

BERXWEDAN

HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı: 12/ Temmuz 1985/1.50.-DM

YOĞUNLAŞAN SÖMÜRGEÇİ ZULME, KÜRDİSTAN HALKI ERNK ÖNDERLİĞİNDE DİRENİŞ EYLEMLERİ İLE CEVAP VERİYOR

Bulanık'ta 10 asker, Mardin'de ise askeri cemse tahrip edilerek, 2 assubay 20 asker öldürüldü

Gelişen ulusal kurtuluş eylemleri karşısında, giderek sömürgeci zulüm artarken, halkın mücadeleye olan inancı da pekişmektedir. Bahar Atılımı ile

yoğunlaşan eylemler yaz döneminde de hızından hiç bir şey kaybetmeden devam etmektedir. Son alınan haberlerde, geniş çaplı eylemlerin gerçekleş-

tirildiği ve sömürgeci ordu birliklerinin çok sayıda kayıp verdiği bildirilmektedir.

Faşist cuntanın tüm gizleme çabalarına rağmen, eylemler tüm halk tarafından duyulmakta ve coşkun destek görmektedir. "Son kırıntılarını da temizliyoruz" diyen sömürgecilerin iddialarına karşı gelişen direniş eylemleri bunun hiç de böyle olmadığı, tam tersine günden güne daha da büyüyerek yükseldiğini ve tüm engelleme çabalarna rağmen güç kazandığını ortaya koymaktadır. "Kışı çıkamaz bitiririz" dedikleri Ulusal Direniş Mücadelemiz yaz döneminde yükselen eylemlerle daha da güçlenmektedir.

Gelişen eylemler karşısında özel savaş taktiklerini yoğunlaştırarak karşı durmak isteyen sömürgeciler, bir yandan sürgünleri yoğunlaştırırken, diğer

Devamı Sayf: 23'te

Hedef Bağımsız Özgür ve Demokratik bir Kürdistan

(Yazısı Orta Sayfada)

Fırat Üzerinde Barajlar

(Yazısı Sayfa 5'te)

Direnış Şehitlerimizin Anısına Gerçek Bağlılık Her Yönden Güçlü Militalanlar Düzeyine Ulaşmakla mümkündür.

(Yazısı Sayfa 6'da)

Dersim'de İkinci Bir 38 Yaratılacak Demogojisi PKK Önderliğinde Halkımız Tarafından Boşa Çıkarılacaktır.

(Yazısı Sayfa 8'de)

Bilinçlilik, Yiğitlik ve Sorumluluk

(Yazısı Sayfa 11'de)

PKK-ERNK Davalarının ilki Sonuçlandırıldı

● 10 İdam 1 Müebbet

● Pişmanlık Yasası Tutmadı

15 Ağustos eylemlerinden sonra tutuklanan çok sayıda yurtsever köylünün "yargılandığı" Eruh ve Şemdinli olayları davası kısa sürede sonuçlandırılarak karara bağlandı. Aralarında HRK'li savaş esirlerinin de bulunduğu 10 HRK savaşçısı ve yurtsever, idam cezasına, 1 savaşçı da müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır. Aynı davada 2 kişi 24 yıl ağır hapis cezasına, 22 kişi 13-24 yıl arası ağır hapis ve 16 kişi de 6 yıl ağır hapis cezasına çarptırılırken, 16 yurtsever için görevsizlik kararı verilmiş, 29 yurtsever de beraat ettirilmiştir. İdama çarptırılan devrimciler şunlardır: Sabri Ok, Muhittin Dolaşır, Sadrettin Aydınlık, Şahin Bilici, Hamit Sevik, Enver Özer, Musa Turhan, Derviş Öger, Bedrettin Çaylak ve Ali Gün. Resul Baliç ise ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Toplam 98 devrimci ve yurtseverin "yargılandığı" bu dava, sömürgeci

faşist Türk devletinin mücadelemize yönelik oyun ve entrikalarının boşa

Devamı Sayf: 23'te

HUNERKOM III. OLAĞAN KONGRESİ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kültürel cephesinde savaşım yürütmek, ulusal kültürü toparlamak, geliştirmek ve UKM hizmetine sunmak amacıyla üç yıldan beri faaliyet sürdüren HUNERKOM'un III. Olağan Kongresi başarıyla sonuçlandırıldı. 29-30 Haziran günlerinde gerçekleştirilen Kongre oldukça yüklü olan gündemini seviyeli bir biçimde ele alarak ayrıntılı ve güçlü kararlara dönüştürmeyi başardı.

ERNK'nin ilanı ardından içine girilen 1985 Bahar Atılımı dönemi ulusal bağımsızlık savaşımında önemli bir dönüm noktası oldu. Savaşın daha da yükseldiği ve sömürgeci barbarlara, devrimci intikam yoluyla gereken cevapların verildiği günler yaşanıyor. İşte böyle bir dönemde gerçekleşen HUNERKOM III. Kongresi kuruluşunun en temel amaçları yanı sıra ERNK'nin gerektirdiği birlik olgusunu yurtsever sanatçılar arasında gerçekleştirmenin bilinciyle hareket etti.

60 delege ve 20 civarında konuk delegenin hazır bulunduğu Kongre saygı duruşu ardından ERNK Avrupa Temsilciliği adına yapılan konuşmayla açıldı. Bu konuşmada ulusal direniş mücadelemizin geçmişine kısaca değinilirken daha çok bu mücadeleye yöne-

len düşman saldırıları teşhir edildi. Günümüz koşullarında da çeşitli biçimlerde ve daha yaygın olarak sürdürülen bu çabalara karşı daha kararlı ve örgütlü durmanın gerekliliğine işaret edildi.

15 Ağustos atılımının halk savaşımının başlangıcı ve düşmanla savaşmaya kararlı olduğumuzun bir bildirgesi olduğu belirtilen konuşmada, ERNK'nin ilanı ve kuruluşu, bu adımı daha bir anlamına kavuşturmak, topyekün direnişi en uygun örgüt ve eylem durumuna getirmek doğrultusundaki bir dönüm noktası olarak değerlendirildi. Kültürel alandaki mücadelede önemli yeri olan HUNERKOM'un mevcut görevlerini en güçlü tarzda yerine getirmesi için önemli bir destek sunulduğu belirtildi.

Açılışın ardından raporların okunmasına geçildi. Merkez Yönetim Kurulu raporu iki bölümde ele alınarak tartışıldı.

Geçen çalışma döneminde ortaya çıkan yetersizlikler, hata ve eksiklikler açıkça ortaya konularak gidermenin yolları da belirtildi. Oya sunulan Rapor oybirliğiyle kabul edildi. Bölgelerden ve şubelerden gelen delegelerin kendi çalışmalarına ilişkin raporları da bu arada ele alınarak tartışıldı.

Komisyonların hazırladığı karar ta-

sarlarının ilki Ulusal Önderimiz Abdullah Öcalan'ın ERNK görevlerine ilişkin olarak yaptığı çağrısı yerine getirme ve Önderliğe bağlılık mesajının iletilmesine ilişkindi. Daha sonra temel çalışma alanlarına ilişkin 10 karar tasarısı sunuldu. Tüm tasarılar (bazıları alkışlarla) oybirliğiyle kabul edildi.

Sonuçta, organların seçimi yapıldı ardından seçilen delegelerin and içmesiyle Kongre sonuçlandırıldı.

HUNERKOM III. Kongresi'ne birçok dost güç, temsilci ve mesajlarla katkıda bulundular, dayanışma gösterdiler.

ERNK Avrupa Temsilciliği, Serxwebûn, I-KDP Almanya Temsilciliği, Gazetemiz Berxwedan, SVP, Feyka-Kurdistan, Kurdistan Komite, KSSE temsilcileri ve daha birçok dost kişiler konuk olarak bizzat bulundular.

Kongrede ERNK Av. Temsilciliği adına yapılan konuşmanın yanı sıra, SVP Temsilcisi, I-KDP Temsilcisi ve M. Cankurd birer konuşma yaptılar. Adı geçen örgüt ve kişiler ayrıca yazılı mesajlarını sundular.

Bunların dışında çok sayıda örgüt ve kişiden dayanışma mesajları alındı.

Sömürgeci Faşist Cuntanın "Özel Savaş"ına Bir de "Polis Yasası" Eklendi

Türk faşist cuntasının sivil görünümülü Özal hükümetinin tasarısı olarak hazırladığı ve meclisin onayına sunduğu "polis yasa" olarak bilinen ve polise tam yetki ve selahiyet veren yasa mecliste oy çoğunluğuyla kabul edildikten sonra faşist çetebası Evren tarafından da onaylanarak yürürlüğe konuldu. Aslında yönetimin yetkili ağzlarının da ifade ettiği gibi, bu güne kadar resmileşmeyen polis yetkilerinin resmleştirilmesi anlamına gelen bu yasa, pratikte fazla birşeyi değiştirmeyecektir. Halk ile polis arasında büyük uçurumların olduğu Türkiye gibi geri ve istikrarsız ülkelerde bu tür kanunlar, faşizmin resmi devlet aygıtlarınca uygulanması ve sözümona "millet meclisine" onaylatılması anlamına gelmektedir. Devlet yönetiminde söz sahibi olan ordu gücüne ek olarak aktifleştirilen ve halkın üzerine saldırmaya hazır bir güç olan polis teşkilatının böylesine pervasız yetkilerle donatılması hiç bir normal burjuva devlet aygıtında görülmemiştir. Burjuva çevrelerinin

bile yoğun tepkisine yolaçan ve tedirginleştiren bu yasa, tüm insan hak ve özgürlüklerinin istenilen her yerde çiğnenilmesi anlamına gelmektedir.

Kürdistan'da ise tamamen sömürgeci baskıların yoğunlaştırılması anlamına gelen bu yasa, halkımıza karşı uygulanan "özel savaş" stratejisine ek olarak uygulanacaktır. Kırsal kesimde faşist ordu birliklerinin sürdürdüğü "özel savaş"ı kent merkezlerinde de yetiştirilmiş polis kadrosuyla yapmak isteyen sömürgeciler, bugüne kadar halkımıza kan kusturan faşist polis teşkilatlarını bu yasayla bir kez daha ödüllendirerek daha katmerli baskı yapmalarını sağlamak istemektedirler. Rastgele her yere girebilme, istediği kişiyi yakalayıp sorguya çekebilme ve rahatça işkence yapabilme yetkilerine kavuşan polis teşkilatları ülkemizin her alanında yoksul halka karşı olmadık baskı ve işkenceleri uygulamaktadırlar. Gelişen mücadelemizin hızla kitleselleşmesinin önüne geçmek ve halk ile öncüyü birbirinden ayırmak için çılgınca saldırılar

tertiplen ve "savaşı Kürdistanlılaştırma" amacına uygun olarak çeşitli oyun ve entrikalar çeviren sömürgeciler, özellikle de sivil milis çeteleri oluşturmada polisin aktif desteğiyle hareket etmekte, "özel savaş"ın tüm kurallarını işletmektedirler. Kent merkezlerinde en çok korktukları öğrenci ve aydın-geççliğe karşı polisi yetkinleştiren ve Cephe'mizin temel güçlerinden olan esnaf ve küçük üreticiye karşı bir takım önlemlerle birlikte polis yasasını da çıkaran faşist Türk devleti tam anlamıyla faşist kuralları işleterek ülkemizdeki varlık sürelerini uzatmak istemektedirler.

Ancak, gelişen mücadele selimiz, hiçbir engeli dinlemeyeceği gibi, onları önüne katarak sürükleyecek ve tarihin çöp sepetine fırlatacaktır. Ne "özel savaş" taktikleri, ne "pişmanlık yasa" ve ne de "polis selahiyet ve yetkilerini artıran yasa" halkımızın intikamı ve soylu kını karşısında tutunamayacak ve diğer sömürgeci uygulamaların ardısıra boşa çıkarılacaktır.

İsviçre (Bern) de 1000'i Aşkın Yurtsever Kürdistanlı ERNK'yi Tanıtma ve Destekleme Yürüyüşünde Biraraya Geldi

29 Haziran 1985 günü yapılan yürüyüş eylemi, ERNK'nin tanıtılması ve desteklenmesi amacıyla 21 Mart 1985'ten buyana sürdürülen faaliyetle-

propagandalarına rağmen, yürüyüşe katılmakta büyük istek gösteren bu alandaki Kürdistanlılar eylem günü sabahın erken saatlerinde alanı doldur-

ler, attıkları sloganlarda da direniş mücadelesine olan inanç ve bağlılıklarını görkemli bir şekilde dile getirmişlerdir. Siyasi konuşmayı büyük ilgiyle dinleyen ve gür sloganlarla destekleyen kitle, düzenli sıralanışıyla da alanı sarı, yeşil ve kırmızıyla donatmış, miting alanında örnek bir dayanışma sergilenmiştir. Türkiye ve dünya halklarının kardeşliğini isteyen pankartların da taşındığı yürüyüş eylemine katılan bazı konukların konuşmaları da coşkuyla karşılanmıştır.

İsviçreli bir profesör, İsmet Şerif Vanlı, I-KDP temsilcisi ve Kürdistanlı İşçiler Birliği sözcüsü yaptıkları kısa konuşmalarda ERNK'nin desteklenip güçlendirilmesini isteyerek Kürt halkının haklı mücadelesi ve öncü gücünü selamlamışlardır.

Konuşmalardan sonra tüm kitlenin birlikte Cephe andını içmesi ve kültür programının sergilenmesinin ardından da halay çekmesiyle eylem sonuçlandırılmıştır.

Bern'de Emekçiler "Yaşasın ERNK" sloganıyla yürüdüler.

rin bir parçası olarak hazırlanmış ve yurtsever Kürdistanlıların aktif katılımıyla tamamlanan hazırlıkların ardından oldukça coşkulu ve politik bir ortamda gerçekleştirilmiştir. Çeşitli çevrelerin engelleme çabalarına ve anti-

muş ve kendiliğinden aldıkları güvenlik önlemleriyle oldukça disiplinli bir ortamı egemen kılmışlardır.

Gerek kortejin düzenlenmesinde, gerekse de yürüyüş düzen ve disiplininde örnek tavırlar gösteren yurtsever-

SSCB Prezidyum Başkanlığına Andrey A. Gromiko Seçildi

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Prezidyumunun 11. Plenumunun 3. Oturumunda, SBKP-MK Genel Sekreteri Mihail Gorbachev'in önerisi üzerine SSCB Prezidyum Başkanlığına Andrey Andreyevich Gromiko seçildi. A.A. Gromiko, 1917 Ekim Devriminden bu yana SSCB Devlet Başkanlığına seçilen 11. kişidir.

1909 yılında Beyaz Rusya'nın bir yoksul köylü ailesinde dünyaya gelen A.A. Gromiko 1932 yılında ekonomi üzerine yüksek öğrenimini tamamladıktan sonra kendi alanında birçok bilimsel araştırmada bulunmuştur.

A.A. Gromiko 1931 yılında SBKP üyeliğine kabul ediliyor. SBKP XIX Kongresinde Merkez Komitesi aday üyeliğine; XX, XXII, XXVI Kongrelerinde ise SBKP-MK üyeliğine, 1973 Nisanında ise SBKP-MK Politbüro üyeliğine seçilmiştir.

1939 yılından itibaren diplomasi faaliyetinde bulunan A. Gromiko ülkesini ABD, Küba, İngiltere ve daha başka ülkelerde temsil etmiş, Şubat 1957'den itibaren ise SSCB-Dış İşleri Bakanı, 1983 yılından bu yana ise Başbakanlık 1. yardımcılığı ve Dış İşleri Bakanlığı

görevini sürdürmekteydi.

A. Gromiko'nun SSCB Devlet Başkanlığına seçilmesiyle Dış İşleri Ba-

kanlığına Gürcistan KP-MK Birinci Sekreteri Eduard Şevardnace seçilmiştir.

Gece Eylemine Çağrı

Kürdistan halkının Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri HRK'nin ilan edilmesinin 1. yıldönümü münasebetiyle düzenlenen "15 Ağustos'la Dayanışma Gecesi"nde tüm Kürdistanlı yurtsever ve demokratları güçlü bir dayanışma göstermeye çağırıyoruz.

Sömürgeci barbar düşmana karşı halkımızın direnme isteminin bir sembolü olan HRK, her Kürt yurtseverinin

destekleyip güçlendirmesi gereken bir güçtür. Ona sahip çıkalım, bayrağını her alanda en yükseklerde dalgalandıralım!

Gece Tertip Komitesi

Tarih: 10.8.1985

Saat 16⁰⁰ da

Yer: König-Henrichplatz

Mercator Halle

Duisburg

HUNERKOM'la Dayanışma Gecesine Katılalım

Halkımızın öz kültür ve ulusal değerlerinin korunup geliştirilmesi ve Bağımsızlık Mücadelemize kültürel cepheden destek sunulması için Avrupa alanında faaliyet sürdüren HUNERKOM, düzenlediği gecede tüm Kürdistanlı demokrat-yurtsever sanatçıları dayanışmaya çağırır. Bu dayanışma gecesine Kürdistanlı yurtsever emekçi-

ler aktif olarak katılmalı, HUNERKOM'a destek vermelidirler.

HUNERKOM

Yer ve Tarih

17.8.1985

Saat 16⁰⁰ da

Stadthalle-Mülheim

5 KÖLN 80

Sömürgecilerin Sason ve Kozluk Yörelerindeki Baskı ve Yıldırma Taktikleri Boşa Çıkarılacaktır!

Sömürgecilerin provakasyon uygulamaları tarih boyunca çeşitli biçimlerde halkımız üzerinde uygulandığı gibi, günümüzde de tekrar edilmekte ve halkımız kendi öz kurtuluş örgütüne kavuşmadan yeniden gericiğin çarklarına çekilmek istenmektedir.

Tarihsel olarak ülkemizde direnişin geliştiği her dönemde sömürgecilerin devreye soktukları önlemler bugün de işlerliğe kavuşturulmak ve gelişen bağımsızlık mücadelemiz işlemez hale getirilmek istenmekte, bu amaçla birçok yöntem geliştirilmektedir. Özellikle de 15 Ağustos sonrasında çabalarını yoğunlaştıran sömürgeci faşist Türk devleti, bu direnişi daha bebekken boğmak, gelişmesine olanak tanımadan provake etmek istemekte; bu amaçla ordularını seferber ettiği gibi, bizzat halkımızı kapsayan önlemler de almaktadır.

Bu önlemlerin başında, eskiden beri uygulanan Kürdü Kürde kırdırma yöntemi gelmektedir. Bunun temel amacı da milis teşkilatını oluşturmak, halkı ihbarcılığa zorlamak, devrimcilere karşı çeşitli biçimlerde kullanmak, sürekli korku ve panik havasını egemen kılmaktır. Üzerinde en fazla durulan nokta ise, örgüt düzeyinde milisleştirmeyi sağlamak, kırsal kesimden başlayarak tüm Kürdistan'a bu örgütler temelinde teslimiyetçiliği dayatmaktır. Sömürgeciler, gelecekte mücadelemizin daha da boyutlanacağını kestirdiklerinden bu yöntemlerle denetimi ellerinde tutmak, ülkemiz toprakları üzerinde tek egemen güç olma özelliklerini yitirmemek için, köylülerin nöbet tutmalarını, hiç bir yabancıyı köye sokmamalarını ve köye yabancı geldiğinde de gidip karakola bildirmelerini zorunlu kılmaktadırlar. Bu plan dahilinde yönelimlerini biraz daha boyutlandıran sömürgeciler, giderrek halkı operasyonlara, dağlarda ve mağaralarda devrimcileri yakalama ve aramalara da katılmaya zorlamaya başlamışlardır.

Halkta bu doğrultuda gerekli desteği bulamayan ve onların HRK savaşçılarıyla bağlarını koparamayan sömürgeci kolluk kuvvetleri, oldukça sert yöntemlere başvurarak, tüm köylülerini işkenceye alarak tehditler savurmakta ve "evinizde ve köyünüzde bir tek Apocunun barındığını öğrenirsek evinizi ve köyünüzü yakarız" diyerek göz

korkutmak ve panik yaratmak istemektedirler. Karakolların çevresinde mayın döşeyerek tedbir geliştiren kolluk kuvvetleri, halka "köyünüzde nöbet tutun, gelen Apocu'lara ekmek vermeyin, onlara sahip çıkmayın, onları yakalarsak siz de kurtulursunuz, biz de. Ayrıca bunlar Kürt değil, Ermeni'dirler. Onlara kanmayın Rusya'dan destek alarak bizi birbirimize kırdırmak istiyorlar" diyerek yalan propaganda ve

nöbet tutturan karakol komutanları, çok geçmeden bu nöbetlerin devrimcileri korumak için tutulduğunu öğrenerek kudurmaktadırlar. Yine operasyonlarda hiç bir ize rastlamayan bir birliğin komutanı, "kime soruyorsak, devrimcileri hiç görmedik, buralara gelmediler diyor. Halbuki bu alanda barındıklarını biliyoruz. Sanki tümü şartlandırılmış, tembihlenmiş gibi" diyerek halkımızın kararlılığı ve mücadeleye

"Kahraman mehmetçik" korku içinde.

demogojilerini de ayyuka çıkarmaktadırlar. Halkımız ise bu propaganda ve zorlamalar karşısında oldukça kararlı davranarak, sömürgecilerin hiçbir isteğini yerine getirmeyeceğini söyleyerek bu durumu şöyle dile getirmektedir: "Varımızı yoğunuzu elimizden zorla alan, bizi toplumsal çöküntü içine iten, bize sayısız hakaret eden devlet ve mevcut yönetimdir. Biz onların hiç bir tehdit ve saldırılarından korkmuyoruz. Zaten bize yapacaklarını yapmış, bundan sonra kaybedecek bir şeyimiz kalmamıştır. Asıl onlar bizden korkmalıdır. Onlara milislik yapmayacağız ve hiç bir oyunlarına gelmeyeceğiz. Devlet ne yaparsa yapsın biz devrimcilere sonuna kadar sahip çıkacağız".

Sömürgecileri çılgına çeviren bu gerçek, onların daha değişik baskı yöntemleri geliştirmesine neden olmakta, halktan isteklerine karşılık bulamayınca da işkence ve hakaretlerle pasifize etmeye çalışmaktadırlar. Devrimcileri yakalamak için köylülere

olan inancı karşısında duyduğu şaşkınlığı açıkça dile getirmektedir.

Geçmişten beri sömürgecilerin egemenliğine karşı kararlıca direnen ve teslim olmayı reddeden Sason ve Kozluk halkı, PKK önderliğindeki HRK güçlerinin Kürdistan'ın dört bir yanında geliştirdikleri direniş eylemlerine kendi bölgelerinde en güçlü desteği vererek bu alanı da direnişin kalesi durumuna getirmişlerdir. Bundan sonraki mücadele süreci içerisinde de direniş saflarında yerini alacak olan yöre halkı, sömürgecilere hakettikleri darbeyi vuracaktır.

***Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!**

***Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!**

H.M.
Sason.

FIRAT ÜZERİNDE BARAJLAR

Sömürgeci Türk devletinin ülkemiz üzerinde uyguladığı siyasi ve askeri zor uygulamalarına ek olarak, ekonomik alanda da gerçekleştirdiği talan, onun sömürgeci karakterini tamamlamaktadır. Ekonomik talan politikasının bir gereği olarak son dönem içerisinde ülkemizdeki akarsular üzerinde inşa edilen barajlar da halkımıza oldukça pahalıya mal olmaktadır. Ülkemizdeki yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin talanının yanısıra ucuz işgücünün de (ancak işgücü de artık satanlara pahalıya mal olmaktadır. Çünkü en tortu bir işe bile 150 000 TL. vererek girilebilmektedir) haramice sömürülmesi, en sıradan insanın bile rahatlıkla görebileceği açıklıktır. Bu talan, hiç bir planlamaya dayanmamakta, "ne koparırsam kardır" mantığıyla yapılmaktadır.

Bu hususta TC'nin Kürdistan'da inşa ettiği barajlar politikası ayrı bir öneme sahiptir. Son yıllarda Fırat üzerinde inşasına girilen bu dev barajlar açık ki kalıcı projelerdir ve sömürgeciliğin uzun vadeli varlığına işaret olmaktadır. Kuzey-Batu Kürdistan'ın batısı ile doğusu arasında suni bir deniz oluşturacak olan bu projeler, binlerce köy ve yüzbinlerce dekar alanın sular altında kalmasına neden olacaktırlar. En yukarıda Keban, biraz aşağısında Karakaya ve onun da aşağısında Atatürk barajı olarak inşa edilmeye başlanan bu barajlar topraklarını yitiren yüzbinlerce insanımızın aç ve perişan kalarak metropol kentlerine akın etmelerine neden olacaktır. Bu durum ise, sömürü ve baskının bir başka yönü. Halkımıza verdiklerinin karşılığının ödemesi anlamına gelmektedir.

Açıkça görüleceği ve çeşitli kereler şu veya bu sömürgeci yetkilinin de imâ ettiği gibi TC, "nasıl olsa birgün elimden çıkacak" düşüncesiyle Kürdistan'da kalıcı yatırımlara yönelmemekte, var olan sanayii daha çok devlet eliyle talana yönelik bir ekonomiyi örgütlemektedir. Son dönemlerde devletin, özel teşebbüsü "Doğu ve Güneydoğu'da" yatırımlara teşvik etmesine rağmen hiç kimsenin böyle bir teşebbüse yönelmemesi ise, rahatça anlaşılacağı gibi, yukarıdaki düşüncenin bir ürünü durumundadır. Bu durumu, Türk burjuvazisine ve devletine akıl hocalığı yapan Milliyet gazetesi yazarı Çetin Altan, bir makalesinde şöyle izah etmiştir: "Türk burjuvazisi sonradan görme, mirasyedi bir

burjuvazi ve devlet eliyle saksıda yetiştirilmiş bir burjuvazidir. Bu kadar dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen teşvik yasalarına rağmen, Güney ve Doğu Anadolu'daki yatırımlara yönelmemesi, Türk burjuvazisinin korkaklığı ve çutkırıldımılığıdır, geçmişteki o meşhur "Doğu" ayaklanmasından duyduğu korkuyu atamamasındandır." Yine, burjuvaziye dişe diş bir mücadeleyi öneren Ç. Altan, "Amerikan burjuvazisi gelişirken, Kızılderililere ve doğaya karşı dişe diş bir savaş içinde geliştirdiği, bizimkilerin ise bunca teşvik ve devletin korunması altında(!) dahi yatırımlara yönelememesi akıl almaz bir durumdur. Üstelik bu yatırımlar Güney ve Doğu Anadolu'daki vatan-daşı da memnun eder, devlete bağlar" demekte ve soruna böylesi bir anlayışla yaklaşmaktadır. Fakat Türk burjuvazisi bu yatırımlara yönelmemekle gerçekten de ileriye görmekte ve bu çok bilmiş bayın zannettiği kadar geri bir burjuvazi olmadığını göstermektedir. Kürdistan'da isyanlar ve katliamlar ardından gelen sessizlik döneminin yeni patlamalara gebe olduğunu görmektedir.

Durum böyle olduğuna göre haklı olarak aklımıza şu soru takılmaktadır: Peki TC neden bu dev projelere yönelmektedir? Ülkesinde akarsu ve hidroelektrik santralleri olmayan ülkeler bile elektrik sorununu çeşitli biçimlerde çözerken bir yığın olanağa sahip olan TC, neden yüzbinlerce dekar verimli toprağın ve binlerce köyün ortadan kaldırılması pahasına bu projelere yöneliyor? Baraj için elverişli başka sular olmasına rağmen neden özellikle de Fırat üzerinde bu projeler devreye sokuluyor?

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kürdistan'ın doğusu ile batısı arasında suni bir deniz oluşturacak böyle bir projeye ülkemizi coğrafik olarak bölmeye ve hızla gelişen mücadelemizin önünde bir engel oluşturmaya çalışan sömürgeciler, Türkiye'ye sınır olan batı kesiminin doğudaki gelişmelerden etkilenmesi ve güçlü bir birliğin sağlanmasını engellemeyi amaçlamaktadırlar. Ekonomik olarak halkımızı yoksulluk içerisinde iterek insanlarımızı zorunlu göçe tabi tutan sömürgeciler, bir de böylesi bir engeli gelişen mücadele önünde dikmek istemektedirler.

Oysa ki gelişen mücadelemiz, doğusu ve batısı ile tüm ülkeyi sarmakta, hiç bir engeli tanımayacak kadar güçlü birlik öğelerini içinde barındırmaktadır. Diğer dünya ülkelerindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri de göstermiştir ki, emperyalizmin ve sömürgeciliğin hiç bir kurnazlık ve sinsi planları, onları bilinen sonlarından kurtaramamıştır. Ne aşmaz elektrik telleri, ne de mayın tarlaları gelişen ulusal kurtuluşçu sele dayanmıştır. Onun için TC'nin görünen ve görünmeyen niyet ve hedefleri de KUKM'nin seli karşısında dağılıp yok olmaya mahkumdur.

Öte yandan bu projelerle büyük bir enerji potansiyeli Türk burjuvazisinin fabrika çarklarına çekilmekte, ülkemiz, sömürgeci Türk devletinin enerji sorununu da halleden bir kaynak olarak görülmektedir. Bu barajların yapılmasıyla evsiz ve yersiz kalan yüzbinlerce insanımız işsizler ordusuna katılarak, oldukça cüzi bir ücretle çalışan ucuz işgücü de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

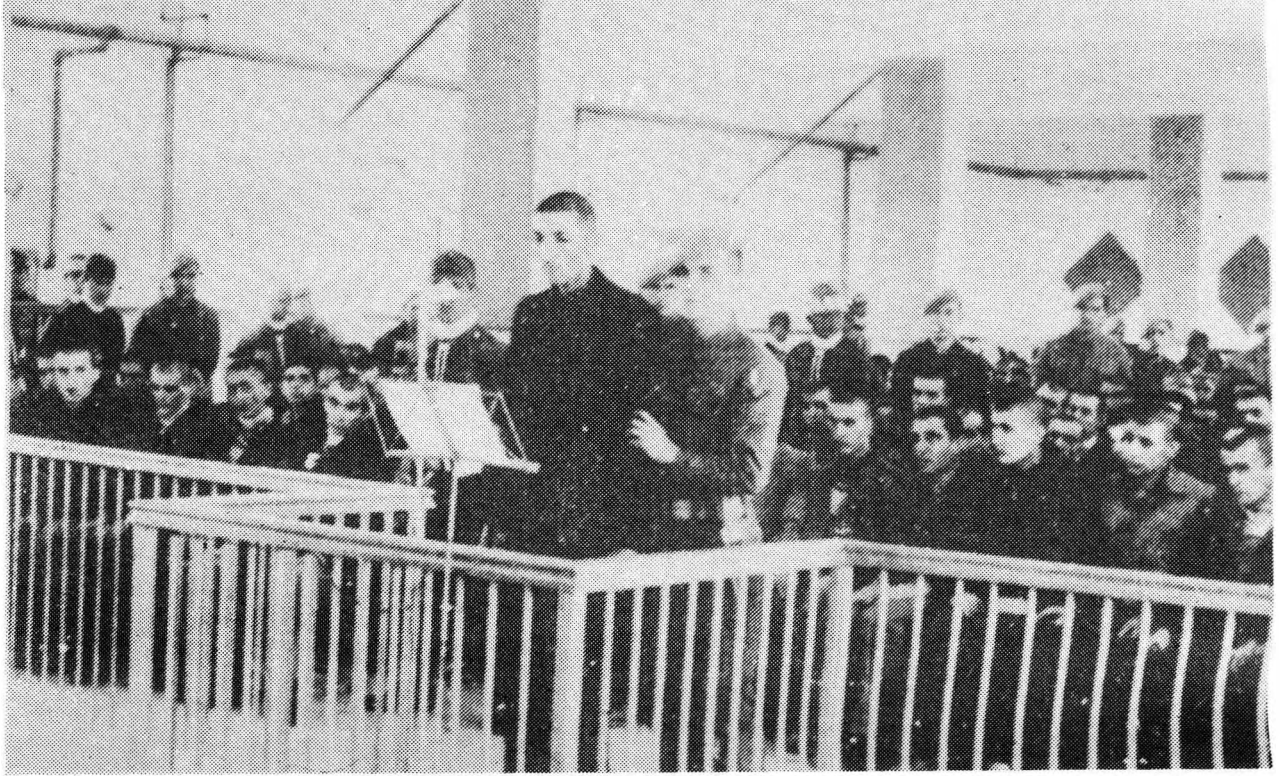
Bu yöntemlerle, toprakları, tüm malları yok pahasına elinden alınan bir ailenin çocuğu olarak, bu insanların sömürgecilere duyduğu öfkeyi ve kini buraya aktarmak oldukça güç. Ancak, Türk sömürgecileri şunu iyi bilsinler ki bu insanları isterse metropol kentlerine çekip eritmek, onları iğrenç planlarla ayyaş, boş gezen lümpenler ordusu durumuna getirmek istesin; bu insanlar, topraklarının, ve tüm varlıklarının ellerinden alınması ve günlük yaşantılarının işkenceye dönmesinin hesabını soracak, sömürgecilere duydukları soylu kin ve öfkeyi her koşulda ifade etmesini bilecek. Türk sömürgecileri yüzyıllardır halkımız üzerinde uyguladıkları baskı ve zulmün hesabını vermekten kaçamayacaklardır.

Sömürgeci faşistlerin yedek işsizler ordusu olarak tasarladıkları insanlarımız, gerek Türkiye, gerekse Kürdistan için büyük bir halk ordusu oluşturacaktır. Bugün Kürdistan'ın doruklarında bomba gibi düşmanın başında patlayan HRK'nin birer savaçısı olmaya aday olan bu insanlar, örgütlü bir mücadeleye atılarak düşmana karşı savaşa başladığında, o zaman Türk sömürgecilerinin yaşadığı son günleri saymaya başlaması gerekecektir.

***Sömürgeci Zulüm Çarklarını Parçalayacağız!
*Yaşasın Kürdistan Halkının Askeri Gücü HRK!**

C.B

DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZİN ANISINA GERÇEK BAĞLILIK HER YÖNDEN GÜÇLÜ MİLİTANLAR DÜZEYİNE ULAŞMAKLA MÜMKÜNDÜR

«Benim için artık yılların, ağır hapislerin, hatta idamların önemi yoktur. Halkımın ve ülkemin yüce davasına bağlılığım, Parti ilkelerine olan inanç ve bağlılığım önemlidir. Ve herşeyden öncesi PKK'nin onur ve prestiji önemlidir»

M. H. DURMUŞ

«Ama biz ikna ettik, ikna etmeye çalıştık. Üç saatte ikna ediyorsak üç saatte, üçyüz saatte ikna edilmesi gerekiyorsa bir insanın, üçyüz saat uğraştık...»

K. PİR

«Gerek tutuklanmadan evvel, gerekse tutuklandıktan sonra Partiye karşı olan görevlerimi layıkıyla yerine getiremediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız»

M. H. DURMUŞ

Halkımızın direniş tarihinde önemli bir dönüm noktasını oluşturan Diyarbakır zindan direnişleri ve özellikle de 14 Temmuz tarihi ölüm orucu direnişi, attığımız her adımda bize yol göstermeye güç ve onur vermeye devam ediyor. Mücadelemizin en fazla zorluklarla karşılaştığı ve ciddi tehlikeler atlattığı bir dönemde direnişi omuzlayan zindanlardaki PKK'li savaş esirleri, halkımızın büyük önderleri Mazlum, Kemal ve Hayrilerin bizzat katılmakla önderlik ettikleri zindan direnişlerinin yaratılması elbetteki sıradan olaylar düzeyinde ele alınamaz. O direniş, faşist Türk sömürgecilerinin Türkiye ve Kürdistan sol hareketlerine darbe vurup, bu güçleri önemli oranda çökerttiği ve etkisizleştirdiği ve yine PKK'nin hazırlık sürecine girdiği ve gücünün bel kemiğini yurtdışına çıkar-

dığı bir dönemde, düşmanın oyun ve imha planlarını, boşa çıkaran bir direniş olması itibarıyla kapsamlı olarak kavranmalı, devrimci ve yurtseverlere ne gibi görevler yükümlendiği bilince çıkarılmalıdır.

Mücadelemizin yeni boyutlarda gelişmeye başladığı ve düşmana ciddi darbeler vurup, onu geriletği günümüz koşullarında da etkisinden hiçbir şey yitirmeden itici bir güç olmaya devam eden zindan direnişleri, devrimci, demokrat ve yurtseverlere halka ve davaya karşı sorumluluk hissetme görevini yüklemekte ve hertürlü tasfiyeci, mücadele kaçkını anlayışa karşı tavır almalarını görev olarak dayatmaktadır. «Parça parça da olsak, ideolojimizden vazgeçmeyeceğiz» diyerek davaya bağlılığın ve militan devrimciliğin en güçlü örneğini yaratan direnişçiler,

bizlere diğer dünya devrimcilerine ve halklarına nasip olmayan, oldukça değerli bir miras bıraktılar. Bu mirasa sahip çıkmak, onu en güçlü tarzda yaşatmak ve anılarına bağlı kalmak ise, sözle ve yazılar yazmak ile mümkün olmayacaktır. Herşeyden önce, devrimci militanlar ve yurtseverler, pratik-örgütsel faaliyetlerini yetkinleştirerek, yeni dönem mücadelesinin dayattığı görevler -bulunulan alan neresi olursa olsun- layıkıyla yerine getirerek anıya bağlılığı gösterebilirler. Düşmanın mücadelemizi cezaevlerinde teslim alma ve ihaneti geliştirerek tüm kazanımları boşa çıkarma çabalarına göğüslerini siper ederek karşı duran 14 Temmuz Direnişçileri ve girilen ölüm orucu eylemi sıradan bir direniş değil; imha edilmek istenen halkımızın önderliğinin kurtarılması, soylu dev-

rimci görevlere daha sıkı sarılınması için, bir çağrı bir çekim merkezi durumundadır. Bunun için diyoruz ki; kutsal bağımsızlık savaşımızın tarihi bir dönüm noktasını oluşturan ve nihai hedeflerimize ulaşmada yol göstericilik yapan 14 Temmuz ve diğer direniş eylemleriyle, direniş şehitlerinin anısı en güçlü bir tarzda temsil edilip yaşatılmalı, düşmanın hertürlü saldırı ve imha hareketi mahkum edilmelidir.

Bunu başarmak için PKK, gereken yol göstericiliği yapmakta, atılacak her adım için planlar ortaya koymaktadır. Daha şimdiden güçlü atakların yapıldığı ve Kürdistan halkının mücadeleye güçlü katılımının sağlandığı bu ortamda, hala illellik ve amatörliklere düşmek, görev ve sorumluluklardan kaçınmak, basit işlerle yetinip büyümemek, bağışlanacak durumlar değildir. Gerekçesi ne olursa olsun, kendisine ilerici-devrimciyim diyen, halka ve ülkeye karşı sorumluluk hissettiğini iddia eden herkes, artık ciddi, sorumluluklar üstlenmek, halkımızın tek umudu ve kurtuluş örgütü olan PKK'yi her koşul altında güçlendirip korumak göreviyle yükümlüdür.

Düşmanımız hızla gelişen savaşımız karşısında düştüğü acizliğinden sıyrılmak ve beklemediği bu gelişmeleri boşa çıkarmak için geceli-gündüzlü uğraşmaktadır. Adeta ülkemizi yeni baştan işgal etmiş, her köye çok sayıda kolluk kuvveti yerleştirmiş ve halkımıza zorla vermek istediği silahlarla da sivil milis çeteleri oluşturmak için uğraşmaktadır. HRK güçlerinin askeri saldırıları ve ERNK'nin halkımızın birliği ve bütünleşmesi temelinde yarattığı gelişmeler düşmanın bu uygulamalarına ciddi darbeler indirmişse de, bu henüz yeterli değildir. Güçlü cephe örgütlerinin yaratılması ve halkımızın topyekûn savaşa kaldırılması görevleriyle karşı karşıyayız. Donanımsız ve gereken güçten yoksun da olsak bu görevi başarmak, örgütsüzlük ve kendine yabancılaşma olgularını mahkum etmek zorundayız.

Düşmanın dayattığı ve her insanımıza aşılamaya çalıştığı çarpık kişilik reddedilerek, soylu amaçlar peşinde koşan hiçbir ihanet ve teslimiyet türüne pirim vermeyen, halkın öz değerlerine saygı duyarak öncünün belirlediği hedefe koşan; en önemlisi de mücadelemizde

bizlere anılarıyla yol gösteren şehitlerimizin bıraktığı davayı omuzlayarak sürdüren güçlü-sarsılmaz militanlar haline gelmeli, halkımızın istem ve özlemlerine cevap verebilecek, ona yol gösterebilecek güçlü siyasal önderler olmalıyız. Gelineen noktada, yürünecek yol her dürüst ve yurtsever insan için netçe belirlenmiştir. Düşmanın istemi de açıktır. Ya teslim olunarak düşmana uşaklık edilecek, inkarcı konumuna düşülecek, ya da Kürdistan halkının biricik önderi PKK'nin gösterdiği şerefli direniş yolu seçilerek tarihi başaşağı gidiş tersine çevrilecektir. Halkımız ikincisini seçmiş ve direniyor. Gerek ülkede dağların doruklarında ve kentlerde; gerekse işgücünü pazarlamak için geldiği Avrupa ve diğer ülkelerde soylu istemini açıkça dile getiren Kürdistanlılar, kendilerine önderlik eden devrimci militanlardan çok şey beklemektedirler. Hele bir de ERNK gibi tarihte ilk kez kavuştukları güçlü bir mücadele ve birlik örgütünün kurulması halkımızın coşku ve mücadele azmini birkat daha arttırmıştır. Bu mücadele istemini iyi değerlendirmek ve güçlü mevziler kazanmak devrimci militanların elindedir. Yeterki öncüye layık kadrolar haline gelebilsin, yeterki direniş örgütlemeye illelliği ve amatörlüğü aşarak siyasal olgunlaşmayı sağlayabilsinler. Bunları başardıklarında hiçbir saldırı ve teslim alma çabası etkili olmayacak, yaşanan alanın özellikleri nasıl olursa olsun militan direnişçilik yaratılacaktır.

Geçmiş mücadele deneyimlerinden dersler çıkararak görevler üzerine giden kadrolar, PKK gerçekliğini en güçlü tarzda bilince çıkarmak ve bu gerçeklik temelinde hedeflere yönelmek durumundadırlar. Her renkten düşmanın en çok saldırdığı mücadele, önderliğin rolü ve önemi kavrandığında, görevlerin üzerine gitmek ve korkunç acılar pahasına yaratılan PKK önderliğini her alanda doğru temsil etmek kadroların baş görevi olacaktır. Düşmanın en çok saldırdığı ve sonuç almaya çalıştığı alanlardan birisi olan Avrupa'da bulunan devrimci militanlar ve yurtsever kitleler, bu saldırılara karşı önderliği ve mücadelemizin değerlerini korumakla kalmamalı, bu alanı da maddi-manevi her yönüyle mücadelemizin hizmetine koşmalıdırlar. Bunu başarmak için,

herşeyden önce siyasal derinleşme ve olgunlaşma sağlanarak edilgen ve yüzeysel çalışma tarzı terk edilmeli, işi görünüşte kurtarma anlayışları mahkum edilmelidir. Alanın özelliklerinden derinliğine istifade ederek, alabileceğimiz herşeyi fazlasıyla almalı, hiçbir ılımlı yaklaşım ve işi olurlu bırakma anlayışına pirim vermemeliyiz. Öncü gücün neler pahasına bu seviyeye geldiği bilinmektedir. Sorunlara yaklaşımda objektiflikten uzaklaşmazsak, göreceğizki; mücadelemiz önündeki hertürlü engel (aile ve kabile ilişkilerinden, küçük-burjuva sınıf ilişkilerine kadar) ancak soylu bir direniş anlayışıyla boşa çıkarılabilir. Bir çoğumuzun hala aşamadığı ve kişilik olarak ulusal-devrimci olgunluğa ulaşamadığı açık bir gerçektir. Onun için de herşeyden önce içimizdeki yabancılık ve hamlıklara karşı savaşmalı, kendimizle kıyasıya bir hesaplaşma içerisine girmeliyiz. Gerçek PKK ruhunu tanımak ve ona ulaşmak için bu hesaplaşma şarttır. Çünkü, PKK'nin bağrında yaşam olanağı bulamayan proletarya dışı anlayış ve davranışlar bazen kişiyi çok olumsuz uçlara da götürebilmektedir. Bu tür basitliklere düşmemek, en güçlü militan kişiliği şahsımızda yaratmak için devrimci görevlerimize sıkı sıkı sarılmalı, militan direnişçiliği yaşamımıza hakim kılmalıyız. Pasif, edilgen, iki kişiyi biraraya getirmekten aciz bir çalışma tarzı kesinlikle reddedilmelidir.

Sonuçta şunu diyebiliriz; Gerek 14 Temmuz zindan direnişlerinin, gerekse de direniş tarihimiz boyunca gerçekleştirilen eşsiz direnmelerin sürekli kılınması, düşmanımızın topraklarımız üzerinde attığı her adımda ağır darbelerle karşılaşması ve tüm Kürdistanlıların -ülkede ve yurtdışında bulunanlar- yekvücut olarak düşmanın karşısına dikilmesi zafere ulaşmak için mutlaka gerçekleştirilmelidir. Zafere ulaşmak, ülkemizi bağımsızlığa götürmek ve özgür bir toplum yaratmak için gereken kefarete mutlaka ödenmeli, düşmanın yaşadığı her an ona zehir edilmelidir.

Ve yine, 14 Temmuz'un her yıldönümü mücadelemizin daha da gelişip güçlendirildiği, atakların yapıldığı güçlenme ve gelişme dönemleri olarak değerlendirilmelidir. Anıya gerçek bağlılık ancak böyle mümkün olacaktır.

**YAŞASIN PKK'NİN YARATTIĞI DEVRİMCİ MİLİTAN KİŞİLİK!
KAHROLSUN TESLİMİYETÇİ VE PASİFİST ANLAYIŞLARI!**

Bir Berxwedan Okuyucusu

DİLİNDEN

Kürdistan'a birkaç yıllık ayrıltıktan sonra yaptığım izinde sömürgecilerin Dersim ve yöresindeki oyunlarını, yöre halkına yönelik baskı ve tehditlerini Berxwedan aracılığıyla ilerici kamuoyuna duyurmayı borç bildim. Bilindiği gibi Kürdistan'da düşmanın üzerinde özel olarak durduğu alanlardan biri de Dersim'dir. Dersim'in geçmiş tarihine kısaca baktığımızda, bu alan sürekli sömürgecilerin en ağır baskı biçimini yaşamış ve yine sömürgeciler yörenin özelliklerini de dikkate alarak, Dersim üzerinde çeşitli oyunlar oynamaya çalışmışlardır. 1938'de Dersimlinin karşısına acımasız çıkmış, 80'lik dedelerden, anasının karnındaki çocuğa kadar kurşuna dizmiş, idam etmiş, sürgüne göndermiştir. Bunun yanında, kendisine gönüllü uşaklık etmiş, yol göstermiş ve ekmek vermiş, kısacası, yörede düşmanın askeri otoritesini sağlamada düşmana yardım etmiş hainleri bile affetmemiştir.

1940'lara gelindiğinde yörede askeri ilhakını tamamlayan sömürgeciler, Dersim ve yöresinde yoğun asimilasyon propagandası geliştirmişlerdir. Eski direnişçi Dersim yerine, bir daha direnmeyen, sömürgecilere gönüllü olarak uşaklık eden, kendi ulusal varlığına sahip çıkmayan bir Dersim yaratmak, düşmanın başlıca hedefleri arasındaydı. Sömürgeciler; bu alçakça emellerine varmak için geçmişte de günümüzdeki gibi Kürdistan halkından ve yeni yetişen nesillerden duydukları korkuyu gizleyememişlerdir. Bunu bir örnekle açıklayacak olursak; 1938 isyanında bir mağarayı basan sömürgeci askerlerin, mağarada bir kadının yeni doğmuş çocuğunu emzirmekte olduğunu görünce "bu çocuk yarın büyüyünce, atalarının intikamını alır" diyerek, anesiyle birlikte kurşuna dizmeleri düşmanın yeni yetişen nesillerden ne kadar korktuğunun açık ifadesidir. Yine kendi durumumuza baktığımızda gençlik çağına gelmemize rağmen, 1938'deki insanlık dışı katliamı anlatan ninelerimizin, dedelerimizin söyledikleri karşısında; bu insanlar niçin katliamdan geçirildi, niçin bu insanlar bu kadar zulme layık görüldü sorusunu aklı-

Dersim'de İkinci Bir 38 Yaratılacak Demogojisi PKK Önderliğinde Halkımız Tarafından Boşa Çıkarılacaktır.

mıza getirmememiz veya getirsek de bu soruya net bir cevap veremememiz, sömürgecilerin 40'lardan sonra bu alanda türkleştirmede ve kendi ulusal varlığına yabancılaştırmada ne derecede başarı sağladıklarının açık ifadesidir.

Geçmiş tarihe ve gelişmelere kısaca değindikten sonra, yaptığım senelik izi-

bu alanda devrime sempati duyan güçlü bir halk potansiyeli olmasına rağmen bu sempatiye gereken önderliği yapamamışlar, bu potansiyeli kendi sosyal-şoven amaçları doğrultusunda harekete geçirmişlerdi. Bir de buna sömürgeci ordunun korkunç ve acımasız baskı ve işkencesi eklenince yörede korku, panik ve güvensizliğin

Yeni bir 38 yaratma planları, tüm operasyonlara rağmen tutmayacaktır.

nimde gördüklerimi ve yöre halkından duyduklarımı aktarmaya çalışacağım. İzinimin ilk durağı olan Ankara'ya gittim. Oto garajlarında kümelenmiş birkaç kişiden oluşan iki grubun toplandığını gördüm; ellerinde gazete olan bu gruplar "Güneydoğu" daki gelişmelerle ilgili yazıyı okuyup tartışıyorlardı. Yine bindiğim otobüste yolcuların çoğunluğunu Kürdistanlılar oluşturuyordu. Yolda otobüs muavini, Apocu'ların bir yerde daha karakol bastıklarını anlatıyordu. Ve ekliyordu; "Sömürgecilerin yaptığı halkın canına işlemiş, bu böyle gitmez, bundan sonra ortalık daha kızışacak." Onun böyle demesi, Kürdistanlıların gelişen mücadeleyi ne derece dikkatlice izlediğinin ifadesidir. Yolculuğumun ikinci durağı olan Elazığ'a, oradan da Dersim'e geçtim. İlk etapta, şöyle bir insanları süzdüm. Gerçekten de çok şey değişmişti. 70'li yıllarda bölgede birçok güç çalışma yapmış, Türkiye devrimi adına yörede faaliyet yürüten bu sosyal-şoven güçler

ortaya çıkacağı açıktı. Öyle ki devrim adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçler halkı örgütleyecekleri ve birliğini sağlayacakları yerde ve yine aşiret ve mezhep çelişkilerini yok edip ulusal bütünlüğü sağlamaları gerekirken devrimcilik adına yörede bu saydıklarımızın tam tersini yapmışlardır. Halkı, aşiretçilik temelinde örgütlemeye çalışmışlardır. Geçmişte başka birisine kını olan insanlar, bu kinlerini içinde yer aldıkları örgütler vasıtasıyla sürdürmeye çalışmışlardır. Bunun çokca örneklerini verebiliriz. Ve hatta bunlar içinde bazıları, sadece bir Dersimli örgütüne dönüştüler. 78'li yıllarda yörede Kürdistanlı Devrimciler ulusal kurtuluşçu ideolojiyi, yurtsever halk kitlelerine götürmeleri üzerine sömürgeci güçlerle sosyal-şoven güçlerin alçakça saldırılarına maruz kalmışlar ve hatta bazı Kürdistanlı Devrimciler, sosyal-şoven güçler tarafından alçakça katledilmişlerdir. O dönemde pek çoğumuz devrim ve devrimciliğin ne olduğunu

tam olarak bilmememize rağmen pek çok şeye tanık olduk. Bu güçler, “*Kürdistan sömürge bir ülkedir*” diyen Kürdistan Devrimcilerine, “*Kürdistan diye bir ülke yoktur*” diyerek saldırma utanmazlığını göstermişlerdir. Bununla da kalmayıp sözde karşı oldukları yönetime tek kurşun sıkmayıp, Kürdistan devrimi adına yola çıkan, halkın bağışsızlığı için savaştan, bu nedenle faşist yönetim tarafından aranır duruma gelen, ama bir türlü yakalanamayan onlarca Kürdistan Devrimcisi, bu sosyal-şoven güçlerin kurşunlarına hedef olmuşlardır. Tıpkı bugün Güney Kürdistan’da katledilen onlarca önder kadro gibi.

12 Eylül 1980’de sömürgeci-faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle birlikte, bu güçler soluğu Avrupa’da ve Türkiye’nin çeşitli illerinde almışlardır. Mustafa Kemal zamanında halkımızın yaşadığı acı günler, halkımıza faşist cunta döneminde daha fazlası ile ve acımasız yaşatılmıştır. Düşman en ufak bir acıma hissi duymadan halkımızın canına, malına, namusuna el uzatmış, halkımızı bu dünyada yaşadığına pişman ettirmek istemiştir. 1930’lu yıllarda Hitler faşizmi tarafından dünya halklarına yapılan alçakça uygulamalar, 1980’lerde Kenan Evren faşizmi tarafından Kürdistan halkına uygulanmıştır. Peki böylesine barbar bir düşmana karşı, bırakalım devrimci olmayı, sıradan bir yurtsever veya dürüst bir insan olarak, acımasız olmamız gerekmiyor mu? Ve yine direnişten başka bir yolu halk kitlelerine göstermek alçaklık olmuyor mu? Sıradan Kürdistanlı olarak devrim adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçlere soruyoruz: 12 Eylül faşist yönetimi neredeyse 5. yılını doldurmak üzereyken, bu güçler bu süre içerisinde ayda bir gazete çıkarmak veya bir bildiri dağıtmanın ötesinde (o da yurtdışında) ne yapabildiler? Nerede hangi direnişi gösterdiler? Bundan sonra da mı ayda bir gazete çıkarmakla veya bir bildiri dağıtmakla kendilerinin de direndiklerini iddia edecekler? Konuşma imkanı bulduğum 80’lik bir dede, devrimin ancak silahlı direnişle ve çok güçlü çalışmalarla olacağını söylüyordu. Bu düşünce devrimden yana olan her iyi niyetli insanın düşüncesidir. Yoksa bir bildiri çıkarmakla devrim yapacaklarını söyleyenler, ham hayalcilikten ve aynı zamanda devrimle alay etmekten başka bir şeyle uğraşmıyorlardır. Yine bu ihtiyar dede, devrimin yüzbinlerce insanın canına mal olacağını söylüyordu. Devrim adına yola çıkan güçlerin birliğinden bahsediyordu.

Mademki onlar da devrimciyse, niye savaşıyorlar, niye kaçıyorlar, niye halkı yalnız bıraktılar diye soruyordu. Geçmiş 1938 isyanında edindiği tecrübelerine dayanarak konuşan ihtiyar, bunların nasıl bir konum içerisine girdiklerini açıkça belirtiyordu.

Ayrıca yörede geçmişten beri faaliyet yürüten “Partizan”cılarının yapmış oldukları propagandayı yazmamak, içine girmiş oldukları sefil konumlarını görmemek elden değil. Bugün yöre halkının içerisinde bulunduğu durumun net olmaması, yani ne yapacağına tam olarak karar vermemesi, rotasını şaşırarak bir gemiye benzemesinde, bu Hareketin büyük payı vardır. Bu Hareket, geçmişten beri güvensizliği işlemiş, yörede ajandır diyerek cezalandırdığı kişilerden bazılarının, ajan olduğuna dair halkı inandıramamıştır. Bu da yörede halkın devrimcilere olan güvenini sarsmıştır. Bu Hareket yörede yaptığı propagandalarında: “*Apocular Güneydeki güçlerini buraya getirmişler, burada da karakol basacaklar, eğer karakolları basarlarsa devlet sizi katleder, ikinci bir 1938 yaratır*” diyerek, devletin halka yaptığı propaganda destek olmuştur.

Yine bir akşam, TV’de seyrettiğim “olayların içinden” adlı programda sömürgeciler, Apocular’ın Karageçit köyünde 4 çocuk 5 kadın katlettiklerini söylüyorlardı. PKK’li olduğunu söyleyen, Tilki soy isimli ve yine Ömer adlı bir kişi ve ismini hatırlayamadığım başka biri, bu özel programda Eruh-Şemdinli eylemlerinde kendilerinin de yer aldıklarını, grupların sorumlusu olduklarını, 9 kadın ve çocuğun katledildiği Karageçit katliamını Apocular’ın düzenlediğini söyleyerek, PKK’ye yüklemeye çalışıyorlardı. Sömürgeciler bu olayı Apocular’a maletmedeki amacı, halkın kendilerine karşı yükselen kinlerini önlemek ve PKK’yi halkın düşmanıymış gibi halka tanıtmaktı. Ancak bu katliamı Apocular’ın yaptığına kendileri dahi inanmıyordu. Yine bir taraftan her gün onlarca kişiyi televizyonda gösterip “bölücü şakileri” yakaladıklarını, öldürdüklerini, bitirdiklerini söyleyen sömürgeciler, bu propaganda- larla söylediklerini bizzat kendi ağızlarıyla yalanlıyordu. İçişleri Bakanı, alınan tüm önlemlere rağmen, “Güneydoğu” da eylemlerin devam ettiğini, bunun aynı zamanda bir nevi savaş, gerilla savaşı olduğunu bizzat kendisi itiraf ediyordu. Oysa günde veya iki-üç günde bir onlarca militan yakalansaydı, Kürdistan’da devrimci mücadele yürüten kimse kalmayacaktı. Peki “Partizan” Hareketinin de Kara-

geçit baskınına “*Apocular yaptılar, kadınları, çocukları öldürdüler*” demesinin anlamı nedir? Sömürgecilerle aynı propagandayı yapmıyorlar mı? Yine bizzat kendilerinin yaptıkları propagandada “*burada da karakolları basacaklar*” demeleri bir nevi sömürgecileri haberdar etme anlamına gelmiyor mu? Ve yine “*karakol basılırsa, size daha çok baskı yaparlar*” demekle, düşmanın baskılarını onaylamıyorlar mı? Halkın devrimcilere olan güvenini sarsmıyorlar mı?

Bu alanda son günlerde büyük çaplı askeri operasyonlar başlatılmıştı. Özel olarak yetiştirilmiş dağ komandoları günlerce yayan dağlarda yürüyerek, muhtemelen bazı gelişmelere karşı, Dersim’i bir işgal alanına çevirmişlerdi. Belli noktalarda pusular kurarak, ormanların içerisinde yere uzanarak devrimcilere darbe vurmanın planlarını yapıyorlardı. Yine her gittikleri köyde halka hitaben yaptıkları konuşmalarda, devletin güçlü olduğunu, eğer devrimciler, onların deyimiyle “eşkiyalar” kendilerine yönelik eylem geliştirirlerse hiç çekinmeden halka açıkça, “*sizi katliamdan geçiririz*” diyorlardı. Yine Atilla isminde bir yüzbaşı, her gittiği yerde halkı en ağır işkencelerden geçirerek, “*1938’i yaşamayanlara yeniden 1938’i yaşatacağım*” diyordu. İzin süresi içerisinde bulunduğum köye de gelen askerlerle yaptığım kısa konuşmada kendi acizliklerini dile getiriyorlardı. Bana nereden geldiğimi soran askerlere Avrupa’dan geldiğimi söyleyince, “*ne işin var burada, çık git oraya, bak görüyorsun, 4 günden beri dağlardayız. Avrupa’da para öde, askerlik yapma*” demeleri kendilerinin devrimciler karşısında içinde bulundukları acizlik ve yorgunluklarını açığa çıkarıyordu. Yolda yürürken bile artık toplu değil, 100’er 200’er metre aralıklarla yürüyorlardı. Yine her köyde birkaç kılavuz olarak birini en öne diğerini en arkaya bırakıyorlardı. Köy karakollarında onlarca özel köpek yetiştirerek, karakolların çevresinde kuş uçurtmıyorlardı. Yine karakolların çevresinde siperler kazarak geceli gündüzlü nöbet tutuyorlardı. Geceleri karakol çevresinde en ufak bir hisiltı duydular mı, “*teröristler geldi*” diyerek hemen yayılım ateşine tutuyorlardı. Oysa terörist diye yayılım ateşine tuttıkları şey de, çoğu zaman yabani hayvanlar idi. Bu olaylar halkın sömürgecilerle alay etmesine yol açıyor ve askerlerin devrimcilerden ne kadar korktuklarını açıkça belirtiyordu. Son Mayıs ve Haziran aylarında yaptıkları operas-

yonlarda rastgele halkı toplayıp, en ağır işkencelerden geçiriyorlardı. Halka ve tutukladıkları insanlara, yöreye Apocular'ın geldiğini şu, şu isimli Apocular'ın burada barınıp barınmadıklarını soruyorlardı.

Deşt yöresinde, okulların boşaltılarak askeri tugayın dışarıdan getirilip buraya yerleştirilmesi, operasyonların bu alan üzerinde daha da yoğunlaşacağına işaret etti. Bu operasyonlar sırasında birkaç gün tutuklanıp serbest bırakılan bir köylü, içerde korkunç işkencelerin yapıldığını, işkence çığlıklarından kimsenin uyuyamadığını, 15 yaşındaki çocuktan 80 yaşındaki ihtiyarlara kadar herkesin tutuklandığını, tutukladığı insanlara cadde ortasında, mermileri namlulara sürerek "gebertin ulan bu orospu çocuklarını" diyerek tekme tokatla girip çıkarak tehdit ettiklerini anlatmaktaydı. Operasyonların bütün hızıyla devam ettiği bir ortamda devrimciler tarafından Çiçekli nahiyesindeki karakola baskın düzenlendiği, eylemde askerlerdeki ölü sayısı hakkında çeşitli söylentiler olmasına rağmen, 3 Adet MG-3 ve 20'nin üzerinde çeşitli çap ve markada silahın cephaneye birlikte

eylemciler tarafından dağa kaçırıldığı ve eylemi yapanların Apocular olduğu söyleniyordu.

Operasyonlar, karakolun basıldığı alan üzerinde yoğunlaştırılırken, o esnada telsiz ile askeri sorumlunun, Ovacık'ta merkez karakolunun da basıldığı haberini aldığı söyleniyordu. Köylülerin yanında bulunan subayın telsizinden çıkan bu sesleri köylüler duyuyor ve askeri güç Ovacık yöresine kaydırılıyor. Tüm bu eylemlerden sonra, TRT'de eylemlerle ilgili olarak herhangi bir açıklama yapılmadı. Eylemlerin geliştiği bu dönemde, Hozat'ın yakınındaki bir köyde, bir askerin cenazesi Hozat'a getirilirken halk tarafından görülmüş, bunun üzerine sömürgeciler askerin silahını temizlerken vurulduğunu söylemişler, yöre halkı ise askerlerin arasında çıkan çatışmada bu askerin öldüğünü söylemekteydi. İnsan, bu insanlık dışı şeyleri kendi gözleriyle görünce, kendi kendisine soruyor: Kürdistan halkı tarihinin en zor dönemini yaşarken, bu zor dönemde devrimcilik adına hareket

Selam Olsun Dağda Savaşan Partizana!

Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş!

İzinden dönen bir yurtsever işçi

«Allah Şahidiniz Olsun ki Çocuklar Dahi Korkmuyorlar Artık...»

Soru: Bildiğiniz gibi 15 Ağustos'ta beraber Kürdistan'da yeni bir dönem başladı. Bunun halkta yarattığı değişiklikler var mıdır?

Cevap: 15 Ağustos'tan önce de halk bu aydın günlerin geleceğine inanıyordu. Ama böyle bir güçlü bir başlangıcı da beklemiyordu. Bunun için 15 Ağustos'tan sonra şunu söylemek mümkündür. Artık halkımızın tümü, kadın-erkek, çocuk-çocuk herkes eylemleri ve partizanları konuşuyor, onlarla övünüyor. Tüm bunlar da sömürgecilerin ağır baskı koşullarında gelişiyor. Her gün askeri helikopterler köylerin üzerinde uçuyor, onlarca Reo dolusu komando baskın düzenliyor. Tüm bunlara rağmen insanlarımız davadan vazgeçmiyor, geleceğe umutla bakıyor. Allah şahidiniz olsun ki, çocuklar dahi korkmuyorlar artık. Eskiden değil çocuklar, babalarımız bir-iki asker gördü mü saklanacak yer arıyorlardı, oysa benim gördüğüm çocuklar bile askerlerle dalga geçiyordu. Doğrusu bu iş benim tuhafıma gitti. Konuştuğum yaşlılar da geçmişin korkusunu üzerlerinden atmışlar ve "o eski günler artık geride kaldı" demektedirler. Bu nasıl oldu diye sorduğum bir köylü vatandaşı:

"Oğlum, 5 kişinin 500 askere karşı cenginin olduğu yerde korku mu kalır" cevabını verdi

Soru: Ülkede olduğunuz esnada bulunduğunuz alan olan Bozova'da devrimci güçlerle sömürgeci güçler arasında çatışma çıkmıştı. Olay hakkında edindiğiniz bilgiler nelerdir? Olay nasıl gelişti?

Cevap: İzinde edindiğim bilgilere göre bu devrimci arkadaşlar uzun bir süreden beri Birecik-Bozova hattında faaliyet yürütmekteydiler. Öyle ki bir hafta içinde 14 köyde propaganda faaliyeti yürütmüşlerdir. Bu olay şöyle gelişiyor: Devrimci arkadaşlar Bozova'dan bir taksile Bircik köyünden Kanlıhavşar köyüne doğru gidiyorlar. Daha Kanlıhavşar'a varmadan askerlerin pususuyla karşılaşıyorlar. Askerlerin kimlik sorması üzerine arabayı kullanan barajdaki mühendis kendi kimliğini gösterir ve 5 arkadaşın da işçi olduğunu söyler. Fakat jandarma kimlikte ısrar edince jandarma vuruluyor. Diğer bir jandarma da taksiye ateş ediyor. Taksinin tekerleri patlıyor ve bir arkadaşta bacağından yaralanıyor. Buna rağmen devrimci arkadaşlar arabayla belli bir müddet gidiyorlar. Daha sonra araba-

dan inerek 40 km. yol yürüyorlar ve Hartavların Cibin'e geliyorlar. Sömürgeciler Antep, Diyarbakır ve Sive rek'ten getirdikleri takviye birlikleriyle operasyona girişiyorlar. Yanlarına aldıkları Mustafa Şerê isimli işbirlikçiyle İkiz köyünde iz süren Meço Eli Şexo (vuruldu) ve amcasının oğlu Eliyê Usê'yi zorla götürürler. Eliyê Usê, "ben oruçluyum, yürüyemiyorum" diyerek yarı yolda kendisini yere atıyor, fakat Meço iz sürmeye devam ediyor. 4 devrimci arkadaş kırık olan bu alanda arpa tarlasına gizleniyor, yaralıyı da yakındaki bir tepeye bırakıyorlar. Yiğitlerimiz düşmanın geldiğini görünce ilk olarak Panzeri kullanan polisi ve hemen ardından da iz süren Meço'yu alından vuruyorlar. Bir çok asker silahını bırakıp kendisini yere atıyor. İki devrimci panzeri ele geçirmeye çalışırken vuruluyor. Diğer arkadaşlar da yaralanıyorlar. Buna tahammül edemeyen, önce yaralanmış olan devrimci (Faik) tepede Ulusal Bayrağı açarak düşmana ateş açıyor, bir kaç askeri yaralayıp şehit düşüyor. En son yaralı vaziyette kalan Sabri arkadaş yaralı olan Hıdır'ı yerden kaldırıyor göğüs göğüse bir vaziyetteyken, el bombasının

Devamı Syf: 22'de

Toplumanın en bilinçli, en inançlı, en sorumlu ve korkusuz insanı her zaman ezilen, baskı ve zulüm gören sınıf ve tabakaların ve köle halkların eşitlik-özgürlük savaşımının içinde, en önünde yerini alır. Dünyanın her yerinde ve tarihin her döneminde özgürlük ve eşitlik bayrağı özverili, bilinçli, sorumlu ve yiğit insanların omuzlarının üzerinde daha yukarlarda dalgalandır.

Bilinçli, sorumlu ve korkusuz insanların geçici rahatlıkların, ünlerin, varlıkların esiri değildir ve olamazlar. Onlar kendi varlıklarını insanlığın özgür ve eşit geleceği içinde görür ve ona ulaşmak için savaşım verirler. Onlar, “özgür” insanlardır. Özgürdürler, çünkü, “tarihsel sorumluluğun bilincine varmışlar.” Özgürdürler, çünkü gelişkin bilinçleri onlara inançları uğruna en çetin savaşımın önüne çıkacak kadar güç ve coşku vermiştir. Özgürdürler, çünkü, kendi toplumlarına ve insanlığın ilerici kesimine karşı bilinçli ve korkusuz bir insanın sorumluluğunu taşımaktadırlar.

Öyleyse özgür olmak sadece gerçekleri bilmek değildir. Yığınla insan vardır ki bir çok toplumsal gerçeğin bilincindedir. İnsanlığın yürüyüşünün ileriye, aydınlığa, eşit ve kardeşçe bir geleceğe doğru olduğunu çok iyi bilirler. Toplumsal gelişimin yasalarını öğrenirler. Toplumsal sorunların tarihsel gelişim süreçlerini kavrar ve güncel sorunları izlerler. Ama, yüreksizlikleri, korkaklıkları ve fırsatçılıkları onları suskunluğa, hatta çoğu kez kurulu düzenin birer dişlisi olmaya sürükler. Devrimci hareketin kabarmaya gösterdiği dönemlerde ortada görünür, devrimci hareketin darbelendiği, ya da gerilediği dönemde yine köşelerine çekilir ve bazan da gerici yönetimlerin baskıları karşısında en bayağı özeleştiriler, garmazlık yaparlar. İki kişilikli, riyakar insan olmanın bulanıklığı içinde bir ömür tüketip giderler. Ya da bilinçli olupta korkaklıkları yüzünden hiç bir dönemde, “sesli düşünemezler” ve bunun için de kimse bana karışmasın da,

Bilinçlilik, Yiğitlik ve Sorumluluk!...

İhsan AKSOY

ben de onlara karışmayayım gibi korkak bir düşünceyle köşelerinde yan gelip otururlar. Bunlar da suskunluklarının mükafatı olarak makam, mevki, dünyalık sahibi olurlar.

Bilinçli ve yiğit insanlar inançlarını uğruna her zaman en değerli varlıklarını vermeye hazırdırlar. Onlar, kendi yaşamlarını kitlelerin yaşamıyla özdeşleştirmiş, mutluluklarını onlarınkiyle pekiştirmişlerdir. Kişisel mutluluk aramak, başeğmek karşılığında rahat etmek onların işi değildir ve olamaz. En verimli, en üretken ve en güzel yaşlarında en çetin savaşımın içinde, en önündedirler. Yaşamı sevmedikleri, ya da dünyanın ne denli yaşamaya değer olduğunu bilmedikleri için değil. Aksine bunun en iyisini bildiklerindendir ki tümüyle aydın, eşit ve özgür bir gelecek için canlarını en inanılmaz bir gözüpeklikle ortaya koyarlar. Bu yolda düşen her can, verilen her son soluk, özgür ve eşit yarınlara atılan birer adım olur. Bu bilinçli korkusuz ve kararlı insanlar, “az, ama doyuncu yaşarlar.” Kendilerini kendi halklarına ve insanlığın ilerici kesiminin aydın geleceğine adayarak insanlık onurunun doruğunda bir düzeye yükseltirler. Bunu, “bilerek ve isteyerek” yaparlar... Onun için de ahlaki değerleri en yüksek, bilinç düzeyi en gelişkin ve yaşama sevinçleri en engin insanlardır. Geçici rahatlıklar için susup başeğen, ya da kurulu düzene teslim olup uşaklık yapan insanların bireysel yaşama zevkleri, rahatlık tutkuları, ün ve servet edinme hırsları göz önüne getirildiğinde “geleceği avuçlarında tutan”, ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların ve köle halkların savaşımıyla yaşamını birleştiren insanların yüce kişiliklerine değer biçmek son derece güç olur.

Elbette salt bilinçli ve yürekli olmakta yetmiyor. Öylesi yiğit insanlar vardır ki, olayların, toplumsal gelişimin yasalarının, yurt ve dünya sorunlarının bilincinde olduğu halde, kişisel ve politik hırsları, dizginlenemez iktisatları yüzünden en olmadık hatalar, yanlışlıklar ve devrimci harekete ters düşen işler yapar. Böylesi bir insanı hangi bilinç düzeyinde olursa olsun, devrimci savaşımı dolayısıyla ne denli çilelere katlanmışsa katlansın ve ne denli korkusuz olursa olsun benimsemek, ona hoş görü ile yaklaşmak olası değildir. Bilinç, yiğitlik ve sorumluluk birlikte devrimci bir kişiliğe anlam kazandırır-

lar. Onlardan birinin eksikliği bu kişiliği değişik bir biçime sokar.

Devrimci harekete bir insan, kendi halkına, üretici güçlere ve insanlığın aydın ve eşit ve özgür geleceğine olan inancı ve bağlılığı için katılır. O zaman en başta kendi yoksul, ezgi ve baskı altındaki halkına, onun geleceğini avuçlarında tutan üretici güçlerine ve halkının savaşımı da onun bir parçası olduğu insanlığın aydın geleceğine karşı derin ve sarsılmaz bir inanç ve bağlılık göstermek durumundadır. Onun çıkarlarını zedeleyecek, bu savaşımı zaafa uğratacak her türlü davranıştan kaçınmak zorundadır. Bilimin yolunda yürümek, halkının özgürlük savaşımının bireri olmak, “aptalca bir gözü peklikle değil, devrimci bir kahramanlık” için her türlü özveriye hazır bulunmak ve özgürlük ve eşitlik savaşımının başarısı için de sorumlu olmak gerekir. Örneğin, her zaman ve koşulların dayatmasıyla sağlığımızın bozulması olanaklıdır. Ama bizim için her şeyden önce olabildiği kadıyla sağlıklı yaşamının koşullarını yaratmaktır. Çünkü sağlıklı olacağız ki, halkımızın özgürlük savaşımında daha iyi hizmet edebilelim. Bunun gibi devrimci kavganın ön saflarında elbette her zaman canımızı vermemiz olanaklı ve bir çok zaman da gereklidir. Ama kavganın ön saflarında da mümkün olduğu kadar yaşamalıyız ki daha fazla hizmet edebilelim. Öyleyse bir insanın böylesi bir sorumluluğu kendisine karşı duyması hiç kuşkusuz halkının üretici güçlerine, ülkesine ve dünyanın özgürlükçü güçlerine karşı duymuş olmasıyla özdeşdir. Çünkü yaşamını onların geleceğiyle birleştirmiştir. Sorumluluk duygusu bir devrimcinin tüm yaşamında en başta egemen olması gereken bir öge durumunda olmak gerekir. Diyelim ki bir devrimcinin kendisini her hangi bir biçimde feda etmesi devrimci savaşımın gelişmesi, ya da mesafe alması için gereklidir. Eğer devrimci insan, bu sorumluluğu halkına ve ülkesine karşı duyuyorsa duraksamadan bunu yerine getirir. Feda olmak fiziksel olarak yok olmak anlamına da değildir. Ya da devrimci sorumluluk her zaman feda olmayı değil, diyelim ki özveri göstermeyi gerektirebilir. Örneğin, bir grup içinde, bir devrimci hareket içinde, daha yetkin ve yetenekli ögelere, savaşımında olanak verilmesi için değişik nedenlerle belli yerlere gelmiş unsurlar yerlerini bunlara bırakmak durumunda

Devamı Syf: 21'de

KÜRT ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNİN GÖREVLERİ SİYASİ VE ASKERİ STRATEJİSİNİN DÜŞÜNCESİ

Bir Yurtsever Kürt Aydınının Dilinden:
Dr. İ. Şerif Vanlı

Geçen Sayıdan Devam

F) Kürt Ulusal Kurtuluşu İçin Bir Gelecek, Strateji:

Bazı kürtler, halkımızın dostu olmadığından yakınırlar. Bu doğru değildir. Kürtlerin şimdiden dünyada çok dostu var ve ulusal kurtuluş hareketi olarak, sorunu doğru dayatarsa daha da çok dostu olur. Dünya kamuoyunda Kürt sorunu tanınmıyor ve ona sempatisi vardır, fakat politik arenada bugünkü durumuyla Kürt hareketi, bölünmüşlüğünden, amaçlarının anlaşılmasından ve dalgalanmalarından dolayı ciddiye alınmıyor. Dostlarının olmadığından yakınmalarından evvel, Kürtler kendi saflarından iyi gitmeyene bir çare bulmalılar, bağırsak kavgalarına son vermeli, Ulusal Kurtuluş amacıyla bir eylem birliği gerçekleştirmeliler. Daha önce de belirttiğimiz, Chris Kutschera'nın yazdığı gibi, "yalnızca tüm güçlerini toplayarak, eylemlerini birleştirerek, tek bir hareketin içinde toplanmadan önce, bu anda kabul ettikleri sınıfları düşüncelerinden attıkları zamandır ki Kürtler Uluslarını kabul ettirme şansına kavuşabilirler."

1) Ulusal Kurtuluş Örgütü:

Başlangıçta, Kürt hareketi, ulusal kurtuluşun birleşik siyasi bir örgütünü kurmalıdır. Bunu başarmanın iki biçimi mevcuttur. Birincisi, tüm siyasi parti ve örgütleri, askeri bir "siyasi platform" kabullenecek ve yurtseverlik ve deneyimlerinden dolayı tanınmış kişileri, ulusal kurtuluşu gerçekleştirmek için, ortak bir organ içinde birlikte mücadele etmeyi zorunlu kılan kural çerçevesinde bir Ulusal Kurtuluş Cephesi kurmak. Cepheye, üye parti ve örgütler iç otonomilerini, kendi ideolojilerini, duyarlılık, fedakarlıklarını korumalıdır, fakat hepsi ortak mücadele ve amaçlarının zorunlu ortak kararlarına uyacaklardır. Bu, FKÖ tarafından kabul edilen metodun aynısıdır. Bu, bir Filistin devletini kurmayı amaçlayan, değişik otonom örgütlerin mücadelesini bağrında taşıyan bir cephe'dir.

İkinci metod; kurtuluşa kavuşmak için, mevcut olan tüm yurtsever parti, örgüt ve başlangıçta bağımsız olan kişileri bağrında eritecek bir Ulusal Kurtuluş Örgütü kurma'dır. Gerçekte otonom örgütleri bağrında toplayan bir cephe olmayan, daha çok tek ve iyice kaynaşmış bir örgüt olan -bağımsızlıktan bu yana Cezayir'de yönetici parti durumuna geldi- Cezayirli-lerin 1954'de kurmuş oldukları, Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) böyleydi. "Cezayirli-lerin çözümü, bana göre "Filistinli-lerin" çözümünden daha iyidir. Çünkü tek ve iyice pekiştirilmiş bir örgüt iç karışıklıkların güvenliği açısından, bir cepheye üye partilerin yapacaklarından daha tutarlı olur. Buna rağmen, Kürdistan şartlarında değişik partilerin bir örgüt içerisinde eritilmesinin ortak bir cepheden

Demokrat Kürt aydını İ. Şerif Vanlı'nın gazetemizin önerisi üzerine hazırladığı ve 10. sayımızdan itibaren yayınladığımız bu yazı yazıldıktan sonra ERNK kurulduğu için, yazıda cephemize ilişkin görüşleri yer almamaktadır.

İ. Şerif Vanlı, Cepheye yönelik düşüncelerini kısaca şöyle ifade etmektedir: 1- Kürdistan

Ulusal Kurtuluş Cephesi, bağımsızlık ve özgürlükten yana olan, tüm yurtsever ve ilerici parti ve örgütleri bir araya getirmelidir. 2- Cephe, çeşitli modern mücadele biçimlerini ortaya çıkarmalıdır.

Ayrıca bu düşüncelerini yayınladığı son kitabında da dile getirmektedir.

Berxwedan Redaksiyonu

geçmeden önce kabul edilebilmesi çok zordur.

Cephe veya tek örgüt, kurtuluş örgütü gerekli tüm alanlarda çalışmaları için de kendi bağrında, uzmanlaşmış organlar kuracaktır. Bunlar; siyasi, askeri, dış ilişkiler, maliye, tanıtma vs'dir.

Hiç kuşku yok ki, Kürdistan'daki kurtuluş örgütünde gerici Kürt veya sömürgecilerle işbirliği içinde olan hainlerin veya uzun aşamalı bir mücadeleye katılabilecek bir gücü olmayanların yeri yoktur.

2) Amaçlar:

Amaçlar, açık ve önceden açıklanmalı. Amaçlara ulaşılıncaya kadar hertürlü pazarlıktan uzak kalınmalı, bu amaçlar hiç değişmemelidir.

Mücadele, uluslararası kuruluşların denetimindeki bir referandum aracılığıyla Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkının özgür kullanılışını amaçlamalıdır. Bu amaca ulaşmak için, işgalcilerin güçlerini Kürdistan'dan çekmeleri, kendi kaderini belirleme hakkının kabulünü açıkça ilan etmeleri ve referandum sonuçlarını kabul etmeleri gerekiyor.

Referandum, Kürt halkına haklarını ve toprakları üzerinde egemenliği geri vermeyi, bir Kürt ulusal devletin kurulmasını amaçlayanın ifadesidir.

Şayet bu amaç Kürdistan'ın bir parçasında gerçekleşmiş ise, Kürt devletinin son biçimi; bu halkın vatani, Kürdistan'ın, ülke alanının belirlenmesi için nüfusun istemleri gözönüne alınarak birleştirilmesi olacaktır. Kürt halkının en büyük çıkarı uzun aşamada olsa dahi, Kürdistan'daki devlet sınırlarının ortadan kaldırılmasıdır.

Kürt halkına haklarının ve toprakları üzerinde egemenliğinin geri verilmesi, ekonomik, toplumsal ve kültürel ilerleyişini sağlayacak, halk tarafından ve halk için demokratik haklara, insan haklarına ve Kürdistan'da yaşayan azınlık haklarına saygılı bir demokratik Kürt devletinin kurulması anlamına gelir.

Kürt devleti, eşitlik ve ortak anlayış temelinde, komşu halkların devletleriyle, gerektiğinde konfederal veya federal olmak üzere, herkesin ve bireyin çıkarları doğrultusunda Türk, Kürt, Arap, Fars ve Azeri halklarının ilerleyişini, barışını, işbirliğini ve kardeşliğini korur.

3) Kürt Hareketinin Tarafsızlığının Zorunluluğu Üzerine:

Değişik ideolojik partilerin birleşimi olsa dahi, Kürt Kurtuluş Hareketi, siyasi bir partinin yönetimi gibi hareket edemez, amaçlarına ulaşmadan önce dahi kendisini Kürt halkının kaderinin sorumlusuymuş gibi taşımalıdır.

Uluslararası planda tarafsız bir politika kabul etmesi halkın çıkarıdır ve ulusal kurtuluş hareketinin bağlantısı için zorunludur. Faşist ve ırkçı hükümetler hariç, hareket tüm dünya halklarının dostluğunu aramalıdır.

Tarafsızlık, Kuzey-Kürdistan'da bulunan ABD askeri üsleri olmak üzere yabancıların askeri üslerinin kaldırılmasını gerektirir. Kürt Kurtuluş Hareketi veya gelecek Kürdistan hükümeti, o halde federal Washington hükümetiyle dostluk ve barış düşüncesi temelinde üslerin kaldırılmasını konuşmalıdır.

Aynı dostluk ve barış düşüncesiyle, Kürt Hareketi, gelecekteki hükümeti, özellikle Ermenistan, Gürcistan ve Azerbeycan Sovyet Cumhuriyetleriyle iyi komşuluk ilişkileri aramalıdır.

Kürt halkının istemi ise, gelecekteki hükümeti, Ermeni halkına karşı dostluktan dolayı, Eriwan hükümetine bazı sınır değişikliğini (Sovyet) Ermenistan'ı çıkarına fazla nüfusun göçüne sebep olmadan sunabilir. Öte taraftan ve aynı şartlar temelinde Diaspora'daki Ermenileri, isterlerse, Kürdistan'da yaşamaya çağırabilir.

Tarafsızlık tecrit olma anlamına gelmez. Kürt hareketi tüm diğer ulusal kurtuluş hareketleriyle ve sömürgecilik, ırkçılık veya faşizm altında, ezilen halklarla dayanışma ilişkileri kurmalıdır. Arap Filistin halkının meselesi, kendi kaderini belirleme hakkına ve bölgedeki tüm halklar arasındaki barış ve dostluğuna bağlı olarak çözümü arzulamalıdır.

Dış ilişkiler alanında, hiçbir ilişki Kürt Ulusal Hareketinin bağımlılığını amaç edinmemelidir.

G) Siyasi-Askeri Strateji ve Mücadele Araçları:

Kürt Hareketi, hemen hemen tamamen modern devrimci strateji metodlarını bilmiyor. Strateji, genel planların yaratılması ve uygun aşamada ulusal kapasiteyi maksimum bir şekilde hareketlendirme üzerine ve önceden hazırlanması anlamına gelir. Siyasi, ekonomik, askeri ve yarı-askeri araçları, hedeflenen amaçlara ulaşmak için içeride olduğu gibi dışarıda da kullanmak gerekir. Strateji irticalığı dışlar; halkın hareketlenmesini, enerjisinin yönlendirilmesini, olanakların çeşitlendirilmesini ve intizamını, ulusal, bölgesel ve uluslararası ortamın davadan yana gelişmesini sağlamak için bir sabit baskı gerektirir.

Taktik, bütün bir planın içinde olsun veya olmasın bir eylemi genel uygulama sanıdır.

Tarihin şafağından beri, Kürt halkı yalnız savunma taktiklerini biliyor: Bir taraftan ülkenin dağlık alanına uygun taktik-

ler, diğer taraftan feodal, aşiretsel, ve yarı-aşiretsel toplumsal yapıya uygun dağlık bir alanda dışarıda gelen bir saldırıya karşı yerel savunma yapmak. Yüzyıllar boyu Kürt halkının savunma taktikleri, uygulaması, onda henüz bugün de bulunan, savunmacı bir zihniyet yaratmıştır: "Evi-mizde kalırız ve ne zaman saldırıya uğrarsak kendimizi dağınık şekilde, tüm imkanlarımızla yapabileceğimiz kadar savunuruz. Taktiği stratejik saldırı aşamasına getirecek yetenekte değiliz henüz".

Kürdistan'da peşmergeler tarafından uygulanan partizan savaşı, bazı ilerleyişleri gösteriyor. Fakat daha çok savunma biçimindedir ve "dedeler savaşını" hatırlatıyor. Geçmişte, saldırının gücü yaklaşık aynı olduğundan, savunma savaşı yeterliydi ve Kürtler çoğu zaman zaferle çıkıyordu. Kürtler ezen devletlerin ellerinde sayıca çok ve sanayileşmiş büyük bazı güçlerin sattığı veya borç verdiği modern ve çok güçlü silahların olduğu günümüzde, partizan savaşı, dağların savaşının bile tek eylem biçimi olarak alınması yetersizdir. Askeri planda güç dengesi her geçen gün Kürt halkını ezen güçlerin yararına gelişmektedir. Halkımızın kıyaslama yapırsa, yalnız askeri planda bir ulusal kurtuluş savaşını başlarıyla gerçekleştirmesi için askeri ve maddi alanda az olanakları vardır. Dahası Kürt halkı yüzyıllık savunma zihniyetinin tutuklusudur. Peşmergeler bir bölgeyi kurtarabilirler ve belli bir dönem ellerinde tutabilirler. Buna rağmen, en azından aynı anda ve yeni olanakların yaratılması durumunda, nüfus için düşünülebilecek fena sonuçlarla ihtimalen alanı terkeder. Kurtarılmış alan önce bir "kuşatılmış kaleye" benzer, daha sonra sürgünün ilk belirtisi olan "geto"ya dönüşür. Ne yazık ki, Kürtlerin eski ve modern tarihinde örnekler çoktur.

O halde altmış yıldan fazladır tekrarlanan isyanların yenilgisinin doğruladığı gibi Kürt Hareketi başansızlığa mı mahkum olacak? Bu kaygı verici soruya verilecek cevap olumsuzdur, fakat bu, Kürtler arasında bazı alışkanlıkların değiştirilmesini ve hatta zihniyet değişikliğini gerektirir. Birliksizliğin kurbanları Kürtler, aynı zamanda bir bakıma iyimserliklerinin ve cesaretlerinin kurbanıdır. Elverişsiz olan bugünkü güçler dengesi, ezene daha elverişli, özellikle askeri alanda mücadeleyi hemen bırakmayı reddetmeleri halinde Kürtler lehine değişecektir. Kürtler tarafından hiç kullanılmayan, aynı derecede cesaret isteyen, fakat daha çok teknik ve örgütlülük gerektiren değişik başka imkanlar da vardır. Üzerinde hiç mücadele etmedikleri, uzaktan Kürtlere daha yararlı, yalnız askeri alanda olmayan değişik başka mücadele alanları vardır.

Başarması için Kürt Hareketi, kendisi için -Kürt ve komşu halklar için- çok biçimli, eksiksiz ve düzenli araçları kullanarak global ve saldırgan bir stratejiyi kabul etmeyi görev bilmelidir.

Bu şartlar birbirlerine içten bağlı, birbirlerine karşı doğal ilişkilidirler. Öyleki, temel amaç olan ulusal kurtuluşu kavuş-

mak için global bir strateji çok biçimli, eksiksiz ve düzenli araçları hayata geçirmeyi gerektirir.

Çok biçimli araçlar, ulusal ve uluslararası, askeri ve yarı-askeri fakat düzenli bir şekilde yani imkanlara göre sıralama, özellikle istenen etki aracılığıyla mücadeleyi siyasi, psikolojik, ekonomik ve tanıtıcı alana çekmeyi gerektirir. Önemlilik sırası, değişik araçların birinin birinden sonra kullanılmasını zorunlu kılmaz. Fakat bazı öncelikler zorunludur. Birşey kesindir: XX. yüzyılda bir ulusal kurtuluş savaşı klasik anlamıyla yalnız savaş alanında her geçen gün az kazanılır, ve Kürt halkı için bu büyük bir şanstır. Buna rağmen askeri araçlar kesin önemliliğini koruyorlar; ne zaman ve nasıl kullanılmasını bilmek gerekir.

Araçlar eksiksiz olmalı, yani istenen yaratılabilir ve hedeflenene erişmek için tam, ne eksik ne fazla, boşa harcamasız, insan ve eşyalara gereksiz risklere girmek gerekir. Risk zorunludur, fakat hesaplı yapılmalıdır.

Bir ulusal kurtuluş hareketinin stratejisi saldırgan olmalıdır. Tanımı gereği bir devrim adaletsiz, baskıcı ve zalim bir rejimi devirmeyi amaçladığı andan itibaren savunmacı olamaz. O halde Kürt halkı kendisini tüm savunmacı zihniyetten arındırmalıdır. Kürdistan dışında yapılacak bazı eylem araçları saldırı düşüncesi temelinde olduğu zaman söz konusu olmalıdır. Bir kurtuluş mücadelesinde, ezici düşman savunmaya zorlanmalıdır. Bu açıktaki silahlı güçlerle saldırmak anlamına gelmez. Psikolojik, siyasi, yarı-askeri, tanıtıcı ve dayatıcı önlemlerle askeri planda da saldırgan olarak düşman savunmaya zorlanabilir. Saldırgan bir düşünceye sahip olmak siyasi bir eğitim sorunudur.

İşte aşağıda ulusal kurtuluş mücadelesi için kesin olmayıp gösterici, kısaca gösterilmiş mücadele araçları:

G-1) Ulusal Siyasi Araçlar:

Kürt halkı tarafından kendi kaderini özgürce belirleme hakkı üzerine (F-1 ve F-2 paragraflarında açıklandığı gibi) kurulu bir "Kürdistan Ulusal Demokratik Kurtuluş Cephesi"nin kurulması ve amaçlarının açıklanması, Kürt hareketinin birinci derecede görevi ve başlangıç için kaçınılmaz bir noktadır.

Bu adımı atılması, kendi niteliği gereği olarak, birinci derecede saldırgan bir siyasi sanattır. Bunu gerçekleştirmek, Kürt Kurtuluş Hareketi yolunun yansıması katetmiştir demektir. Baskıcı -sürekli olma koşuluyla- psikolojik planda büyük bir darbe vurur ve o andan itibaren siyasi olarak savunmaya zorlar. Böylelikle hareket, davaya taraftar uluslararası kamuoyu yaratmak için zorunlu olanı hazırlar.

G-2) Yarı-Askeri Araçlar:

Ülkesi askeri olarak baskıcı güçlerce işgal edilen, egemenlik altına alınan bir halk için en az masraflı yöntem, fakat ezici için en şaşırtıcı ve en acılı olan, ilk etapta onun toprağı üzerinde savaş eylemleri yapmaktır. Kürtler için bu savaş eylemleri

baskıcı devletin toprakları üzerinde, Kürdistan dışında gerçekleştirmek anlamına gelir. Eylem suçsuz kişileri ve mallarına zarar vermeyecek şekilde olmalıdır. Baskıcı devlet için askeri, ekonomik veya siyasi olarak önemli, aynı zamanda egemen ideolojisinin gücünün sembolü ve zalimliğinin aletlerini hedef almalıdır. Zorunlu tedbirlerle birlikte, eylem devletin dışındaki mal ve mülküne de yönelmelidir.

Şehirler dışında eylemlerde gerçekleştirebileceklerinden, yukarıda anlatılan eyleme benzemeyen, genellikle "şehir gerillası" denilen olgudur bu. Şehir gerillası açıkçası Kürt şehirlerinde bir ihanetçiyi ve bir işbirlikçiyi ya da ikinci derecede ve gelip giden eylemler dışında yapılmalıdır.

Bu tür eylemler, değişik hareketler tarafından -maalesef bazıları tarafından hatalı olarak- çok etkili bir şekilde uygulandı ve uygulanıyor. "Savunma zihniyeti" veya teknik yetersizliğinden dolayı Kürtler, şimdiye kadar karşı çıkıyordu veya uygulayacak güce değildi. Buna rağmen, şayet baskıcıyı moralsizleştirmek, uluslararası çevrede sözsahibi olmak istiyor ve Kürdistan nüfusuna zarar vermek istemiyorsa bunu uygulamaya başlamalıdır. İyi eğitilmiş, küçük otonom eylem birliklerine ayrılmış, eylem bölgesinde yardım alabilecek yüztane insan yeterlidir.

Bu tür eylem, düşman üzerinde ve dünya kamuoyunda yüksek insan kaybına sebep olacak, Kürdistan'daki büyük bir savaştan daha etkili olur. Dahası, eğer dünya kamuoyunun dikkatleri önceden hareketin üzerine düşman toprağı üzerinde "yarı-askeri" tipten herkesin gözü önünde yapılan eylemlerle çekilmemişse, Kürdistan'daki savaş dışarda duyulmama riskiyle karşılaşır. Ancak yankısı, çoğu sefer birkaç hafta, veya ay sonra artık kamuoyunun dikkatlerini çekemeyeceği zaman, denetim geçirilmiş veya yatıştırılmış bir şekilde olan Kürdistan'ın herhangi bir parçasında günümüzde yapılan mücadelenin durumu gibi. Ve Kürt halkı acı çeker ve kanını dökerken, yönetici ve zalim burjuvazi evinde (memleketinde) eğlenmeye devam eder. Halk acı çektiği zaman onlar eğlenmemeliler. Mücadeleyi onun evine taşıyarak, düşman özellikle psikolojik alanda şaşkına uğratılmalı ve ondaki gurur ve yenilmezlik duygusu kırılmalıdır.

G-3) Kürt Olmayan İşçi Sınıfının Katılımı:

Kürdistan Ulusal Kurtuluşu, Kürt halkının işidir. Faşizmin diktatörlüğüne karşı savaşmak aynı zamanda işçi sınıfının işidir de. Kürt işçi sınıfı, Kürdistan Kurtuluş Hareketi içerisinde mücadele edecektir. Ortak çıkarlarından dolayı (yukarıdaki "D" paragrafı) Kürt işçi sınıfının işçi sınıfından olduklarını söyleyen Kürt olmayan örgütleri topraklarından Kürt Hareketleriyle aynı anda kendileri için yarı-askeri tipten eylemler yapmasına ikna etmesi en büyük tercihimizdir. Karar verme aşamalarında böyle bir ittifak

unutulamaz.

Böyle bir ittifak stratejiktir. Ne pahasına olursa olsun Kürt Hareketinin hiçbir örgütsel ve ideolojik bağlılığına sebep olmamalıdır. Bunun kendisinden başka sorumlusu olmayacak ve tümünden özgür olacaktır. Özellikle Kürdistan devletinin kendi kaderini belirleme hakkı temelinde kurulması hiçbir suretle tartışma konusu edilmemelidir. Elbette bir sefer ulusal kurtuluş gerçekleşti, Kürt Hareketi ve ihtimali ittifakları geleceği beraber düşünebilirler.

G-4) Askeri Araçlar:

Özellikle mücadelenin başında, yönetici diktatörlüğün yenilmez duygusunu kırmak ve davaya yavaş yavaş taraftar bir kamuoyu yaratmak için baskıcıların toprakları üzerinde "yarı-askeri" araçların kullanılması zorunludur. Bu araçlar, mücadelenin tüm aşamalarında diğerleriyle aynı anda hayata geçirilmeli.

Buna karşın "yarı-askeri" araçlara dünya kamuoyu taraftarsa bile tek başına ulusal kurtuluşu gerçekleştiremezler.

Yalnızca diğer araçlarla birleştirildiğinde, askeri araçlar ülke zemininde kullanılarak kurtuluş gerçekleşebilir. İşgal ve sömürge edilmiş bir ülkeyi kurtarmanın yalnızca bir biçimi vardır: Askeri zorla ve moralmen uluslararası baskıyla işgalciyi ülkeyi terketmeye zorlamak.

Kürdistan'da askeri araçların hayata geçirilmesi kademeli ve gitgide yayılır olmalıdır. Bu, elbette imkan sorunudur, fakat olanaklar çerçevesinde baskıdan korunması gereken nüfusun güvenliği açısından önemlidir. Genellikle gerilla veya partizan savaşıyla dağların maki-lerinde başlanılır. İşgalcilerin gücünü dağıtmak için eylemleri ulusal toprakların birçok bölgesinde aynı anda gerçekleştirmek gerekir.

Zorunlu önlemler olarak kademeli şekilde geliştirilen partizan savaşı (peşmerge) halka tekrar onur ve cesaret verir. Tekrar canlanma ve konsolide olma umuduyla, her zaman mücadeleye katılmak isteyen erkek ve kadınlar vardır. Kürt kadını savaşır veya mücadeleye yararlı olur. Kurtuluş cephesinin yönetimi, örnek alınması gereken üyelerinin davranışlarının halkın duygularını incitmeye veya morallerini yüksek tutmak için saldırgan bir ideolojiyi benimsemeli ve halkın yurtseverliğini vatanın hizmetine koşturmalıdır.

Aynı anda birçok cephede ve çok biçimli ve düzenli araçlarla geliştirilen kurtuluş mücadelesi, halkın enerjisini, yaratıcı gücünü, iç imgelemeyi on katına çıkarır ve dışarda dayanışmaya yol açar. Hareket önünde yeni ufuklar açılacaktır.

İkinci bir nokta hareket dağılık alanlarda kurtarılmış bölgeler kurabilir. Coğrafi, topoğrafik, stratejik, politik ve lojistik yapıları gözönüne alınarak, ulusal alan üzerine iyice dağılmış birkaç tane kurtarılmış bölge bulunmalıdır. Kurtarılmış tek bir bölge, büyük de olsa, affedilmeyecek büyük bir stratejik hatadır. Tecrit olma ve ekonomik bir kuşatmayla

boğulma riskiyle karşılaşabilir ve işgalci güçlerinin önemli bir kesiminin oraya yoğunlaşmasını sağlayabilir.

Üçüncü bir husus, işgalci güçlerin güçlerini bir yere yoğunlaştırmasını önlemek için en azından iki büyük bölgeyi elde tutmak amacıyla iki veya üç kurtarılmış bölge birleştirilebilir.

Son bir nokta, uzun sürede imkanlar var ise, değişik derecede önemli şehirler, gereksinmelerini sağlamak, hava saldırılarına ve kara saldırılarına karşı korunmak (ki, bu cephe savaşını destekleme kapasitesini gerektirir) şartıyla kurtarılabilmelidir. Bu kapasiteye sahip olursa dahi diğer alanlarda partizan -gerilla- savaşını devam ettirmek gerekir. Ulusal toprakların büyük bir kesimi kurtarıldığında, gerillayı düşman topraklarına taşımak gerekir.

Bir sefer mücadele başladı mı hiçbir zaman düşmanla "ateşkes" yapılmamalıdır. Hedeflenen amaçlara ulaşılınca kadar insan gücü dahilinde, savaş aralıksız ve şiddetle ilerleyerek devam etmelidir. Ne zaman düşman dize gelirse, kendi kaderini tayin hakkını ve uluslararası referandumu kabul ederse o zaman onunla görüşülür.

G-5) Uluslararası Araçlar:

Bir ulusal kurtuluş savaşı yalnızca içeride kazanılmaz. Aynı zamanda dışarda uluslararası davalarda, Birleşmiş Milletlerde, insancıl, adli veya kültürel örgütlerde, diğer ülkelerin insanlarıyla, dostluk ilişkileri geliştirilmeyle demokratik parti ve çevrelerle ve basın-yayın (yazılı basın, radyo yayınları ve televizyon) aracılığıyla dünya kamuoyunun dikkatini çekmekle savaş kazanılır.

Sabır ve direniş içinde, kısa veya uzun bir zaman içinde ve dışta birleştirilmiş çabayla kurtulmalıdır. Dış organ, şayet hareket ülkede iyice kök salmamışsa, hep ileriye doğru gitmiyorsa, ve amaçları açıkça ulusal kurtuluşu amaçlamıyorsa, uluslararası çevrede hiçbir ağırlığa ve krediye sahip olamaz.

İki şartla dostça olan her dış yardımı kabul etmek, hareket için şayi ve moral olur: Tüm bağımsızlığını korumalı ve yardım kesildiğinde ne onun, ne halk için zarar vermeyecek şekilde bu yardımı reddedebilmeli. Bir halkı zulümden, sömürden ve baskıdan kurtarmak moral ve demokratik bir intihadır.

Mücadelenin politik bir aracı sonuç olarak ulusal demokratik kurtuluş cephesi aracılığıyla bir "Geçici Kürt Hükümeti" kurmak olabilir. Bu adım, yalnızca hareket Kürdistan'ın büyük bir parçasını kurtardığında kullanılabilir. Sözü edilen hükümet bu bölgeleri uzun bir süre koruyabilmeli ve böyle bir hükümetin kurulması uluslararası demokratik kamuoyunun bir parçası tarafından olumlu karşılanmalıdır.

H) Halk, Şimdi Ve Yakın Gelecekte Ne Yapmalı?

Benim kendi değerlendirme ve kendi düşüncemi ifade ettiğim yazı, gelecek için sunulan bir plandır: Kürtlerin çoğunluğu

bundan yana da olsa, durum gözönüne alındığında bu plan şimdilik tüm ülkede uygulanamaz.

İran'da en güçlü ve önemli olan Kürt partisi, İran Kürdistan Demokrat Partisi (PDKİ) ve KOMALA'dır. Demokratik bir İran çerçevesinde İran Kürdistanı otonomisi için yıllardan beri silah elde savaşmaktadırlar. PDKİ ve KOMALA arasında ne yazık ki önemli ideolojik farklılıklar ve çatışmalı bir durum vardır.

Irak'ta, en önemli olan iki Kürt partisi (öncelik-eskiklik sırasına göre) Kürdistan Demokrat Partisi (PDK) ve Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB), başka partiler gibi demokratik bir Irak çerçevesinde Irak Kürdistanı otonomisi için yıllardan beri silah elde (KYB'nin bir yıllık ara vermesine rağmen) savaşmaktadırlar. Ne yazık ki burada da PDKİ ve PDK arasında olduğu gibi PDK (ve CUD cephesi taraftarları) ve KYB arasında çatışmalı bir durum vardır.

İster İran, ve isterse Irak'ta olsun, elbette bu partiler tarafından yapılan tercihlere, değişik düşüncelere olsa dahi saygı duymak gerekir. Bu durumda tam başarı ve aralarındaki kardeş savaşının durmasını umarak, iç otonomi ve demokrasi için mücadelelerinin sonuçlarını beklemekten başka hiçbirşey yapılamaz.

Şam hükümeti, Bağdat hükümetine karşı bazı Irak Kürt otonomist partilerine kolaylıklar tanımaktadır. Suriye Kürtleri, kültürel ve dil alanında tüm haklardan mahrum olduklarından ve aralarında 100 000'ninin Suriye vatandaşlığı ve toprakları ellerinden alındığından dolayı, bir ulusal sorunu teşkil etmektedirler. Buna rağmen haritaya bakıldığında Kuzey Suriye'deki Kürtler tarafından oluşan ikamet alanlarının, Türkiye Kürdistan'ının devamının başka birşey olmadığı görülecektir. Gerçekten emperyalizm tarafından çizilen Suriye-Türkiye devlet sınırları, üç Kürt bölgesini veya güney tarafta Suriye'ye bırakmış ve buna göre iki bölgeyi veya oyuğu Türk toprakları denilen kuzeyde bırakmıştır. Mandacı güç Fransa 1938 de yine eski Alexandrette (Hatay) sancağı ile Horan oyuğunu Kemalist Türkiye'sine bırakmıştır. Bu sancak Suriye'ye geri verilmeli, en azından bir kısmı çünkü (Suriye'deki Kürt dağının devamı) Türkler ve Kürtlerin ikamet alanıdır.

Türkiye Kürdistan'ı kurtulduğunda hükümetinin, Şam hükümetiyle sınırda bazı değişiklikleri her iki ülke halkının çıkarları ve dostluğu temelinde yapması tercihimizdir. En azından Şam, o ana kadar, Suriye Kürtlerine kendi dillerini, basın ve okullarda kullanma haklarını vermemiştir.

Kollarımızda adeletsizlik ve hak etmemiş ve Türk halk kitlesinin namusuna elatan bir san olan "Atatürk" ("Türklerin babası") diye adlandırılan bir diktatörlük döneminden beri ağır faşizm altında ezilmiş bir Türkiye kalıyor. "Atatürk ilkeleri" adına silahlı kuvvetleri ne yazık ki ABD askeri yardımı ile askeri darbeyi gerçekleştirdi. Ordunun direkt olarak yönetiminde olmadığı dönemler, Kürt halkı ve emekçileri üzerinde Atatürk döneminden beri değişmeyen faşist ve baskıcı politika uygu-

lanmak amacıyla sivil rejimi –ki askeri vahşiliği altındadır– kontrol etmektedir. Bazı batılı güçler, Türkiye'ye verdikleri maddi desteklerle dolaylı olarak bu politikayı desteklemektedirler.

Ne Kürt halkı ve ne de Türk emekçileri böyle bir rejimden hiç bir şey umut edemezler. Bu sebeplerden dolayıdır ki tüm Türkiye Kürdistan'ı partileri –ne yazık ki güç olarak çok farklı on tanedirler– ideolojik farklılıklarla beraber, Ulusal Kurtuluş ve bir Kürt devletinin kurulması için çalışmaktadırlar. Gelenekçi TKP ile iyi ilişkilerini korumaya çalışan PSKT (Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi) hemen hemen TKP gibi, Kürt olmayan sol'un klasik şemasını önermektedir: Türkiye'de demokrasi için birleşik bir Kürt-Türk cephesi gerçekleştirerek Kürt sorununu sonradan çözmek-silah elde savaşarak bu öneme kavuşan İran ve Irak Kürdistan'ı otonomist partilerinden farklı olarak PSKT zora başvurmaz gibi onu mahkum etmektedir. Özellikle Türkiye şartlarına uymayan bu ütöpik şemadan ne düşünülmesi gerektiğini biliyoruz.

Malesef Türk sol örgüt ve partilerde olduğu gibi Kürt partilerinin çoğunluğu 1980 darbesi altında ezildiler. Türkiye tarafında TKP ve Kürt tarafında TKSP olmak üzere üyelerinin bir kısmı gibi yönetimleri Avrupa'ya sığınmak için Türkiye'yi terketmek zorunda kaldılar. Bu bir eleştiri değil, fakat daha çok bilinmesi gereken ve sessizlik içinde bırakılması gereken bir gerçektir. Türk örgütleri arasında, içerde hala militanlığını koruyan örgüt olarak DEV-YOL gösterilebilir.

Darbeden önce bile bazı Kürt partileri çalışmalarını Ankara veya İstanbul, bazen Diyarbakır ve nadiren diğer Kürt şehirleri dışına çıkmayan sol entelektüel ve yurtsever grupçuklar olmaktan kendilerini kurtaramadılar. Halbuki Ankara, Kürdis, tan değil, Diyarbakır da tüm ülke değildir. Halka karşı görevlerini ve ulusal uyanış içindeki rollerini, hepsinin oynadığı gerçektir. Bu rol önemliydi ve artık Kürt tarihini oluşturmaktadır. Bugün şartlar artık değişmiştir. Avrupa'ya iltica etmek zorunda kalan partiler –umarız geçicidir– Kürtçe ve Türkçe gazeteler yayımlayarak değişik çalışmalar yapmaktadırlar. Bu çalışma zorunludur ve bir ihtiyaca cevap vermektedir. Diaspora için bu önemlidir. Fakat etkinliği zorunlu olarak sınırlıdır. Kürdistan'da etkinliği olmadığı gibi dışarda yanlısı azdır. Üstelik çok dağınık, herkes kendi hesabına ve bazen anlaşmazlık ve bozgunculuk içindedirler. Ülkede gücü ve üsları olmayan, dışarda ilticacı durumunda olan bir örgütün (amacı ne kadar doğru olursa olsun) uluslararası planda saygınlığı olamaz. Uzun aşamada olamayacağı gibi kısa dönemlerde çalışmaları Faşizme büyük bir zarar getirmez. Yüz sefer Faşizmi kağıt üzerinde "öldürmek" olanaklıdır. Pratik dışında başka olanaklarla faşizme karşı savaşıldığı zaman fazla bir zarar verilemeyeceği açıktır.

Türkiye Kürt partileri arasında dışarıya göç etmeyen güç olarak çok farklı iki parti vardır: En eski fakat çok güçsüz PDKT (Türkiye Kürdistan Demokrat

Partisi ile en önemlisi, sürekli gelişen PKK (Kürdistan İşçi Partisi)'dir.

Özellikle 1983 yılının başından beri ülkede gerçekleştirdiği eylemler sayesinde PKK, şüphesiz çok mesafe aldı ve Türkiye Kürdistan'ının en önemli partisi durumuna geldi. İster Kürdistan'a dağılım açısından, ister dışardaki çalışmalar açısından olsun şimdiden PDKI, PDK, KYB ile birlikte dört "büyük" Kürt partilerinden biridir. Bu sonuç çok doğaldır: Türkiye Kürt partileri arasında PKK, her zaman Kürdistan şehir ve kırlarına en iyi bir şekilde yerleşti. Öte yandan başka grupların da istediği gibi, halk savaşı yoluyla Kürdistan'ın sömürgecilikten kurtulması ve bir Kürt devletinin kurulmasını, Orta-doğu çapında proletarya devriminin olası veya buna paralel olan bu kurtuluşu gerçekleştirmesi zor ve hipotetik ideolojik bir şarta bağlı olmaksızın programında açıkça göstermektedir. Sonuç olarak ülkeye yerleşimi sayesinde PKK Programını yalnız sözle değil, eylemle gerçekleştirmek için çabalamaktadır.

PKK, bu günkü siyasi çizgisini belirlemeden önce ideolojik bazı dalgalanmalar görüldü. Bu doğal ve büyüme bunalımının bir yansımasıdır. Doğru yol deneyimle bulunur.

Bazı Kürt dostlar, PKK'nin içine MİT'in (Türk istihbaratı) "sızdığını" söylemektedirler. Bu suçlama bu günkü gerçeklik tarafından yalanlandığı gibi, doğru olmayan temelsiz iddialardır. PKK'nin politik sebeplerden dolayı birçok Kürdü fiziki olarak yokettiği doğrudur. Bazı durumlarda acınacak şeyler oldu –özel durumları bilmiyorum– fakat bazılarında hayır, (Faşizmin işbirlikçilerini cezalandırmada olduğu gibi) darbe esnasında deneyimsizlikten dolayı PKK'nin birçok üyesi dikkatsiz davrandı. Darbeden bu yana tutuklanan ve işkenceye alınan binlerce politik Kürt yurtseverinin çoğunluğu PKK üyesi veya sempatisini olduğu bir gerçektir. Bu durumda gizli polisin PKK içine "sızdığı" kastını yaratmak doğru değildir. İşkenceye ve ölüme istekli gidilmez. Bunda o anda bile Kürdistan'da var olan en aktif gücün PKK'nin kendisi olduğu ve deneyimsizlikten dolayı üyelerinin diğer partilerinki kadar dikkat etmediği olgusu yatar.

Zaten PKK, 1981'deki I. Konferansından bu yana, bazı dalgalanma ve hatalarının olduğunu kabul ederek, kendi özleştirisini vermiştir. Yapıcı olduğu taktirde diğerlerinin eleştirisini de kabulleniyor. Kürt halkının köleliğine son vermek için diğer parti ve örgütlere el uzatıyor.

Bazen ölümle sonuçlanan işkencelere rağmen Türk cezaevlerinde ve sıkıyönetim mahkemeleri önünde PKK'li tutuklular, en çok kesin kararlı ve moralle direnenler arasındaydılar. En iyisi talihsiz arkadaşlarına örnek oldular. İlk olarak Diyarbakır askeri cezaevinde 2 Eylül 1983'te ve daha sonra 3 Ocak 1984'te tekrar açık grevine başlayanlar, PKK'li politik tutuklulardır. Her seferinde tüm arkadaşlarının, hepsinin Kürt olduğu, Diyarbakır'da tutuklu ve mahkum olan yaklaşık 2000 kişiyi kendileriyle beraber götürdüler, ve bu eylemler Ankara ve diğer başka askeri cezaevlerine

örnek oldu. Böylelikle 16 Kürt militanı vatan sevgisi için şehit olarak işkencecileri şerefleriyle küçük düşürdüler. Bu fedakarlık gereksiz değildi, daha da öte herkesin Kürt halkına ve direnişçi karakterine saygı göstermesine, tüm ülkelerde ve basında dayanışmaların oluşmasını sağladı. Bunu, PKK'nin kararlılığına borçluyuz. (Bu açlık grevi üzerine özellikle aşağıdaki gazetelere bakınız: Li Figaro (3.10.1983); L'HEBDO, Paris (15.3.84); L' HUMANİTE (19.4.84 ve 8.5.84); LIBÉRATION (15.9.83 ve 27.10.83); LE MATIN DE PARIS (21.10.1983 ve 19.4.84); LE MONDE (7.10.83-9.5.84 ve 11.5.84); THE NATIONAL TIMES (Australia) (12.8.83); LE PROGRES (20.9.83) vs...

1982'deki II. Kongresinde PKK'nin Türkiye Kürdistan'ında Ulusal Kurtuluşu için, 1983 ile beraber gerilla mücadelesine başlama kararı aldığı bilinmektedir. Bu amaçla askeri ve siyasi bir yığın karar aldı. Askeri planda üye ve sempatisanlarından ülkede partizan birlikleri oluşturmak amacıyla toplanmalarını istedi. Siyasi planda kabul edilmeyen Türk sol'unun desteğini almaya çalıştı. Askeri cunta rejiminin çok güçlü olduğunu, kurtuluş mücadelesi zamanının daha gelmediğini, silahlı mücadelenin Kürdistan'da katliamlara sebep olacağı ve Kürt halkı ve emekçilerinin çıkarlarına karşı olduğunu açıklayarak TKP ve TİP buna karşı çıktılar. PKK, özellikle diğer Türkiye Kürdistan'ı parti ve örgütlerinin katılımını sağlayarak bir "cephe" veya Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni oluşturmaya çalıştı. PSKT ve dışarda bulunan Marksist-Leninist örgüt olan PPKK (Türkiye Kürdistan Öncü İşçi Partisi) Türk sol'uyla hemen hemen aynı nedenleri göstererek PKK ile bir cepheye katılmayı kabul etmediler. Diğer Kürt örgütleri bekleyiş içinde kalmayı tercih ettiler.

Bu durumdan dolayı silahlı mücadelede bir yıl gecikme oldu. 15 Ağustos 1984'ten itibaren, devrimci halk ordusu niteliğinde olup PKK tarafından oluşturulan ve tüm yurtseverlere açık olan HRK (Hêzen Rizgariya Kürdistan) silahlı birlikleri, aynı anda Kürdistan'ın dağınık bir çok bölgesinde bir partizan savaşına başladı. Özellikle (Eruh, Şemdinli) Siirt, Mardin, Bitlis, Diyarbakır, Bingöl, Derişim, Adıyaman, Malatya ve ülkenin uzak batısı bölge ve yörelerinde mücadeleye tanık olundu. (29.8.84, 12.10.84 ve 19.10.84 tarihli LE MONDE gazetesine bak.) 2 Ekim 1984'te general Evren, halka "güven" vermek ve bölücü asilerin ezildiğini açıklamak amacıyla Şemdinli'de olduğu esnada, güvenliğini korumakla görevli koruyucuları saldırıya uğrayarak ve Yüksekova yolu üzerinde kırıldılar. (5.10.84 ve 12.10.84 tarihli Le Monde gazetesine bak.) Askeri darbenin bir dayatması olan rejim, HRK birliklerini yoketmek amacıyla değişik siyasi ve baskıcı kararlar aldı. Bunlar;

1) Kürt bölgelerinin sistematik bir şekilde ordu ve Türkiye merkezinde özel olarak (Bolu'dan) getirilen güçlerle temizlenmesi. Devamı Syf: 21'de

HEDEF BAĞIMSIZ ÖZGÜR ve DEMOKRATİK BİR KÜRDİSTAN

21 Mart 1985'de ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin birçok yönlü gelişmeyi de birlikte ortaya çıkardı. Böylece 1981'de program düzeyinde açıklanan Cephe'nin bizzat pratik olarak da kurulmasına adım atılmıştır. Bu gelişme birçok çevreyi de etkilemiş, önemli sonuçları beraberinde yaratmıştır.

Bağımsızlığa giden tek yol, ERNK bayrağı altında birleşmektir.

ERNK'nin ilanına yol açan koşullar değişik yazılarda açıklanmıştı. Yine programı ve bunu ortaya çıkaran ortam da belirtilmişti. Artık bundan sonra varolan ana sorunun, bunun kavranması ve bizzat pratikte uygulanması olduğu açıktır. Programın kamuoyuna sunulmasının üzerinden yaklaşık 4 yıllık bir zaman geçti. Birçok yönüyle çeşitli yazılarda açıklanarak kitlelere sunulan bu programın özellikle de günümüzde geniş izahının yapılması, Cephe'nin yaygın olarak kitlelere taşınması açısından önem kazanmıştır. Hemen belirtelim, biz bununla yeniden bir program tartışmasına kesinlikle girme niyetinde değiliz. Bugün kan temelinde, bir yığın acı ve işkence pahasına yaratılmış, bir program mevcuttur. Bu programı atlayarak, yeni bir program arayışına girme diye bir amacımız da yoktur. Yapmak istediğimiz, mevcut programın daha iyi kavranmasına katkıda bulunmaktır. Bu da kitlelerin kendi öz örgütlerinin amaç ve hedeflerini, yani programlarını daha iyi tanımlarının gerekliliğinden doğmaktadır.

Cephe'nin programı ne kadar kavranırsa, uygulanmasında da o derece başarılı olunur. Ama bu kavranmış ve gerekleri nelerdir öğrenilmemiş ise

uygulanması da sağlanamaz. O halde, uzun bir dönemdir açıklanmış bulunan programın kavranılması önem taşımaktadır. Cephe'nin örgütlülüğünü geliştirmesi de buna bağlıdır. Tabii ki bu hiçte sıradan bir kavrayış olmamalıdır. Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanına götüren koşullar ve bunun yol açtığı gelişmelerin önemi bilinmektedir. Cep-

he'nin sadece bir ilan olayı olmadığı, giderek bunun örgütlülüğünü geliştirerek bizzat pratikte bir güç haline geleceği ve bugün atılan adımlarla da bunun sağlanmaya çalışıldığı açıktır. Kitlelerin programını da güçlü kavrayarak Cephe etrafında toplanmaya başlaması, kuşkusuz Kürdistan'daki gelişmelerden ayrı görülemez. Ulusal kurtuluş savaşı boyutlandıkça bunun bir ürünü olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kök salması ve bu temelde dalanıp budaklanması da kaçınılmazdır. Bu konuda hiçte hayalci değiliz. Daha ilanın yeni gerçekleştiği bir aşamada böylesine büyük bir coşku ve eylemlilikle karşılanan Cephe'nin bu adımları atması da kaçınılmazdır. Ama bu adımların sadece belli bir kesimce atılması beklenmemelidir. Bir bütün olarak kitlesel temelde gelişmesi gerekmektedir. Halkın çoğunluğunu kapsamayan bir adımın Cephe haline gelmeyeceğini de hemen belirtelim. Yine yurtsever duygular taşıyan bir kişinin cephenin dışında kalması diye bir olay da söz konusu değildir.

Cephe ulusal birliğin yaratılması ve bu birliğin düşmana karşı ayağa kaldırılmasının ifadesiyse; bunu sağlayacak olan da programıdır. Programın halkın temel çıkarlarını gözetmesi gerektiği de

açıktır. Bugün Kürdistan halkının çıkarı nerede yatmaktadır. Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'ın yaratılmasında. Böylesi bir hedefe nasıl ulaşılabilecektir? Hangi savaş ve mücadele yöntemleriyle varılacaktır? Tüm bu noktaların açıklığa kavuşturulmasının da bir zorunluluk olduğu açıktır.

Kürdistan açısından bunlara baktığımızda tüm bu sorunların aydınlatıldığını gördüğümüz gibi, bizzat bugün pratik olarak da kanıtlanmaktadır. O halde hala bu sorunların etrafında dönüp dolaşmanın hiçbir yarar getirmeyeceği ve mücadeleyi sürekli geride tutmak anlamına geleceği açıktır. Bugün böylesi bir konumu yaşamak isteyen birçok gücün varlığına tanık olmaktadır. Ama yurtseverliğin ve sorumlu devrimciliğin tavrı bu olamaz. Kürdistan açısından bugün sorun Cephe'nin nasıl kurulacağı, savaş ve mücadele yöntemlerinin tespiti değildir. Tersine kuruluşu gerçekleşen Cephe'nin mücadele içerisinde daha da güçlendirilmesidir. Kürdistanlı her birey açısından olduğu gibi, sorumlu devrimcilerin de görevi budur. Amaç Bağımsız, Özgür ve Demokratik bir Kürdistan'ın yaratılmasıysa; o halde buna hizmet eden adımların atılması gerektiği de son derece açıktır. Bu nedenle görev, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin örgütlenmesi ve en geniş kesimlere kadar ulaştırılmasıdır. Peki, bu nasıl sağlanacaktır? Herşeyden önce Cephe'nin programının özümsemesi ve bu temelde giderek pratikte gerçekleştirilmesi ile mümkündür. Eğer kurtuluşumuza giden yol bu ise, bizlerin de bu yolda yürümek zorunda olduğumuz açıktır. Tabi bu da hiçbir kişisel kaygı taşınmadan yerine getirilmek durumundadır. Cephe, sömürgecilik karşı halkımızın bir savaş kararıysa ve bu savaşın giderek her düzeyde yaygınlaştırılmasıysa, her insanın da bunun gereklerine göre kendisini geliştirip, güçlendirmesinin zorunluluğu da açıktır.

Bu konuda gerekli olan birçok özellikten bahsedilebilir. Kuşkusuz bunlar sağlandığı oranda sonucun alınması mümkündür. Aksi takdirde beklenmeyen sonuçların ortaya çıkması da kaçınılmazdır. Savaşın boyutlanması karşısında, bu özellikler giderek daha fazla dayatıcılığını gösterecektir. Fedakarlığın, inancın daha da geliştirilmesi sağlanırken adeta iğne ile kuyu kazarcasına birçok adımı da atmak

gerekecektir. Yoksa yıllardır ülkemize bir kabus gibi çökmüş olan sömürgeciliğin yıkılması gerçekleştirilemez. Bu noktada her yurtsevere yoğun görevler düşmektedir. Ulusal kurtuluş bilincinin en derin alanlara kadar nüfuz edilmesi ve bu temelde ulusal kurtuluşçu düşüncenin etkinliğinin geliştirilmesi önem arz etmektedir. Bu konulara daha sonra da bu vesileyle yazacağımız çeşitli yazılarda değineceğiz. Fakat kısa da olsa, meselenin öneminden dolayı değindik.

1981 PKK I. Konferansının ardından Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kuruluşu doğrultusunda programsal düzeyde adım atılırken, Kürdistan adına hareket ettiklerini söyleyen diğer güçlere de çağrıda bulunulmuş ve bu konuda düşünceleri sorulmuştur. Ama hiç birinden çıt çıkmadığı gibi, bugüne kadar da tek cevap alınmış değildir. Kürdistan adına hareket ettiğini söyleyeceksin, ama bir halkın kaderini çok yakından ilgilendiren ve denilebilirki, onun geleceğini belirleyen kararlar karşısında suskun kalacaksın. Bundan daha utanmaz bir tutum sergilenemez. Bugün Kürdüm diyen her ferdin bile, bu adımlar karşısında derin sorumluluk duyarak, ulusal kurtuluş uğrunda bir şeyler yapmaya çalıştığı bir ortamda, adeta hiçbir şey olmamışcasına, herşey normalmiş gibi davranmak, açık ki, kabul edilir bir tutum değildir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı yeni bir olay değildir. Program düzeyinde 1981'lerden beri var olan bir çalışmanın ilanından başka bir şey değildir. Birçok güç bu gelişme karşısında adeta şaşkına dönerek sanki çok yeni bir olgu ortaya çıkarılmış gibi değerlendirmelere girdiler. "PKK tek başına kimseye danışmadan bu adımı attı" vb. denilerek, KUKC adımı karalanmaya çalışıldı. Bu güçlere sormak gerekir. 5 yıla yakın bir süredir neredeydiniz? 15 Ağustos 1984'de HRK'nin ilanı ve gelişen eylemler karşısında ne yaptınız? Yoksa ulusal kurtuluş savaşının zorunlu bir sonucu olarak gelişmelerin Ulusal Kurtuluş Cephesi ile taçlandırılacağını bilmiyor muydunuz? Vietnam'da, Angola'da vd. yerlerde böyle olmamış mıydı? Politikayla biraz yakından ilgisi olan herkes bunun doğal bir sonuç olduğunu kabul edecektir.

Daha program açıklandığı dönemde hepsi bir ağızdan adeta ezberletilmişcesine "zamanı değil, erkendir, PKK'sız bir cephe kuralım" diyerek ısrarla Cephe ve birlik çalışmalarından kaçılar. Bugün de en açık biçimiyle ortaya çıktığı gibi bu kaçış özünde

devrimden uzaklaşmaydı. Ne denirse densin, ortaya çıkan durum bundan başka birşey değildir. Peki, bu güçler ulusal kurtuluşun en can alıcı sorunlarına yaklaşmıyorlar diye herşeyden vaz mı geçilecekti? Dökülen bu kadar şehit kanına, çekilen bu kadar acıya ve yine görülen bu kadar katliama rağmen, herşey olduğu yerde mi bırakılacaktı? Açık ki bu hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyecek bir durumdur. O halde yapılması gereken neydi? Verilen söze de bağlılığın bir gereği olarak Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ve bir bütün

Silahlı direniş yükseldikçe, savaşa katılım daha da artmaktadır.

olarak mücadelenin geliştirilmesi doğrultusunda adımların atılmasıydı. Nitekim PKK'nın yaptığı da bundan başka birşey değildir. Bir yandan sorunların teorik düzeyde aydınlanmasını sağlarken diğer yandan da bunun pratik adımlarını atarak, gerçekleştirilmesine yönelik faaliyetlerini yoğunlaştırmaktaydı. Bu çalışmalar 21 Mart 1985'de ERNK'nin ilanı ile birlikte doruğuna ulaştırıldı.

Cephenin ilanı karşısında da bu güçlerin tavırlarında herhangi bir değişiklik ortaya çıkmadı. Bu derece yoğun gelişmeler karşısında bunların sessizliğe gömülmeleri hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyecek bir tutumdur. Sömürgeci-faşist düşmana karşı birbiri ardına güçlü darbeler indiren adımlar atılıyor, ama bu güçlerde tek bir kıpırdanma yok. Bunlar nasıl yorumlanmalı, nasıl izah edilmelidir? Aslında yorumu ve izahı açık olan tavrıydı. Ama hala bu küçük-burjuva reformist güçler Kürdistan adına hareket ettikleri iddiasında bulunuyorlarsa, bu anlaşımaz tavırlarından vazgeçmelidirler. Biricik doğru ve dürist tavrı da budur.

Bugün, ERNK'nin ilanı ve programın kitlelere açıklanması ardından

ortaya çıkan yoğun coşkunun, daha da üzerinde bir coşkuyla kitleler, ulusal kurtuluş savaşının yanında yer alıyorlar. Bu da göstermektedir ki, ERNK giderek artan bir oranda kitle temeline oturarak güçlenecektir. Bunlar uzak veya hayal olan şeyler de değildir. Bahar Atılımı ve yaz dönemi yaşanan gelişmeler sonucunda bunların giderek daha etkin bir şekilde gerçeklik kazanacağı açıktır.

Bu vesileyle bundan böyle Cephe üzerine bir dizi yazı yayınlamayı programımıza almış durumdayız. Böylece

gerek programının kavranması konusunda olsun ve gerekse örgütlülüğün geliştirilmesi konusunda olsun üzerimize düşen görevlere bir ölçüde de olsa cevap vermiş olacağız. Yine buna bağlı olarak çeşitli güçlerin, çevrelerin ve kişilerin de yaklaşımını değerlendiren yazılar sunacağız.

Ama yine başta da belirttiğimiz gibi temel alacağımız, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin programı ve mücadele anlayışıdır. Bu, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine katkıda bulunmak isteyen her yurtsever, demokratın da Cephe'ye katılmasını dışalamamaktadır. O halde her yurtsever, demokratın diyen kişi de Cephe'ye katılmanın varolan koşullarını daha da geliştirip, gerekli adımları atmamalıdır. Ancak bu temelde ulusal kurtuluşumuzun biricik yolu olan, ERNK önderliğinde gelişecek olan Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşı zaferle taçlandırılabilir. Bu da en sıradan ve en gelişmiş devrim görevlerinin gerçekleştirilmesi ile mümkündür.

***Yaşasın ERNK !**

Yiğit PKK Militanı Cemal ARAT'ın Ocak 1984'de Ölüm Orucunda Şehit Düşüşünü Anlatan Bir Öykü...

DİRENİŞİN GÜCÜ

CABBAR

Tüm hastahane koşulları gibi, bu koşu da keskin ve ağır ilaç kokusunun yarattığı bunalıcı bir hava vardı. Nöbetçi askerin şu anda bulunduğu koşu ağır bir sessizlik hüküm sürerken, koşunun değişik özelliği hemen farkediliyordu. Koşunun diğerlerinden farklı bir yanı vardı. Çünkü, burada yatanlar 1983 Aralık ayı başlarından itibaren Diyarbakır zindanlarında direnişe geçen ve Ölüm Orucuna giren hastalardı. Hemen hepsi bir deri, bir kemik kalmış, yataktan kalkamaz duruma gelmiş, bir kısmı da komaya girmişlerdi. Bu direnişçiler iki ayrı odaya konulmuşlardı. Aradaki kapı ise açık tutuluyordu. Çünkü sömürgeci yüzbaşının bu kapıyı kapatmak istemesi üzerine büyük bir tepki gösteren devrimcilerden çekindiklerinden kapatmıyorlardı.

Bu koşularda günler genellikle hareketli geçiyordu. Ama, o an her nedense bir sessizlik vardı. Bu tutuklular geleli, burada nöbet tutan asker, gün boyunca çok yoruluyordu. Doktorlarından, yüksek rütbeli subaylarına ve tutuklu yakınlarına kadar sayısız insanın gelip gitmesi nöbetçilerin biraz olsun dinlenmesine mani oluyordu. Ama askerin en çok yıpranıp, yorulmasına da tutuklu hastaların durumu neden oluyordu. Onların her hareketini, konuşmalarını izliyor, elinde olmadan derin düşüncelere dalyordu.

Yüzbaşı, bunlar ilk getirildiğinde *"Oğlum, bunlar vatan ve millet düşmanı Apocular'dır, gözünüzü dört açın, herşeyi yapabilirler"* diye sıkı sıkı tembih etmişti, ama günlerdir burada yatmalarına rağmen, bu bir deri, bir kemik kalan insanlardan hiçbir kötü davranış görmemişti nokta. İlk günlerde biraz korkup uzak durmuştu. Ama zaman ilerledikçe onlara yakınlaşmaya başlamıştı. Onların da tıpkı kendisi gibi anaları, babaları, kardeşleri, eş ve çocukları vardı. Yanlarına gelip gidiyorlardı. Yoksul ve zulüm görmüş insanlar oldukları her halinden belli oluyordu... Bunları kafasından geçirirken, birden aklına anası ve ailesi geldi.

"Ah bir teskere alsam, memlekete varsam" diye iç geçirdi. Ama birden durdu, bu isteği ve özlemi boşunaydı. Çünkü anası son gönderdiği mektupta *"oğlum zor durumdayız, kardeşin işsiz, ne yapacağımızı bilemiyoruz. Belimiz*

kırıldı, umudumuz senin dönmene kaldı" diyordu. Kendisi teskere aldığına ne olacaktı sanki, o da işsiz kalıp perişan olmayacak mıydı? Aniden sinirlendi ve cebinden çıkardığı sigardan bir tane yakıp bir-iki nefes çekti. Ama birden aklına Ölüm Orucundakilerin yanında sigara içilmeyeceği geldi. Suçluluk duygusu içinde sağ tarafında yatan tutukluya baktı. Onun da kendisine baktığını görünce kızardı, başını eğdi. Ama tutuklu onun düşündüklerini anlamış olacak ki, hafiften gülümsedi. Bunun anlamı *"boşver içebilirsin"* demektir. Tutuklunun yüzüne iyice baktığında, onun bugün biraz daha solduğunu, gözlerindeki parıltının giderek kaybolmaya başladığını farketti. Tutuklunun kendisini anlamasına sevinerek, yeniden düşüncelere daldı. O aşağılık, namussuz yüzbaşının bu insanlar için söyledikleri aklına geldi. Hiçte onun söylediği gibi *"tehlikeli"* insanlar değillerdi. Sağında yatan tutuklunun anası sık sık geliyordu. Tutuklu annesine cezaevindeki işkenceleri anlatıyordu. *"Biz bu direnişe insanca yaşayabilmek için geçtik"* diyordu. Halkın ve tüm insanlığın yoksulluktan, baskıdan kurtulması için çalıştıklarını, tek suçlarının bu olduğunu, bugün de aynı sebepten işkence gördüklerini, birçok arkadaşının öldürüldüğünü anlatıyor, anası da dinliyor, göz yaşlarını silerek başını sallıyordu. Tutuklu, *"bize davanızdan vazgeçin ihanet edin, namussuz olun diyorlar. Oysa biz vazgeçecek hiçbir şey yapmadık ki"* diyerek, direnişte kararlı olduğunu belirtiyordu. Yaşlı kadın gördüğü şeylere alışmış olacak ki, artık ağlamıyor, sessizce dinliyordu. Sessizliği de oğluna hak verdiğini gösteriyordu. Asker, bir sinema şeridi gibi gözünün önünden geçen bu olayları düşünürken, bir inilti sesiyle irkildi. İnilti, durumu giderek ağırlaşan sağdan üçüncü ranzada yatan tutukludan geliyordu. Yanındaki yoldaşı zorlukla doğrulup nöbetçi arkadaşına seslendi. Nöbetçi arkadaşı geldi, inleyen yoldaşının gözlerini elleriyle açıp baktı ve *"kendini kaybediyor"* dedi. Durumu biraz daha iyi olan tutuklular yoldaşlarının başına toplandılar. Ayakta zor duruyorlardı. Komaya giren yoldaşlarına seslenerek: *"yoldaş"* diyorlardı, *"kendine gel, kendini toplamalısın, halkımız için, insanlık için, faşist*

sömürgeciliğe inat yaşamalısın" diyorlardı. Biri sözü bırakıyor, diğeri alıyordu. Kaç gündür bu sahnelerle alışmıştı. İçinden, *"bunlar büyü müdür nedir, komaya girenleri konuşarak ayıltıyorlar"* diye düşünürken, birinin konuşmalarıyla yeniden tutuklulara döndü. Konuşan şöyle diyordu: *"Her an işkence altında bulunan binlerce insanımızı düşün, dağlarda aç-susuz direnen ve bizim için de kurşun sıkan yoldaşları düşün, daha yaşamalısın! Dağlarda şehirlere akacağımız günleri görmek için yaşamalısın"*. Bu sözler üzerine, komadaki devrimcinin gözlerini açarak gülümsediğini hayretler içinde seyretti. Belki de gözleri yanındakileri görmüyor ama aklı ya silah elde dağlarda, ya da bir köyde kurulan bir cemaatle konuşan yoldaşındadır diye düşündü.

İnsanı ürperten ve dünyaya bakış açısını tümenden değiştiren bu sahne karşısında duygulanan askerin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Kendisi gibi olan, kendi cinsinden insanlar gözünün önünde ölüyorlardı. Bir insan olarak bu durum karşısında vicdan azabı çekiyor, elinden birşey gelmediğinden kahr oluyordu. Memlekette kendi akrabalarından da devrimciler vardı. Onları birkaç kez dinlemişti. Şimdi ise bu insanların kendileri için, halk için çalıştıklarını ve bu eziyetleri bu dava uğruna çektiklerini daha iyi kavnyordu. Fakat onlar için hiçbir şey yapamıyordu. Askerdi, eli kolu bağlıydı. İçinde isyan duyguları kabanyordu. Bir ara, gelen tutuklu yakınlarına küfreden, itip kakan yeşil gözlü, kır saçlı yüzbaşını vurup kaçayım diye düşündü, ama aklına anası, kardeşleri ve çocukları gelince vazgeçti. Bu, kurtuluş olamazdı.

Bu düşüncelerle dalıp gitmiş, ne kadar sürenin geçtiğini bile farketmemişti. Düşünceler dünyasını allak bullak ediyordu. Sol köşedeki ranzada yatan tutuklunun Kürtçe ağır ağır bir türkütuturmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı ve tutuklulara göz gezdirmeye başladı. Türkünün sözlerini anlamıyordu, ama ağıta benzemesi ve koşutakileri etkilemesi onu da çekiyordu. Türkü bittikten sonra bir diğer tutuklu kavgayı dile getiren bir şiir okumaya başladı. Şiirin bir yerinde; *"Eğer dışarda en şanlı sesiyle ötüyorsa mavzer*

Dört bir yanın zindan olsa ne çıkar” diyen tutuklunun sesinin ahengi onu adeta dondurmuştu. Yine okunan bir şiirde şu mısralar çok hoşuna gidiyordu:

“Dayan kitap ile dayan iş ile
Tırnak ile diş ile
Umut ile sevdâ ile, düş ile
Dayan rüsva etme beni...”

Bu koğuştâ nöbete başlayalı çok değiştiğini kendisi de farkediyordu. Düşündükçe de çıkmaza giriyor, silahını doğrulttuğu bu yiğit insanlara bakukça kahroluyordu. Elinden hiçbir şey gelmediği için bunları düşünmemeye çalıştıysa da başaramadı. Tutukluların anaları, eşleri, çocukları geldiğinde yeniden kafasının şişeceğini biliyordu. Gözleri yeniden yaşarmaya başlayınca sırtını duvara döndü...

Birgün daha geçmişti. O gün yine nöbette olduğu süre içerisinde görüş vardı. Tutuklu yakınları gelmişler, hastalarının başında onlarla konuşup, sohbet ediyorlardı. İlk günlerdeki gibi sıkı baskı yoktu. Aileler biraz daha rahat görüşebiliyorlardı. O da bir köşede silahı elinde sessizce konuşulanları dinliyordu. Tutuklu yakınlarından biri devrimcilere “sizleri unutmayacağız” deyince yataktaki tutuklulardan biri gülerken “ohoo! bizden umudu kesmişsiniz bile. Bizde bu inanç olduktan sonra biz daha çok yaşarız” diye cevapladı. Tutukluların sık sık etraflarına böyle moral vermeleri onda büyük bir saygı uyandırıyor, bu insanlara hayranlık duymaya başlıyordu. O arada odaya giren kır saçlı yüzbaşı ailelere yönelerek “bakın işte, çocuklarınıza hertürlü yiyecek, tıbbi müdahale öneriyoruz, ama reddediyorlar. Bunları kandıran birkaç robottur. Yoksa sizin çocuklarınız iyidirler, onları ikna etmemize siz de yardımcı olmalısınız” diyerek, aileleri kışkırtmaya çalışınca, sağdan en son ranzada yatan tutuklunun yerinden bağırarak, “bunları bize işkence yaparken, arkadaşlarımızı öldürürken düşünseydin” demesi üzerine kıpkırmızı oldu ve hırsıyla ona yönelerek, “terbiyesiz, görüş bitmiştir, haydi herkes dışarı”

diye bağırdı. Sinirlenmiş, titriyordu...

Ertesi gün asker nöbeti devraldığında tutukluların durumunun daha da ağırlaşmış olduğunu gördü. Tıbbi müdahaleyi reddediyorlardı. Kendisinin de sinirleri tamamen tahrip olmuş, sarhoş gibiydi. Doktor içerdeydi. Sağ taraftakilerden birine serum takmak istiyor o çekip çıkarıyordu. Hiç biri müdahaleyi kabul etmiyor, direniyorlardı. Birisi komaya girmiş, durumu oldukça ciddiydi.

Komaya girenin adı Cemal idi. Yaşlı bir anası vardı ve sürekli yanına gelip gidiyordu. Artık tutukluları az çok tanıyordu. Cemal iyi olduğu süre zarfında sürekli arkadaşlarına moral veriyor, konuşmalarıyla askeri de çok etkiliyordu. Diğer arkadaşları başına toplanmış konuşuyor, onu ayıltmaya çalışıyorlardı. Biri: “Yaşamalısın Cemal” diyordu. Ama onun yüzünde donuk bir gülümseme vardı. Sanki koğuştâ değildi. O anda ya Diyarbakır’ı çevreleyen dağlarda şimayzeri elinde yoldaşlarıyla beraber, ya Siverek’in bir köyünde Halim Hoca olarak halkla sohbet ediyordu. Tüm bunlar ferî sönmüş gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. İşte şimdi de örgütlemeye baş sorumluluğunu üstlendiği “Kepenk kapatma” eylemindeydi.

Nabız giderek yavaşlıyordu. Fakat o nabız dağlardaki binlerce yoldaşıyla, Partisiyle, halkıyla birlikte atıyordu artık.

Yoldaşının kolunu tutan tutuklu devrimci yavaşça kolu indirdi ve “durdu” dedi. Herkes o an derin bir sessizlik içine girdi. Ağır bir hava odayı doldurmuş kimsede ses çıkarmak güç kalmamıştı sanki. O esnada arada geçen tutuklunun gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Bunu gören asker de kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

Haber diğer odaya gitmiş yatağından kalkabilenler de bu odaya gelmişlerdi. Bir devrimci sessizliği bozarak “arkadaşımızın anısına bir dakikalık saygı duruşu” dedi. Ayakta olanlar ayakta, yataktakiler de zorla doğrularak yataklarında yumruklarını öfkeyle sıkıp

havaya kaldırdılar. Asker de o havanın etkisiyle yumruğunu kaldırmıştı. Koğuştâ ölüm sessizliği ve son saygı duruşu. O anda dünyada herşey durmuştu sanki. Yabancı biri için bitmeyen bir dakika. Askerin beyni zonkluyordu. Bu sessizliğin ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Birden gür bir sesle irkildi. “Bir yıldız kaydı, Kürdistan’ın tüm bozkırlarını aydınlattı” diye başlayan andı biri söylüyor diğerleri tekrarlıyordu. Tüm hastahane, hastahanenin dışındakiler, yoldan geçenler hepsi bu sesle oldukları yerde durmuşlardı. Fark edenler ağlıyordu. Ses hala geliyordu. “Kanımızın son damlasına kadar savaşağımıza namusumuz üzerine and içeriz!” Sonra hep birlikte slogan haykırmaya başladılar. Marşlar okunuyor ve nöbetleşe Cemal’in başında yumrukları havada O’na karşı son görevlerini yerine getiriyorlardı.

Doktorlar, yüksek rütbeliler kapıya yığılmış ama içeri giremiyorlardı. Asker olduğu yere çakılmış, atılan her slogan adeta beynine balyoz gibi iniyor, beyni patlıyordu. Gözlerinin önünde Cemal canlanıyor, canlı iskeletler, aileler, generaller, işkenceciler, aç anası, çocukları, ölüm, yaşam, direniş ve yine Cemal gözlerinin önünden sırasıyla canlanıyordu. Birden tüm koğuştâ duvara fırlatılan silahın çıkardığı sesle Asker’e döndü. Asker ayakta durmadan bağırmağa başlamıştı: “Kahrolsun sömürgecilik, kahrolsun işkence!” Elini, kolunu, ayaklarını anlamsızca sallıyor, elbiselerini parçalamaya çalışıyor; bir yandan da bağırıyordu: “Direnmek Yaşamaktır, Kahrolsun İhanet, Namussuz, alçak generaller!” Elbiseleri parçalanmıştı. Doktorlar ve askerler koşup yetiştiler, kollarını tutup, kol-suz deli gömleğini başına geçirip çıkardılar. Dışardan hala sesi geliyordu. “Namussuzlar! Kahrolsun işkence!”

Aradan bir saat kadar zaman geçtikten sonra kır saçlı işkenceci yüzbaşı dışardan bekleyen tutuklu ailelerine “sizin çocuklarınız benim en iyi askerimi deli ettiler...” diyordu.

DÜZELTME

Berxwedan’ın 11. sayısının 7. sayfasındaki Haziran Şehitlerimizi Devrimci Enternasyonalist Mücadelemizde Yaşıyoruz yazısının orta sütun son paragrafında “Filistin ve Lübnan halklarıyla siyonizme ve enternasyonalizme karşı bir yandan omuz omuza savaşırken; öte yandan...” yazıyor; doğrusu, “Filistin ve Lübnan halklarıyla siyonizme ve emperyalizme karşı bir yandan omuz omuza savaşırken; öte yandan...” olacaktı. Düzeltiriz.

Impressum:

N. UGUS

“Berxwedan”

Bank Str. 69

4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi

Berxwedan

Bank str. 69

4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.- dkr.
Avusturya	12.- s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.- hfl.
Belçika	40.- bfr.
Norveç	4.- nkr.
Fransa	4.- ff.
İsviçre	1.50 sfr.
İsveç	4.- skr.

Suriye'nin başkenti Şam'da bir araya gelen Lübnan'daki müslüman örgütlerin liderleri, müslüman gruplar arasındaki çarpışmalara son vermek amacıyla 16 maddelik bir güvenlik planını benimsediler.

Bu girişim, bir yandan Suriye'nin bölgedeki artan fonksiyonunu açığa çıkarırken; diğer yandan da Lübnan sorununun anti-amerikancı bir çözüme doğru gittiğinin ve bölgenin yeni dengelere aday olduğunun da açık bir ifadesidir.

1982 İsrail saldırısından emperyalizm beklediği sonuçları elde edememiş; tam tersine son TWA uçağının kaçırılmasının ardından da görüldüğü gibi ABD bu ülkeye karşı açık tavır almıştır. Bu da açıkça gösteriyor ki; ABD ile Lübnan yönetimleri arasındaki kopuşma hızlanıyor.

Lübnan ile Suriye arasında gün geçtikçe daha olumlu yakınlaşmalar göze çarpmaktadır. Lübnan Devlet Başkanı Emin Cemayel, Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad'la ilişkilerini yoğunlaştırmaktadır. Son dönemde Lübnan'da güçler arasında ortaya çıkan çatışmalarda bile Suriye'yi tüm güçler çözümleyici bir konumda görmüşlerdir. Ve sözü edilen Güvenlik Planının uygulanması da Suriye'nin denetiminde

gerçekleşmesinde tüm güçler mutabık olmuşlardır. Hatta hristiyan kesim bile buna tepki göstermemiştir.

Lübnan Direniş Güçleri sonuca ulaşmada kararlı.

Güvenlik Planına göre Batı Beyrut'taki çarpışmaları sona erdirmek için askeri ve politik reformlar ile Lübnan'da yeni bir anayasanın hazırlanması için gerekli hazırlıkların yapılmasını ve Lübnan havaalanında güvenlik önlemlerinin artırılması öngörülüyor. Ayrıca İsrail işgaline karşı direnişin devam etmesi çağrısında bulunan Güvenlik Planında; Lübnan'da özel milis kuvvetlerinin kaldırılması, ülke-

deki tüm silahların teslim edilmesi, ülkede huzur ve düzenin korunması ve Lübnan güvenlik güçlerinin yeniden düzenlenmesi isteniyor. Oluşturulacak yeni anayasanın Lübnan'daki tüm müslüman grupların eşitliğini güvence altına alması da tasarlanıyor. Yine Beyrut uluslararası havaalanındaki tüm siyasal ve milis güçlerinin de geri çekilmesi öngörülüyor.

Lübnan'daki müslüman örgütlerin liderleri yeni planın uygulanabilmesi için bir komitenin kurulmasını kararlaştırdılar. Oluşturulan yeni komite, Lübnan Başbakanı Reşit Karami başkanlığında Savunma Bakanlığı ile milis güçler temsilcileri ve Lübnan'lı dini liderlerinden teşekkül edecek ve planın yürürlüğe girebilmesi için gerekli koşulları belirleyecektir.

Lübnan Başbakanı Reşit Karami, Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad ve Suriye Devlet Başkanı yardımcısı Abdulhalim Haddam'ın başkanlığında düzenlenen bu toplantıda, ABD'nin Lübnan'a yönelik aldığı "önlemler" açıkça kınanmıştır. Toplantıdan çıkan Güvenlik Planı beş ana noktada kendisini gösterecektir. Bunlar: 1) Lübnan'da özel milislerin kaldırılması. 2) Yeni bir anayasanın hazırlanması için çalışmaların başlatılması. 3) Lübnan ordusunun güçlendirilmesi. 4) Filistin mülteci kamplarının güvenliğinin Lübnan ordusu tarafından sağlanması. 5) Beyrut havaalanındaki tüm siyasal ve milis güçlerinin geri çekilmesidir.

Gine'de Darbe Girişiminde Bulunuldu

Gine Devlet Başkanı Albay Lansano Conte'ye karşı bir darbe girişiminde bulunuldu.

Togo'nun başkenti Lome'ye, 16 üyeli Batı Afrika Ekonomik Topluluğunun zirve toplantısına katılmak üzere giden Albay Lansano Conte'ye karşı eğitim işleriyle görevli devlet bakanı ve eski başbakan Albay Diarre Traore tarafından düzenlenen darbe radyo aracılığıyla halka duyuruldu. Ancak bu yayından kısa bir süre sonra Conakry radyosu tarafından yapılan ikinci bir yayından darbe girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığı ve ordunun duruma hakim olduğu bildirildi.

Düzenlenen başarısız darbenin ardından, darbe girişiminde bulunan devlet bakanı Albay Diarre Traore tutuklandı. Ayrıca darbe ile ilgili çok sayıda yetkilinin tutuklandığı ve darbe girişimcileri Conakry radyosunu ele geçirmeye

çalışırken, en az 15 kişinin öldürüldüğü ve 100 kişinin de yaralandığı bildirilmektedir. Çeşitli haber kaynaklarına göre geçen aralık ayında başbakanlık görevinden alınan Troare başkanlığında "Ulusal Kalkınma Askeri Komitesi" darbe girişimi sırasında polis tarafından da desteklendi. Askeri yetkililerin açıklamalarına göre, darbe girişimiyle ilişkide bulunan kişilerin bir bölümünün Conakry'deki çeşitli ülke-lerin büyükelciliklerine sığınmış durumdadırlar.

Yine aynı haber kaynaklarına göre Togo'nun başkenti Lome'de bulunan Gine devlet başkanı Albay Lansano Conte, ülkesine döndüğünde sevgi gösterileriyle karşılanmıştır. Conte, darbe girişimi kabileler arasındaki düşmanlığı körüklediğini, bu nedenle halkın etnik çatışmalardan uzak durması gerektiğini belirtmiştir.

Ayrıca darbe girişimiyle ilgili soruşturmanın devam etmesi nedeniyle Gine'nin tüm sınırlarının ve limanlarının kapatıldığı bildirilmektedir.

Batı Afrika'da eski bir Fransız sömürgesi olan Gine, 5,5 milyon nüfusa sahiptir. Gine, Ahmet Seku'nun başlatığı devrim hareketiyle 1958 yılında bağımsızlığını elde etti. Bağımsızlığını elde etmesinden geçen yıl nisan ayında ölmesine kadar devlet başkanlığını Ahmet Seku Ture yaptı. Seku Ture'nin ölümünün ardından ise, Albay Conte ile Albay Traore ortaklaşa darbe yapmışlar ve Askeri Kurtuluş Komitesi'ni işbaşına geçirmişlerdi. Ancak 8 ay sonra geçen yıl aralık ayında devlet başkanı Albay Conte başbakanlığı lağvederek Albay Traore'yi bu görevinden azletmiş ve devlet başkanlığına getirmişti.

Bilinçlilik, Yiğitlik ve Sorumluluk... Baştarafı syf: 11'de

kalabilirler. Bu, doğrudan doğruya eğer devrimci savaşıma, halklarına, ülkelerine inanç ve bağlılıkları varsa, bu inanç ve bağlılığın onlara kazandırdığı sorumluluk duygusu sonunda gerçekleşir. Aynı biçimde politik gruplar, ya da partiler arasında elbette düşünce ayrılıkları, farklılıkları olacaktır. Bunların her türlü sorumluluk duygusunun üstüne çıkarak ne pahasına olursa olsun diğer grup veya partileri örselemek, ellerinden gelirse yoketmek gibi davranışlara girmeleri devrimci sorumluluk taşımamalarının sonucudur. Örgütleri insanlar oluşturur. Önce tek tek insanların devrimci sorumluluk duygusu bulunmayan bir örgütün elbette örgütsel yapısında da bunu bulmak olanaksızdır. Nasıl ki bir insan eğer kişisel ihtiraslarının kurbanı olarak, sorumluluk duygusundan arınırsa, bir örgütte tümüyle grupsal çıkarlarının göz karartmasıyla devrimci sorumluluktan uzaklaşır. Bu duruma gelindiğinde de gitgide sonu görünmez maceralara sürüklenilir. Elbette grupların, ya da partilerin birbirlerini etkisiz kılmak ve giderek ortadan kaldırmak için illa fiziki yoketme yöntemlerine başvurması gerekmez. Yazarak, asılsız karalamalarda bul-

narak, yakıştırmalarda bulunarak, kışkırtarak, gruplaşmalara gidip gerginliği arttırarak ve gücü yetiyorsa silahlı tasfiye yolunu deneyerek... Bunları birbirinden ayırmak olası değil. Eğer bir örgüte karşı düşmanca duygular besleniyorsa demektir ki güç yettiğinde her türlü araca başvurulur. Ama bunlar hiç bir zaman hoş görülecek bir durum değildir ve bu yüzden bir çok halk yıllar yılı bir çok değerli savaş erini kaybetmiş, savaşının menzili uzamış, inançlı, genç, yiğit bir çok militanın bir-birini yok etmesi çok ağır sonuçlar getirmiştir.

Bir çok halk gibi Kürdistan halkının özgürlük savaşımı da uzak ve yakın geçmişte ardında derin izler bırakan kötü olgularla doludur. Bunlar hemen herkesin bildiği şeyler olduğu için üzerinde durmak gerekmez. Ancak böylesi durumların bugün yeniden ortaya çıkması sonucu son derece ağır olaylara, maceralara sürükler... Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletlerin istihbarat örgütleri, güdümünde bulundukları başta CIA olmak üzere diğer emperyalist devletlerin istihbarat örgütleriyle ortaklaşa, Ortadoğu'da yükselmekte olan Kürt ulusal demokratik hareketini geriletme, örselemek, yok etmek için çeşitli planlar içindedirler. Ortadoğu'daki devrimci örgütler, devrimci sorumluluktan yoksun davra-

nışlarda bulundukları sürece bu güçlerin planlarını uygulama alanına sokmaları daha da kolaylaşır. Onların yapmak istediklerini çoğu kez devrimci örgütler kendi elleriyle yaparlar. Buna özür bulmak hiç bir zaman olanaklı değildir. Emperyalizmin etkinliğini pekiştirmek için kolları sıvadığı Ortadoğu'da onun iyiden iyiye yerleşmesini kolaylaştırıcı gelişmelere olanak vermemek gerekir. Bunun için de devrimci sorumluluğu takınmak her zamandan çok bugün kendisini daha da dayatıyor.

Düşünmeliyiz ve bilmeliyiz ki halkımızın özgürlük savaşımının ön safalarında yer alan insanlar, yüz yıllık bir birikimin meyveleri, halkımızın en onurlu, en yiğit evlatlarıdır. Böylesi bilinçli, yiğit ve özverili insanları yok etme girişiminde bulunmak devrimci sorumlulukla asla bağdaşmayacağı gibi, halk sevgisi, ülke sevgisi, devrimci savaşım bilgilerini de anlamsız kılar. Halkımıza, ülkemize, üretici güçlerimize ve onun kurtuluşuna, insanlığın aydın ve eşit geleceğine inaniyor, buna gönül veriyor, bu bilinçte bulunuyor ve bu savaşımında varolmak istiyorsak silahlarımızı emperyalizme, sömürgecilğe, faşizme ve her türden gericiliğe karşı yöneltmeliyiz. Devrimci sorumluluk içinde bilinçli ve yiğit olmak!... İşte asıl sorun burdadır...

Bir Yurtsever Kürt Aydınının dilinden Baştarafı syf: 12'de

2) Bugün askeri cezaevlerinde işkence altında tutulan yüzlerce sivil yurtseverin Kürt bölgesinde tutuklanması.

3) Halkın asilere yardım etmesini engellemek amacıyla ekonomik geçim ve ürünleri kontrol ederek yerlilerin kendi aralarındaki ulaşımı önlemek için Kürdistan'ın birçok bölgesinde sıkıyönetimin daha da ağırlaştırılması.

4) Yenilgiyle sonuçlanan, politik olarak asilere engel olma girişimi ve ister PKK, isterse diğer örgüt üyesi veya bağımsızlar olsun kendi hesabına çalıştırma girişimi (Bu fiyasko ile sonuçlandı).

5) Hepsinin "asi" ve "bölücü" örgütün üyesi olarak suçlanması. Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesi önünde (21 Ocak 1985 tarihinde) 84 kürdün yargılanması. (Le Monde, 22 Ocak 1985) (Gerçekten bunların hiç birisinin gerilla olmadığı, sıradan sivil halktan oldukları bilinmektedir. Hiç bir partizan yakalanmadı).

6) Eski başkanlardan Ecevit'in Avrupa sosyal-demokrat partilerine ve sosyalist enternasyonale, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini "bölücü Komünist ve Sovyet yanlısı" göstermek ve yurt dışındaki çalışmalarını etkisizleştirmek için rejim tarafından görevlendirilmesi.

7) Ecevit'in bu çalışmalarına paralel olarak Ankara rejimi, kendisini tekrar Türkiye'ye girme çabasında olan Türk sol'unun ılımlı ve gelenekçi güçlerinden Bayan Behice Boran'ın TİP'si ve TKP'nin yönetimine karşı daha anlayışlı ve açık gösteriyor. Komünist hareket karşı siper olduğunu söylemesine karşın, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketini likide etmenin planlarını geliştiren rejim, kendisini Avrupa'nın gözünde ılımlı gösterme çabasında olduğundan dolayı Türk sol'una bir kapıyı açmaktadır.

8) 17 Ekim 1984'te Başbakan Turgut Özal Millet Meclisinde yaptığı bir açıklamada, Bağdat hükümetiyle yapılan anlaşmayı (Türk ordusunun Irak Kürdistan'ı topraklarına girip partizanları yakalaması için izinin verildiği "bölücü asi gruplara karşı ortak eylem" antlaşmasını) izah etti. (Le Monde, 19 Ekim 1984) Bu türden ilk anlaşma değildir bu. Gerçekte HRK güçleri, Mesut ve İdris Barzani'nin PDK'sinin Irak Kürdistan'ındaki bölgelerde olduğu gibi İran'daki PDK'nin üslerinde gerektiğinde yararlanabiliyorlar. Başbakan, aynı zamanda Tahran'la bir benzeri anlaşmanın olacağını bildiriyordu. (Le Monde, 19 Ekim 1984)

9) Gerçekten de 22 Ekim 1984'le beraber, Türk İçişleri Bakanı U. Tanrıyar ve Genel Kurmay Başkan Yardımcısı General Öztörün, Saddam Hüseyin'in kabul ettiğinin benzerini almak için Tahran'da bulunuyorlardı. Bir "hayır"la karşılaş-

lar. İran Parlamento Başkanı Ayetullah Refsancani, Türk ordusunun topraklarına girmesine izin verilmeyeceği düşüncesindeydi. Tahran parlamentosunun bazı milletvekilleri, İran'ın "Kürt halkına korku vermeyi amaçlayan" herhangi bir anlaşmanın, Türkiye ile imzalanmasının söz konusu olamayacağını bildirdiler. (Le Monde, 26 Ekim 1984) Baskıcı önlemler, PKK'yi ve direniş mücadelesini likide etmeyi amaçlayan manevralara rağmen gerilla mücadelesi 1984 Ağustos başlarında olduğu gibi, birçok bölgede aynı anda örgütlü bir şekilde 1985'te de devam etti. Rejim, operasyonlar üzerine yazılan yazıları Türk basınında yayınlamayı yasakladı. Şimdilik Ankara, %40'ının Kürt asıllı olduğu düzenli ordu birlikleri yerine, partizanlara karşı, temizleme operasyonlarında "özel güçleri" tercih etmektedir. Onaltı general ve yüksek rütbeli subayın Kürdistan'daki görevinden başka göreve atanması, ordu içinde huzursuzluğun belirtisidir. Kurulmasına izin verilen Halkçı Parti'si başkanı Calp, "Doğu'ya" yaptığı bir geziden sonra "Türkiye'nin tehlikede" olduğunu, fakat hükümetin halka karşı silah kullanmaması gerektiğini vurguladı.

Kürt tarafında çıkarıcı ve işbirlikçi bir avuç azınlık hariç, halk, partizanların amacından yanadır. Bu da normal bir durumdur. Yöneticileri Avrupa'ya iltica eden partilerin birçok üyeleri ve bağımsızlar HRK safalarına geçmişlerdir.

GELÊ KURDISTANÊ NIŞTÎMANPERWER

Destpêk rupel: 30

kirin.

17- Di 12ê Nisanê 1985an de ji hêla Grûba Şehîd Sait li ser rêya Çalê-Hekkarî kemîn hate vegirtin. Panzereke dijmin di vê kemînê de hate perçekirin. 2 leşker ji hatin birin-darkirin.

18- Di 13ê Nisanê 1985an de li Perwarî li gundê Kosyan ajan-sixur Gurgin bi kuştinê hate cezakirin.

19- Di 16ê Nisanê 1985an de, li Perwarî li gundê Omyanûs êrîş birin ser ajan-muxbîr Abdullah, Ahmet û Meryem. Du kes ji wan hatin kuştin, yek ji wan ji birindar bû. Ev her sê kesan giliyê gelek kesên ji Omyanûs kiribûn û wan dabûne girtin.

20- Di 20ê Nisanê 1985an de, li Hekkarî li gundê Maryûnûs ajan-sixur Abdulkarîm Kurt bi kuştinê hate cezakirin. Ev kes meznê ajanê mintiqê bû. Bi hêzên kedxwarê-faşîst ne tevî operasyonan dibû, li mintiqê 13 kesî û zêdeyî 70 çekî îxbar kiribû û dabû girtin, 40 kesî îxbar kiribûn, li wan tê gerandin.

21- Di 23ê Nisanê 1985an li mintiqê Karlova şereki giran di navbera partizan û hêzên faşîst de derket. Di vî şerî de gelek leşker hatin kuştin û birindar ketin. Şervanên me yê qehre-

man Sinan û Suleyman şehîd ketin, şervanekî me jî birindar hêşir bû.

22- Di 1-2ê Gulanê 1985an de li mintiqê qeza Mûtî şer dinavbera hêzên şoreşger û hêzên kedxwarê-faşîst de derketin. Di van şeran de 2 astsubay, 2 onbaşî û leşkerê hate kuştin, gelek leşker birindar bûn. Di van şeran de 3 şervanên me yê qehreman şehîd ketin.

23- Di 2ê Gulanê 1985an de li mintiqê Çalê şer di navbera Hêzên Rizgarîyê û hêzên faşîstên-kedxwar de derket. Di vî şerî de astegmenek, 4 leşker hatin kuştin û 5 leşker birindar bûn. Di şer de şervanekî me birindar bû lê birina wî ne xedare.

24- Di meha Gulanê de Hêzên Rizgarîyê li çiyayên Sêrtê kemîn li hêzên kû operasyonan bikartênin vegirtin. Di şer de astegmenek û 2 leşker hatin kuştin, gelek leşker jî birindar bûn.

25- Di dema derbasbûyî de li her hêlên Kurdistan bi sedan civînan de propaganda pêkhat, belavok hatin belavkirin, panqert hatin daleqandin...

Şerê me yê şoreşgerî bê sekin berdewam dike, di ev mehên atî de wê hêşerên girantir pêkwerin.

Arnavutluk Halkı...

Baştarafı syf: 31'de

Îtalyan faşîst yöneticilerinin Arnavutluk'ta yürüttükleri siyaset tümüyle iflas ettiğinde "Balli Kombitar"ın açık desteğini talep ettiler. Bu amaçla Mart 1943'te gizli bir protokol imzaladılar. Ve bu anlaşma gereği "Balli Kombitar"ın yöneticilerinden birini oluşturdular hain hükümetin başına getirdiler.

"Balli Kombitar"ın kuruluş amacı Milli Kurtuluş Cephesine karşı mücadeleydi. İşte bu amaçla hareket eden bir birlik artık geri dönüşmesi zor bir noktaya gelmişti. Onun tek kullandığı propaganda "henüz zamanı değil" parolasıydı. Bu teslimiyetçi parolanın ardından ihanetin gerçek yüzü gizliydi. Bu ihanetçi eğilim bizzat AKP'si önderliğinde Milli Kurtuluş Cephesi safalarında örülen kitlevi birliklerle yükselen savaşında yerle bir oldu. En son o faşist istilacılarla birlikte kendi öz halkına karşı silah kullandı. Bunun için müfrezeler oluşturdu.

Arnavutluk halkının mücadelesi hiç kuşkusuz ki halklarımıza önemli deneyimler sunmaktadır. Ve bu arada sahte tasfiyeci "sol" birliklere önemli bir uyardır. Gerekli dersler çıkarılmak zorundadır. Halkların Milli kurtuluş hareketlerine ve cephelerine karşı kurulan tasfiyeci-yıkıcı birlikler, bu yoldan vazgeçmeleri doğrultusundaki çağrılara uymadıkları takdirde halkların birleşik gücü karşısında kuvvet yoluyla ezilirler.

Allah Şahidiniz Olsun ki...

Baştarafı syf: 10'da

pimini çekiyor ve sloganlar atmaya başlıyor. Bununla beraber bombanın patlamasıyla ikisi de şehit oluyorlar.

Soru: *Devrimcilerin bu direnişi karşısında düşmanın tavrı ve içine girdiği durum ne oldu?*

Cevap: Bizzat olayı gören birinin bu konuda bana anlattıkları şunlardır. "Çatışma esnasında 500 askerin çoğu silahlarını bırakıp uzaklara doğru kaçmaya başlamışlardı. Bir çoğu da kafasını bacaklarının arasına koyarak yere yatmışlardı. Bunların bir çoğu çatışmadan sonra ayağa kalktuklarında altlarını ıslattıkları hiç birimizin gözünden kaçmadı." Zaten bu durum halk içinde çokça konuşulmaktadır. Yaralanan 9 asker helikopterle Antep'e kaldırıldı. Operasyonu yöneten yüzbaşı da akli dengesini yitiriyor. Sürekli olarak "ateş, ateş, Apocular geliyor, vur, vur" şeklinde sayıklıyor. Bundan dolayı şimdi Elazığ Akıl Hastahanesine kaldırdılar. Bu, onların ne kadar kork-

tuklarını gösteriyor.

Soru: *Direnişin halk üzerindeki etkisi ne oldu?*

Cevap: Artık değil bugün, uzun yıllar boyunca bu direniş insanlarımızın dilinden düşmeyecektir. Halkın dilinde 5 yiğidin 500 kuklaya karşı cenginden başka bir şey konuşulmuyor. Öyle ki ölen Meço'nun oğlu dahi babasının vurulmasına değil, 5 devrimcinin şehit oluşuna yanmaktadır. Düşmanın cenazelerimize karşı takındığı tavrı gören halkımız cenazelere sahip çıkıp gümüyor. Bir çok köylü, "benim oğlumdur" diyerek işkence pahasına cenazelere sahip çıkıyor. Bizzat konuştuğum yaşlı köylüler, "TC, yaralı askerini helikopterle götürüyor da biz niye vatan evladımıza sahip çıkmayalım" diyorlardı. Zaten çatışmadan 20 gün sonra devrimciler Kanlıhavşar karakoluna ve ölen izcinin evine bildiri bırakıyorlar. Bunu duyan halk oldukça coşkuluydu. Bildirideki şu cümleler halkın dilinden düşmemektedir. "Biz toprağız, 5'imiz ölmeye bitmeyiz. Ama siz tükenmeye mahkumsunuz!" 5 dev-

rimcinin şehit olmasına halk acıyor ama geleceğe de umutla bakıyor ve kendisini mücadelenin bir parçası olarak görüyor. Eskiden bizler çeşitli çocuk oyunları oynardık. Şimdiki çocuklar, oyunlarında askerlerle devrimciler arasındaki çarpışmaları temel alıyorlar. Yani demek istiyorum ki mücadele, çocukları bile etkilemiştir.

Soru: *Son olarak Kürdistanlı emekçilere söyleyeceğiniz bir şey var mıdır?*

Cevap: İnsan olarak artık mücadeleden başka kurtuluş yolumuz yoktur. Şehit düşen insanlar gerçek yolu bize göstermektedirler. Bizler bu vatan evlatlarına sahip çıkmalıyız. Kürt halkının düşmanları çoktur. İçinde hainler de vardır. Ama tüm bunlara karşı biz Kürt halkının da savaşan Başkanımız, Partimiz ve Ordumuz vardır. Artık neden çekinelim, neden korkalım. Tüm Kürdistanlıları ERNK bayrağı altında toplamaya ve mücadeleye güç vermeye çağırıyorum.

***Yaşasın Bozova Direnişi!**

3.7.1985

Bozova'dan Bir Emekçi

Yoğunlaşan Sömürgeci Zulme Kürdistan Halkı ERNK Önderliğinde Direniş Eylemleriyle Cevap Veriyor...

Baştarafı syf: 1'de

yandan milis çetelerini hızla örgütleyerek "Kürdü Kürde kırdırma" politikasını yeniden uygulamak istemektedir. Başta, Hakkari, Mardin, Siirt, Dersim, Urfa, Bingöl vb. alanlar olmak üzere bir çok köy ve ailenin ya da kişinin sürgün kararlarını çıkarırken, çoğunu da ne iş ve nede ekonomik olarak hiç bir dayanakları bulunmayan alanlara sürgün etmiştir. Mardin ve Siirt çevresinde yol, inşaat vb. bahaneler ileri sürülerek bir çok köylü veya sıradan insanlar adeta üzerlerine zor uygulanarak topraklarını terke zorlanmaktadırlar. Bir çok köylü ailesi sonuna kadar direnip topraklarını terketmezken, bir kısmının da terk etmek zorunda kaldığı gelen haberler arasındadır. Ayrıca Halfeti'nin Cibin ve Ameran (Ömerli) köyünün sürgün kararı çıkarılmış; devrimcileri ele vermez ve devletin yanında "milis çeteleri olarak savaşmazlarsa, tüm köylülerin buradan uzaklaştırılacaklarını açıklayan sömürgeci köylülerin direnmesi karşısında geri adım atmışlardır. Köy halkının "bu topraklar atalarımızın topraklarıdır, burada doğduk ve yaşıyoruz, burada ya öleceğiz" demesi üzerine tehditler savurarak köyü terkeden sömürgeci yüzbaşı bu planı uygulamanın hiçte kolay olmadığını anlamış olacak ki bir dönemde olsa bundan vaz geçtiler.

Bir çok alanda oluşturulan milis çetelerin tutmadığı ve çoğunun dağılmasıyla karşı karşıya olduğu veya dağıldığı bildirilmektedir. Bunun üzerine daha da kudurganlaşan sömürgeci sıradan halka saldırmaya başladılar. Bir çok köy yeniden operasyondan geçirilirken işkencelerden geçirilen çok sayıda köylünün komalık duruma geldiği söylenmektedir. Ayrıca içlerinde yapılan vahşi işkenceler karşısında dayanamayan bazı köylülerin öldüğü de gelen haberler arasındadır.

Dersim'de eylemlerin yoğunlaşması ve sömürgecilere ağır darbeler indirilmesinin ardından yaygın bir ope-

rasyon ve tarama hareketine geçen sömürgeci kolluk kuvvetleri bir çok mıntukaya giriş ve çıkışı yasaklamış durumdadırlar. Yine gelen haberler arasında Ovacık'ta yoğun çatışmaların olduğu ve sömürgecilerin çok sayıda ölü ve yaralı olarak kayıp verdiği söylenmektedir.

Bingöl'de yürütülen bir operasyondan eli boş dönen sömürgeci dağda gördükleri küçük yaşta iki çobanı tarayarak katletmişlerdir. Devrimcilerin nerede barındığını soran sömürgeci, istedikleri yanıtı alamayınca çocuk yaştaki bu iki çobanı kurşuna dizmişlerdir.

Sömürgecilerin artan vahşet ve zulmüne karşın her gün artan bir şekilde halktan destek görerek güçlenen ulusal kurtuluş eylemlerimiz, düşmana ağır darbeler vurarak, daha da gelişmiş düzeylerde sergilenmektedir. Sömürgecilerin "bitirdik, kalmadılar" yaygarasına karşı daha geniş çaplı eylemlerle cevap verilmektedir. Karakol baskınlarından, askeri konvoylara yönelik saldırı eylemlerine kadar, konulan her eylem "kahraman mehmetçik"e büyük korku salarak ağır kayıpların verilmesi ile sonuçlandırılmaktadır.

Temmuz ayının ilk haftasında Mardin ilçelerinde meydana gelen eylemlerde, Türk birliklerine çok sayıda kayıp verdirildi. Mardin-Ömerli'de meydana gelen çarpışmada 1 assubay 2'si asker olmak üzere 3 kişi öldürülürken çok sayıda yaralının olduğu söylenmektedir. Büyük bir askeri güçle hareket eden kolluk kuvvetleri, devrimcilerin çok az olan sayısal gücü karşısında panîge kapılırken, çoğu askerin de korkudan ateş etme cesareti gösteremediği söylenmektedir. Yine Cizre'de meydana gelen bir saldırıda 15 askerin öldürüldüğü de bildirilmiştir. Ayrıca Mardin'in Mahsert köyü yakınlarında askeri konvoya kurulan bir pusuda bir

cemse tamamıyla tahrip edilirken 2 assubay ve 20 askerin öldürüldüğü ya da yaralandığı belirtilmektedir. Operasyon, düzenleyerek köylüler üzerinde işkenceyi yoğunlaştıran bu birliğe karşı düzenlenen eylem yöre halkında coşku yaratmıştır.

Muş'un Bulanık ilçesinde meydana gelen diğer bir olayda ise 10'un üzerinde asker öldürülürken bunun yanında çok sayıda yaralının da olduğu gelen haberler arasındadır.

Dünya basınına da konu olan direniş eylemlerimiz, bir çok gazetede yer alırken, eylemlerin Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşan PKK gerillaları tarafından gerçekleştirildiği de yazılmaktadır. Buna karşı sol maskeli güçlerin suskunluğu hala devam etmektedir. Dünyanın bile adını vermekten çekinmediği eylemler karşısında, adeta deve kuşu misali kafalarını kuma gömerek gerçeklerin üzerini örtmeye çalışan bu güçlerin hiçte başarılı olmadıkları tam tersine tüm çıplaklığıyla ortaya çıktıkları görülmektedir. Eğer gerçekten kendilerine yakıştırdıkları sıfatlara layık olmak istiyorlarsa, gerçeklere yüzlerini kapatmasınlar. Sömürgeci her gün işkence ve zulmü dayatırken bunun karşısında direniş yükselirken, sessiz kalmak, sömürgeciğe ve vahşetine onay vermekten başka anlama gelmez.

Sömürgeci-faşist cuntanın tüm komple saldırılarına rağmen, ulusal kurtuluş eylemlerimiz varlığını sürdürecektir, sömürgecilerle birlikte tüm işbirlikçilerini, uşaklarını da yerle bir edecektir. Açılan Ulusal Kurtuluş Savaşı yolu geri dönülmez bir yoldur. Artık halkımız bu yola tüm gücüyle girmiştir. Ve tüm dünyaya da ilan ettiği gibi hiç bir güç onu bu yoldan alıkoyamaz ve döndüremez.

Yaşasın ERNK Önderliğinde Yükselen Ulusal Kurtuluş Eylemlerimiz!

PKK-ERNK Davalarının İliki...

Baştarafı syf: 1'de

çıkarıldığının bir ifadesi olarak kabul edilebilir. Çünkü sömürgeci, 15 Ağustos sonrasında hızla batan düzenlerini kurtarabilmek için olmadık yöntemlere sarılmış ve hızla yasallaştırdıkları "Pîmanlık Yasası"yla devrimci öncü safalarında karışıklık yaratarak çökertmek istemişlerdi. Ancak geline nokta pratik gerçeklik göstermiştir ki, sömür-

gecilerin bu oyunu da tutmamış, birkaç tane istikrarsız unsur dışında hiçbir HRK kadro ve savaşçısı düşmana teslim olmadığı gibi, hiçbir yurtsever Kürdistanlı da bu tür aldatmaca ve oyunlara itibar etmeyerek boşa çıkarmıştır.

Tek umut olarak sarıldıkları "Pîmanlık Yasası"nın da boşa çıkmasıyla iyice kudurganlaşan sömürgeci barbarlar dışarda ve içerde her türlü baskı ve işkenceyi uygulamasına rağmen, kendi

sonunun yakınlaşmasının önüne geçememekte, çılgınca yönelimlerle mücadelemizi boğmak istemektedirler. Ama, PKK kadro ve savaşçıların politik uyanıklığı, kitlelerle kurdukları sıcak ve kopmaz bağlar hergün daha da pekiştikçinden sömürgecilerin hevesleri kursaklarında kalacak, onlarca devrimci ve yurtseveri idam etseler dahi PKK'yi ve Kürdistan halkını yıldıramayacaklardır.

محتواها ، منهدم تماما محاولات التصفية والتأمر المفروضة ، ولنجاحه كافيته
الغرائيل التي يمكن أن تنبع من ضعفنا ونواقصنا ، انه زمن تطوير جميع
امكانياتنا ، طاقاتنا القادرة على التطوير الثوري ومرآحله كنهه محدودة فهي
تاريخ الشعوب ، بالحياة والروح يجب استقبال هذا التغيير الذي نعتبره فوق
العادة ، ولابد من أن نكون لانفسنا بصفة الظليعة في هذه الحياة ، اتخذنا
ثوية ناهضة أساسا داخل حقيقة الشعب الثائر ، تلك ضرورة يغزوها واقع كوردستان
ففي كوردستان يثور الشعب قبل أن يثور الظليعة ، لذا علينا ان نحافظ تماما
وقبل كل شيء على المقاومة في ذاتنا ، لقد أصيب العدو بالدهشة والحمرة حينده
وسياسيه في جبال كوردستان ، لا الزحف يسير كما يريد ولا العمليات تصل للنتيجة
التي يريد ، حتى مقاومتنا المحدودة أظهرت ذلك بكل وضوح ، وهذا يعني
أن مقاومة أكبر ستحقق انتصارا أكبر بكثير ، لذا يجب أن نخسر خوفا بحيث
نحقق التطور الفعلي فان تكون أصغر وحدتنا ، قوة منظمة ، متعلقة ، فدائية
وجسورة ، أمر ضروري كالماء والخبز بالنسبة لشعبنا ، ومن محببون على زرع
بذور مجتمع المستقبل في أنفسنا من الآن ، وكمتلي الاخلاق والحياة الجديدة ،
والادراك النافذ بأن البسط تقصير هنا قد يؤدي بانتي الكثير - يجعل من
أنفسنا الظليعة لنحطم بالثورة النظام الفاشي المفروس ، ونسبي الأزمة التسيدي
نعيشها ، لنقدم من أجل خلق حزب العمال الكوردستاني () كحزب
متميز بمقاييس الأنصار الراشدين ، يتحدى بحماسة لكل الأنواع القضايا فسي
حرب مستترة تماما في المرحلة القادمة ، ينتج الفداء والحسارة ، قادر على
الحرب ومواجهة كافة مشاكله في طريق الحرب الشعبية ، ولينا أن لا ننسى بأن
تاريخنا فيما بعد مرتبط بأدائه لدور الظليعة ، لذلك ليس هناك مطلب ، رغبة
شخصية أو أي عائق قادر على منعنا من أن نحطو بنجاح خطوات عظيمة كهذه ،
حينما يثور الانسانية تستطيع أن تحول أكثر المطاع الى أسهل ، يجب أن نشتر
في الانقضاء باستخدام جميع امكانياتنا الانسانية في أصعب لحظات حياة شعبنا
الاجتماعية والعقيدة ، من أجل ذلك علينا بالالتفاف حول الواجبات الحزبية
بحر مسؤولية فائقة كي لا نضع المحال لأية فكرة وأى تصرف خارج هذا علينا
أن نعضم وحدة الحزب ، ونسعى لهيئة روح وحدة كبيرة بين جميع الحزبيين ،
للاستمرار في انفا الوحدة والمقاومة ، التنظيم والمقاومة مرتبطان ارتباطا محكما
حدا ، علينا استخدام التجمع الذي هو الصفة الأولى للبروليتاريا كأكثر سلاح
حسب شعار تنظم أكثر وفعاليات أكثر - ليس لنا سبل آخر سوى التسامح
سلاح المنظمة التي ستلعب دورا كبيرا هو في أي بلد آخر ، يجب كسب
الأنصار للحزب من أجل اعطاء هذا السلاح حق ، وقوة الحظ البولشفي الضع
أكثر ، وليكسب الحزب مائة الفلية ، يجب التصمس بالسلاح بأفكر الأبدى ،
وخلق تقليد الأنصار في كوردستان ، ولهذا الهدف يجب أن نضع قلوبنا وقولنا
هكذا بة دائما هدف ، أن نهيح لتحقيق انتصار بليق بالأهداف العظيمة
الشريفة في التاريخ ، أن نحقق أهدافا لم تتحقق من قبل - نعاهد شعبنا
وشهدانا ، نحن كحزبيين ، بدخول السنة الطليعة ، جميعا وفي مقدمتنا
قيادة الحزب ، على استخدام كل نقطة أزيقت من دماتنا وكل نفس أخذناه في
طريق حرية شعبنا واستقلاله ، على استخدام امكانياتنا الانسانية من
أجل الحلود وس أجل كسب النصر في الثورة بمسؤولية عالية

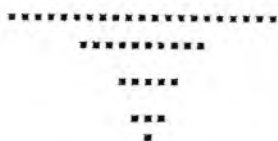
« عاش حزب العمال الكوردستاني خالق العلام الطولية »

« يحفظ الحلالون المستعمرون الفاشست »

« النصر لشعبنا الفداوم »

« المحمد لشهدا الثورة الكورد ستانية »

٢٧ تشرين الثاني ١٩٨٤

تقولون عن أقدم شعوب الدنيا (فضلات السيف) وتعتبرونه في أرضه من ذى
وجود ، وتقولون بأنكم ستبدون من أراد أن يكون صاحبا لأرضه - فلتعلموا
أنكم ضمن محاولة خطيرة وحرية جدا ، نطالبكم بالكف عن هذه المحاولة ونحن
لأنزال في بداية الطريق ، ان كانت تربطكم البسط الالتزامات مع الأمم
التركية كما تدعون كثيرا ، لا تستمرروا بهذا العنف في سياساتكم التي لا طائل
تحتها - كفوا عن الحرب بأساليب مكافحي الثوار الذين لا مكان لهم في القواعد
السياسية ولا في قواعد الحرب ، طبقا قواعد الحرب ، وفي حال استمراركم
فرضنا هضي الثوار ؟ نحن أيضا سيكون حولنا عنيقا جدا - أنتم المسؤولون
عنا سيهرك من دما ، تستعدون لنصب الشائق ، وتقومون باستعدادات أكثر
سوا لمواجة حزب العمال الكوردستاني (PKK) ولكن يجب أن لا تنسوا
أن النتيجة هذه انعمه لن تكون كالنتيجة التي واجهها الشيخ سعيد وسيد
رضا ، سيكون الرد رهيا على تص كل مشكلة ، ستلفق فيكم العصب
والحق لاخذ ثار جميع شهدائنا ، ليس في الحاضر ، فقط ، بل وفي الماضي
أيضا .

لم تعرفوا حدودا للتخريب حتى الآن ولا تعرفون حدودا للاعدام ، أنكم
تظنون ذلك بحق أصغر شائنا ، ان هذا يترككم وجهنا لوجه أمام هذه
الهيبة .

ان كنتم كمنود لا تستطيعون التهرب من السياسة التي تفرضها الامبريالية
والبرجوازية العميلة عليكم ، فعلى الأقل طبقا قواعد الحرب - لقد أمزتم
الكثير من الدما في هذه الارض ، ولكن اذا فرضتم حربا خاصة بتعمت مكافحة
الثوار ، نحن أيضا لن نتخلعن تطبيق حربنا الشعبية ون تطوير الأساليب
العظيمة العشرة للثوار الذين ستكسبهم المهاراة والغضب رهبة كبيرة ، سنجاهلكم
بحرب تؤدي بكم الى غلظة اثر غلظة وتفوضكم باستمرار ، لذا فان الاختيار لكم ،
نحن حاضرون معكم كان اختياركم ، هذا وأعلموا جيدا بأن الماضي ليس
يعيش مرة أخرى ، الأحرار هذه المرة لن تدق لكم ، يثبت هذا تاريخنا الحزبي
القريب ، وسوف يثبت أكثر من هذا في المستقبل القريب جدا ، سترون ما تولده
سياسة الاستعمار - الاضطهاد الذي لا يعرف حدودا وما تعينه الغلبة في وحدان
نهضة الشعب ولكن يجب أن لا يصعب الشعب التركي آلة لذلك ، يجب أن يترك
أخطر زعماء الاسرائيلية لوجههم - يجب تحريد عصاة قطاع الطرق هذه التي
تعمل على تقتيل شعبينا بمعصم ، والتشهير بها وتركها وحيدة بمسألة
الوحدة الصحيحة قبل أن تهرك دما أخرى ، وقبل أن تكرر ما تسببنا -
النضال المشترك لشعبينا هو اللغة الوحيدة التي يفهمها هؤلاء ، لذا يجب
أن لا نقيم بحساب خاطئ في هذا الموضوع أيضا ، والمقاومة نعضي حولنا -
لقد حلت ساعة قرار معايشة التطورات الكثيفة في تاريخنا ، نحن مثلكم هذه
التطورات العاقلة ، المدافعون عنها ، سنفرغ حملات الاياد المعادية من

ذلك فسيؤدي واجباته الأمية عالمياً بأن تحرره يمر من خلال تحرركم . ان على عدم الوقوع في السلبية وضيق أفق قومية الشعب المظلم ، وحنينا سيبرهن على امكانية التناخي وكيفية ضمان النضال المتطور بقيادته ، وسيظهر ماهية الحياة التي يجب خلقها ، و ماهية الجسر الذي يجب بناؤه بين شعبينا ، لا بد من النضال كفأ لكثف من أجل بناء حياة وضعنا دعائهما معاً منذ الآن ، علينا أن نمجد وحدتنا على أسس المقاومة الثورية من أجل نضال كهذا . فحنينا يقدم الشيء الكثير في هذا الاتجاه بدخوله السنة السابعة ، انه يسودي الواجبات التي لم تستطع بروليتاريا الأمة الظالمة أن تؤديها ، وهنا يقيم الأناخ الصغير تجاه الأناخ الكبير لم يستطع الكبير أن يقيم به من أجل الصغير ، انه يثبت في الفكر وجود الرابطة بين تحرركم وستان الوطني الاجتماعي وتحرر تركيا الاجتماعي ، ومن هنا يريد توجيه شعبنا نحو التحرر المشترك ، ولها نحن أن نفعل ما بوسعنا الى أقصى حد من أجل هذا ، ولكن يجب الكف عن النظرات الخاطئة القديمة ، وترك المواقف المشينة والاستخفاف بحقيقتنا الحزبية والوطنية . أن الاستخفاف بالشعب المظلم وهدم اخذه بجدي يثل رج الطبقة الحاكمة ، يجب أن نقترب من بعضنا بتواضع أكثر وملاقاتا أكثر تكافؤاً والوصول بذلك الى وضع اخلاقي .

كما يجب على الشعوب الفارسية والعربية أيضاً أن تظهر موقفاً سائلاً في الأقطار الأخرى من كردستان ومع شعبنا ككل ، وان موقفاً كهذا يرتبط ارتباطاً طاماً مع الطريق المؤدى الى تحرير كامل الشرق الأوسط ولتغلب على التناقضات المتشابكة علينا أن نمجد هذه الرابطة التي تبدو الآن ضعيفة ولكنها ستقوى في المستقبل فلنجعلها باستمرار الى بكرة تحمل شعبنا كلها .

أيها الانسانية التقدمية ...

شعبنا اليوم يعيش حياة مخجلة ، فنشر الرهاد على الحقيقة ، وانكارها بتأجيل الواجبات الانسانية يارسدون حد ، فانهم والذين لا تؤدون واجباتكم بشرف ، انه يجب تجنب ارتكاب الأخطاء النابعة من عقولنا . ان القضية الكردية ليس فيها ناحية تؤخذ بجدي تامة ، فالتخلي عن المواقف الضعيفة أصبح الآن ضرورياً ، لا يتطابق الفكر التقدمي الانساني مع الاراء القديمة والحالكة تجاه القضية الكردية ، فعلى النظرية الاشتراكية قوى الديمقراطية والتحرير القومي ، وان تؤدى ما يقع على عاتقها تجاه شعبنا خاصة ، وشعبنا أيضاً . يملك اليوم دوراً غير صغير في تطوير الانسانية ، كما كان في كل تاريخه القديم فهو سيحل بنفسه عقدة الشرق الأوسط المستعمية ، وذلك سيضيف الشيء الكثير للانسانية التقدمية ، لذا فان الانسانية التقدمية قادرة على أن تكون صدقة لهذا الشعب انطلاقاً من واجباتها الانسانية وقادرة على أن تكون صدقة له من أجل معالمتها أيضاً ، يجب أن لا تغلق العيون عن ذبح من قبل الجلاديين الهجينين الفاشيين . ولا بد من قبول شعبنا بعد اليوم كشعب يحتم ضمه لصف الانسانية التقدمية ، والثورة يمكن أن تساعدكم لتخطي ذلك ، فهذا هو الموقف الصحيح الوحيد . ان شعبنا يطالب اليوم بتفذية المبادئ الأممية العظيمة ، وهذا ليس طلباً للمساعدة من طرف واحد ، وعلى العكس تماماً ، فانها ضرورة الشعوب بالمسؤولية تجاه الانسانية ، ان لا بد من اعطاء المقابل الضروري لمطالب شعبنا المتواضعة جداً ولكنها مطالب ملحة لا بد من تلبيتها .

أيها الجلادون الهجينون الفاشيون . . . تشعرون بانكم اقها جداً ، وتعتقدون بانكم قادرين على حل كل شيء بالسيف ، تضعون انفسكم في موقع حماة المجتمع والدولة ، بعملكم وحراسكم وجيشكم الذي أطلقتموه في الساحة ، تقولون بان حساب أي شيء يجب أن يسأل منكم ، وانتم تدفعون للامبريالية اكثر الحسابات عبودية ، فاما اتجاه الشعب فتقولون بان لا مسؤولية لديكم ، وحينما يكون شعب كردستان هو موضوع البحث تقيمونه كأنهم مرهينة لا بد من ضمانهم ضمن قومية البرجوازية التركية فقط ، تريدون تعتم مستقبله وتركيبون أشنع الذنوب تجاه الانسانية وتعملون على اشتراك شعبنا أيضاً بذنوبكم هذه ، لاشك ان اللغة التي تفهمونها واضحة هي أيضاً ، وقد منحت جولاً باللفظ التي تفهمونها بهذا الجواب سيظل مستمراً . ولكن ان كنتم تشعرون - ولرب قليلاً - بمسؤولية سكب الدماء ، كدور ارتكاب الجرائم الكبيرة التي ارتكبتها حتى الآن في كردستان ، لم يعتد أي شرس مثلكم في عصرنا حتى هتلر أيضاً ؟

جاهزون لتصحيح أخطائنا تجاهكم ان وجدت وتحمل أثقل المسؤوليات ولكن يجب عليكم أيضاً أن لا تحاولوا منعنا من السير في طريق المقاومة الذي نراه الطريق الصحيح الوحيد الواجب اتباعه . نحن جاهزون حتى النهاية من أجل المقاومة والتعاون والوحدة ، حزننا جاهز لعمل كل ما تريدونه في طريق المقاومة .

يا شعب تركيا الشقيق والقوى التقدمية ، لنحطم نظام العلاقات التي حاكها المتحكمون في التاريخ بشكل سيء جداً بين شعبين ما أدى الى عبودية أحدهما للآخر ، لم يبق عذاب لم يتعرض له شعب تركيا ، بسبب هؤلاء الطغاة منذ مئات السنين ، سياسة السيف هي المتحكمة بهم منذ مرحلة العمجية ، منذ مئات السنين يجدون الضغط والاضطهاد ، يرسلون كجنود من ديار الى ديار للقتل والقتال ، حتى في الحرب العالمية الثانية التي تعتبر تاريخاً قريباً أرسلوا الى المقدمة في سبيل المصالح الامبريالية مرة أخرى فتفخر الطبقات الحاكمة التركية الآن كونها تلك الغير ثاني جيش الامبريالية كما يمرر الشعب التركي من قبل الناطقين باسم الامبريالية لأكثر الشعوب صرا تجاه سياسة السوق الأوربية المشتركة . ولكم يجب أن تظهروا عبق التناقض القائم بين مصالحكم ومصالح طبقاتكم الحاكمة ، وتتكلموا حول مصالحكم الأساسية بارادكم الحرة ، وهنا لا بد من الوصول الى الحقيقة الضرورية من أجل تطوير العلاقات على أساس الحرية والاستقلال مع شريك قدركم شعب كردستان ولا بد من تحطيم كل أشكال العلاقات المناقضة لقوى الشعب .

كما لا بد من رفع كل التاريخ القدر لهذه الشؤنية الشرسة والمتصلة بالتكسر لوجود الشعوب الأخرى ، وان تاريخ المتحكمين والسلطين الاقطاعيين ووجها البرجوازية التركية ، لا يمكن أن يكون تاريخكم ، ان لا بد من تجاوز السياسات البوصية التي اعتمد عليها ، فذلك السياسات ليست هي التي تعكس مصالح الشعب ، انها سياسات حلف الناتو (NATO) والسوق الأوربية المشتركة (EG) يجب عليكم أن تتخلوا عن هذه السياسات التي تفرضها الامبريالية عليكم أن توجهوا نحو التنظيم والسياسة والثقافة الديمقراطية الشورية التي وضعت المعادلة لمصالحكم الأممية ، والتي تدلكم الى طريق التحرير الحقيقي ، ولكم ان لا تنسوا انكم في وضع تستطيعون فيه القيام بذلك مع شعب كردستان الذي ترتبطون به كارتباط الظفر باللحم ، كما يجب عليكم أن تجدوا في الشعب الكردستاني شعباً شغوف بحريته مثلكم على الأقل فتطوركم للتعاقد على هذا الاساس ، ضرورة لا بد منها لتحرركم . وللتخلص من الحرمان الكائن الآن ، فكنتم مع تحرر شعب كردستان ، وتحلوا بالمفاتيح الثورية الى أقصى حد ، فشعب كردستان سوف لن يدخر جهداً من أجل كفافته في المرحلة القادمة ، كما كان في الماضي لنرى في هذا الطريق بشكل قاطع تحرره الشخصي وتأسيس عوالم جديدة ، ليس هناك أمل آخر للتحرير .

نحن لا نرشدكم للطرق الزائفة ، لكوننا نكن بالاحترام والحب لشعبنا ، نحن أيضاً نشعر بالحزن لأن حياة مليئة بالصعوبات عديدة الثقفة تفرض عليهم في أشد فترات حياتهم هيجاناً عاطفية ، وهذافع من هذا الحزن نعمل على فتح باب السعادة الحقيقية ، ونفتح طريق الحياة الشريفة الحرة . لا يمكن تجنب شعور الحزن اللانهائي لدى وقوع أي شاب في التراب ، هناك مئات من الشبان لكل واحد منهم ملحمة الخاصة في حزب العمال الكردستاني ، لو كتبت حياة أي منهم أو نضاله لكانت رواية خالدة ، ولكن لا يمكن خلق الحقيقة دون تقديم القرابين ، لقد خلق شعبنا أمثال هؤلاء الأبطال وأغلبيتهم الساحقة من الشباب ، ما الذي أحسره هؤلاء حينما لفظوا أنفاسهم الاخيرة

وكم تركوا خلفهم من اناس تغمرهم الاحزان ، ولكن ليس لدينا من وسيلة سوى تحويل هؤلاء الأبطال الى مقاومة قوية ، ولا وسيلة لنا أيضا سوى تهدئة شعورنا بالحقد وافراده في مواجهة الاستعمار والبحث هنا عن الخلود .

اطفال كردستان يملؤون الشوارع ، وهناك الشيخ والشبان أيضا في القرى كما في المدن تتلى وتغنىهم الشوارع ، ولكن ليس لهم من مستقبل في أي عمل ، وابن سيعلمون ، ماهي اللغة - الثقافة التي سيتعلمونها ، ليست لديهم امكانيات التطبيب أو التعلم ، والأطفال يتكاثرون باستمرار ، والأمهات يحبن أطفالهم كثيرا ، ولكن ليست لديهم دنيا ذات امل يستطيعون أن يعدوهم بها ، واية دنيا يجبرونها لهم ، يتعرضون للغيرة ، يتحملون كل أنواع المضاعف ليكون بوسعهم تقديم شيء لهم ، ولكن مالمذا يستطيعون تقديمه ، والأطفال يحبن وتراد لهم افضل الأشياء دائما ، ولهذا فالثورة فقط افضل سلاح يمكن امتساكه ، وأي قلب يمكن يتحمل حرمانهم من العمل والمدارس

والتطبيب والتعلم . كيف يمكننا ترك أطفالنا لانصاف الاستعمار الفاشي ؟ . يجب أن نحلّ الحب على هذا الأساس من جديد ، والآباء والأمهات حريصون على أطفالهم جدا ، من اجلهم يتعاركون و يتضاربون ولكن مالمذا يستطيعون أن يعدوهم به ، نحن نعتقد ان لاشي نستطيع تقديمه لهم سوى حقيقة واحدة وهي الثورة . نحن لن نتصرف لعواطف الشفقة الزائفة وحيوينا مليئة بالدموع كنتيجة لشعورنا بالاحترام نحوهم ، لكي لا ينشؤوا مرضى او متناقضين ، ولضع قوتهم في الصدمات النفسية الكبيرة عند محاولتهم القفز الى الحياة . نقول ستكون لنا حياة ثورية عنيفة ، نغمرها مأمهم من الآن شرط ثورة حمرًا ، وسوف يؤمن الآباء بانهم أسعد الآباء لنشأتهم على الأغاني الثورية ، ونحن لكوننا منذ الآن نشعل البلاد وضرهاطلا ورضا بشرارة الثورة ، ولأننا ولدنا مع أفاني وأصول السلاح ، ونؤمن باننا سنؤدي واجباتنا أمام الآباء على أكمل وجه فنقدم لهم أعظم هدية .

هنا ننادي مرة أخرى : القوى التي تدعي بتثليل شعبنا فان كانت صبيحة بادعائها تعرض عليها أيضا الاتحاد والمقاومة . وطلبتنا الوحيد منكم ، هو احترام دماء الشهداء المراقبة ، وعدم الاستمرار في التسود والكفر الذي لن يفيدكم بشيء ، نحن

شعورنا الكبير بالاحترام نحوهم ، لا بمعنى الوقوف في وجههم بل على العكس لنكون لائقين بهم ، واعترضا على المواقف والأفكار القديمة التي ملأت تلك العصر منذ زمن بعيد . لقد فعلنا ذلك بلا شك لانكارا لأجدادنا وأولقة اهتمامنا بهم أو تغمرهم بالمآسي ، بل لنثبت اننا أبناء لائقون بهم . وهذه الضرورة هي في نفس الوقت ضرورة يفرضها تاريخ كردستان وفي مواجهة ضرورة كهذه ، الأولاد المزيقون للشعب هم فقط الذين لا يساهمون ولا يقترعون من النداء

الكبير نداء التحرر .

ان أبسط تحليل لخلاص عصرنا يؤكد لنا الواجبات الضرورية التي لا بد لنا من تأديتها أمام شعبنا ، ولقد تم احتضان هذه الواجبات ، فعلى شعبنا أن لا يتقبل المحاولات الناقصة التي هي ثمرة عدم التنظيم الناتج عن جهالة مئات السنين والاستغلال والاضطهاد المفروضين من قبل العدو ويوسا . لدى فرضنا طريق التحرير على شعبنا برهته ، ارتفع المويل بكل أشكاله وألقيت نداءات على شكل " انقذوا أولادنا من أيدي الأبوجيين " نعم في الحقيقة كان الشبان معنا ، والمئات يمل الآلوف منهم ساروا وسيسيرون معنا حتى النهاية دون أن تعرف لهم عين ، كيف يمكن توضيح ذلك ، وان كانوا هم الذين يتركون كبارهم ، ويفضلون المجيء البنا لخلق الحياة في شروط عديدة الرحمة ، آخذين في اعتبارهم الموت في المكان المناسب ، الآباء والأمهات يطعمون أولادهم ولا يأكلون ، يسقونهم ولا يشربون ، ولكن الشبان ينهضون ويأثرون البنا ، فان هذا لنابع من أن الطريق التي أشرنا اليها تعبير في الحقيقة عن نداء أصيل ، ما كان لهم أن يأثروا لولم يكن لنا طريق يستحق أن نغديه بأفلى حياة ، فعلى الفئة المسنة من شعبنا أن لا يحلوا هذه المواقف بخوف وجهالة كالسابق ، يجب أن يتخلصوا بسرعة من الأفكار والتصرفات اللاعصرية ويلتفوا حول أولادهم بقوة . لقد أصبحت سياسة التحرير الاجتماعي والوطني من نتاج المسنين ، وفي دول كثيرة من البلدان الأخرى ، وماحدث عندنا كان على العكس من ذلك ، طبعنا هذه هي أيضا ثمرة ظروفنا الاجتماعية . نحن نقم بقيادة أجدادنا ، حتى لو بدى ذلك صعبا بالنسبة لهم ، ولقد وجد أبناء وبنات كردستان الشباب أنفسهم وجها لوجه أمام قيادتهم لآباء والأمهات كردستان المسنين ، ومع اننا ندرك أن ندرك أن الآباء والأمهات يتعذبون كثيرا جبرا ، ذلك ، ولكن العبودية هي أيضا عذاب مرير ، ولذلك ليس أمامنا من سبيل سوى الاتحاد والمقاومة لتخفيف مآسينا . آباء وبنات شعبنا لم يعودوا يحددوا أنفسهم بالأوهام الزائفة في هذه المرحلة من تاريخنا . . .

ليس هناك ما يمكن أن يمنحه المستعمر لهم ، لا يمكنهم الحصول في ظروف الاستعمار الفاشي لا على العمل ولا على المدرسة ولا المستقبل ولا الدنيا التي يحملون بها ، فان للشبان احترامنا الكبير انهم يعلمون ويصرفون طاقات عظيمة لخلق الدنيا التي يريدونها ، ليس هناك مكان لمطالب وآمال الشبيبة التقدمية في عالم الفاشية ، هناك المآسي والظلم . وشبهتنا تعلم أن القيادة ستظل محسولة من قبلها سنوات طويلة أخرى بشكل مطابق لزمنا يا كردستان الخاصة ، دون أن تسمى انما تحمل دماء النقية للحزب تنسج بالنخال بكل

دورها التاريخي بشكل جيد ، فلا تردد عن تطوير الحرب ، فلا استبداد الفاشي يريدنا أن نتخلى عن الواجبات بالتخويف ، ليس هناك حدود للخوف والتراجع ، أفضل دفاع هو الدفاع ضمن المقاومة ، فقط الشعب المقام يستطيع تثبيت موقعه ، يريدون طردنا من اراضيها التي نملكها اكثر من الفي عام ، يريدون ألا يهذه المناورات على حدودها ، كلا لن نحقق هذه الرغبة ، سنلتصق بأرضنا بشكل رهيب ، سنظل هناك حتى آخر خفقة في قلوبنا حتى لو تجددت اطابعنا وتجددتا على قسمنا أيضا ، يجب ألا ننسى أن الشجرة لاتحيا في البها ، انها تحيا وتقوى فقط بقدر ما تترك جذورا في الارض ، يريدون ان نحيا كشجرة دون جذور ، في ديار اخرى منقطعين عن قيعنا الاصلية ، على حين ان الحياة في أرض الوطن هي اكر الحياة أصالة ، فالبر سرعدا فقط في أوطانهم حتى لو ظلوا عراة جائعين ، ولن نهبط لمستوى تطعيم شعبنا باللاوطنية ، ولكن تحت اسم الطليعة يراد فرص حياة من هذا النوع على شعبنا مع حياة الالتجاء ، ولن نقبل هذا ان لم تكن مستسلمين للفساد ولا خطر حياة كوسمبوليتية ، ولم تكن منقطعين عن الانسانية .

لقد بدأت الانسانية والوجود بالاستقرار على الارض ، وسيظل هذا مستمرا ، فما الذي تستطيع انقاذه مقولة " هيا انقذ نفسك " التي يفرضها العدو ، انه ينظم الهجمات المتكررة على مناطق كثيرة متفرقة من وطننا لخطف افراد شعبنا فيختتم بذلك سياسته التي بدأها منذ مئات السنين ، ولكننا نؤمن بان أفضل حياة يمكن اختيارها هي الحياة في اقاليم قم وطننا قد لاتشبع قم ديرسم وهكاري أئنا سنا اقتصاديا ، ولكن لنا مستقبل سنخلقه في جميع هذه المناطق .

اعتمادا على ماضينا وكل تواضع نقرآن السنوات القادمة سنحتر مليئة بالمقاومة ، بنا على ذلك يجب أن يستعد كل انسان . فلن نرضى أن يقال لنا بأن الدنيا غير مهيأة بعد . انها دنيا قد توافق على عيود يتنا وتواجه الأمر براحة البال ، نحن لن نحترم دنيا أغضت عينها عن أقد سرحق لحياة شعب ، ستحترمها بقدر ما نغرس عليها قبول حقيقتها . لذا سنستصغر دائما الألفاظ الساذجة كعبارات " لن يقبل العالم ، لم يأت الزمن بعد " ولن نقول أبدا بأننا غير جاهزين لهذا العمل ، فداخل النضال يمكن التحضير ، والحرب الشعبية تبدأ بأبسط الاستعدادات ، سنهي أنفسنا ضمن المقاومة وسنفرض حياة من هذا المبدأ على واقعنا لنصبح مقاتلين أكفاء .

يجب أن يرتبط شعب كوردستان المظلم والمعزى للجفا ، منذ الآن وكل قوته بحزبه الذي هو منظمته الأصلية ، لقد بينا لشعبنا حتى اليوم كل الصعوبات بصورة جزئية وحصلنا على تأييده . لكي يعرف شعبنا طبيعته ، ويقوم من يكون السير وكيف يكون ، أظهرنا أننا الرجال الثابتون تجاه قضيتنا والمضمون بأفضل أئنا شاء وأئنتا أننا قادرون على المقاومة والوقوف بأقدام راسخة دون فقدان الايمان حتى في أخرج اللحظات . لقد حملنا الآباء والأمهات من الماسي ماقد يصعب عليهم تحمله ، لم تتحمل قلوبهم ولا عقولهم ذلك بعدم استعدادهم ، نعم ، لم يبر شيوختنا بحرارة التحرير الوطني لا في عقولهم ولا في قلوبهم ، لقد ورثوا التخلف الكبير من مئات السنين والتفوا حوله على هذا الشكل . ونحن أئنا الشعب ، كضرورة فرص

فواتير لا بد من دفعها من أجل التحرير ، في الثورة ليس هناك شيء أكثر طبيعية من ذلك ، ولا مفر من أن نعيشها نحن أيضا كما هو الحال في كل الثورات التي المسم هو أن لاتقع في أخطاء سياسية جدية ، لا نتخطى فعليا خطوات خاطئة ، ولذلك من أجل انتهاز الطريق الصحيح ، سنحكم بارادتنا ونقتل على أنفسنا ، الى أقصى حد ، فما زال محفوظا في الذاكرة حتى الآن ، حينما بدأنا نلتقط الكلمات الأولى قالوا " اذا سمعتمكم البرجوازية التركية فانها ستحولكم الى دخان في ثلاثة اشهر " وحينما أغلنا كلمة كوردستان قالوا " ان هذا تسرع فالزمن لم يأت بعد " وحينما أغلنا عن اسم المنظمة قالوا " أهذا ممكن ؟ الاسم لا يعطى الا " وحينما اطلقت أولى رصاصة قالوا " ستحدث مجزرة " ولكن خطونا كل هذه الخطوات وما نحن اليوم ، وقد حققنا تطورات جد راقية لم يسبق لها مثيل الا نادرا .

لقد تعرض كل شعب اتجه نحو التحرر الوطني لأشبع المجازر وأصح شاهدها على المدي الكبيرة ، كل من ثورات روسيا وفرنسا والصين وفيتنام وكوسا ، واليم تعطي ثورة السلفادور أمثلة لاحتصى على ذلك ، في بلدان كثيرة لاتزال العظام تستخرج من الحفر ، ولكن لم يتخل أي شعب عن حرته واستقاله بسبب المجازر ، ففي البارحة أقدم الجيش الفاشي التركي بالرصا الجنود الذين لم يستخدموا أسلحتهم ضد الشعب ، ان الخونة يطلقون النار على (سيمتجير) ، فهو ما تفك يعمل على ارسال جنوده بالاكراه لمواجهة الشعب والثوار ، لقد قتل الأطفال والنساء في (آرو) بكل حقارة ولكنه لم يهمل القتل مرة أخرى بأن " الانفصاليين فعلوا ذلك " يعتقد بأنه بتطبيق الأساليب النموذجية لأعداء الثورة سيغطي على جرائمه ، ويريد وضع الشعب تحت التهديد ، حسنا هل نتخلى عن واجباتنا الأساسية أمام هذا الوضع ؟ على العكس تماما ، سنتمسك بأهداننا هذه اكثر فاكثر وسوف نسال عن كل مجزرة .

سيمتج حزنا في عامه السابع تطورات أعظم ، فنحن ندخل هذا العام بأعلى مستوى من امكانيات المقاومة ، سنعيش التطورات الأصلية بعد هذه الايام ، أصبحنا الآن نتحكم بالذولاب المتقدم لتاريخنا ، المقود في يدنا ، نسوق كيف نشاء ، ونبطه كيف نشاء ، ليس لدينا أدنى خوف من ذلك .

هل يمكن لاحد أن يمنع تلك المعركة من التقدم في طريقها الذي دخلته قائلا انها ستقلب فيما بعد ؟

يجب أن لا يقال لنا أيضا بأننا نسير مسرعين ، نحن كمعركة قطار تجر في أقصى المؤخرة ، ولا شك أننا مجبرون على التحرك السريع حينما نسيطر على القيادة بأيدينا .

نحن نعلن العام السابع عام حرب طيبة للانتقام من قتلنا ، عام اندلاع حربنا الشعبية ، عام الحساب مع تاريخنا السلبى ، سنعيش عام التفاف شعبنا برغبة فائقة حول الحرية ، تحت راية جبهة التحرير الوطني ، سنعمد في الأساس على قوتنا الخاصة لخلق ذلك ، ونؤكد بأن قوتنا قادرة على خلق الشيء الكثير .

نحن نظهر الآن أمام شعبنا بجمية ناصعة واعتزاز كبير ، في الماضي لم نقل ما معنا أن الزمن لم يكن مناسباً ، أما اليوم فاننا نعلن بوضوح ونقول أمام العدو بكل صراحة : سنفرض الحرب الشعبية ونزحف فوق العدو دون رحمة ، ربما كان شعبنا هو الذى يتقبل هذا بشجاعة تفوق شجاعة الكثير من الكوريين ، حتى أنه يفرض الحرب على الطليعة أيضا انه على الصواب ، يجب أن يفرض ذلك ، ولى الطليعة ان تؤدى

تصريح الى الشعب الكردستاني والقوى الثورية

الديمقراطية والوطنية والى الراي العام التقدمي

المسلم المصالح للمقاومة الوطنية

سيكون عام صداقاتنا ضد العدو وارتقاء الحمر

في ذروة نضالنا

نحزب العمال الكردستاني (PKK) في قتاله ضد الأعداء أو في مجال كسب الأصدقاء. سوف لن يتوانى عن اظهار الرشد الكامل وسوف يتحرك بشعور المسؤولية التامة، كضرورة لارتباطه العميق بالشعب، وسيبقى ملتزماً بالمقاييس الأساسية للأخلاق التي يجب التحلي بها من أجل كسب المستقبل لشعب فقد كل ماله. نحن لانقول بانتفاضة النواصير والأخطاء لدى حزب العمال الكردستاني (PKK)، ان يجب أن يكون الشخص انتهازياً ذو وجهين لم يعرف النجاح ليدعسي القدرة على الظهور بكامل النفاذ ضمن وسط مضيق بالأخطاء ككوردستان. نحن لانزال نحارب ضد هذه النواصير، وقد يكون أفسى قتال لنا هو في هذا المجال، وقاتلنا هذا بكل سرعته لازل مستمرا وسيظل مستمرا. اذن فمن يريد أن يكون صديقا لحزب العمال

(PKK) يجب أن لا يحاول التحجج بأخطائنا، نحن نرى أخطائنا أكثر من غيرنا ونحارب ضدها، ونؤدى ما علينا، ولكن على أصدقاتنا أيضا أن يدركوا ما عليهم بشكل صحيح، لاتعنى الصداقة - في- أساسها التناول على حقائقنا الأساسية من الخارج، فليكن واضحا أننا لن نعطي أى اعتبار للذين لا يشعرون بالمسؤولية ولا يبيدون الاحترام لحقيقة الحياة الثورية للشعب. نحن نقول ذلك، لنؤسس الصداقة على هذا الأساس. رؤوس العصابة الفاشية، تتحدث عن أفخاخ خونة، والقوى المدعية بالصداقة هي أيضا تتحدث عن عمليات تحريض والأمر الواقع المفروض على الشعب، وحتى في داخل حزبنا تظهر أشكال لن نقدر على السرمعها طويلا، نحن نعتبر هؤلاء جميعا عبارة عن محاولات لتعتيم قدر شعبنا.

لن نتردد مطلقا عن تنفيذ واجباتنا الأساسية، مهما كانت نقاط الصعاب المعروفة والهجمات المفروضة، ففي هذا الصدد سيتم الحزبين وفي مقدمتهم قيادة الحزب بما هو ضروري حتى النهاية، في المرحلة القادمة سندخل حتما طريق الحرب الشعبية، سيكون هنالك ولا شك الكثير من المآسي وسكب الدماء، فانها قاربين النصر

لن يرضى شعبنا البتة بهذه الحياة، ولذلك عليه أن يقف ويقام بحرب شعبية يستغفر فيها كل امكانياته، فهذه الحرب حياة حقيقية تتوضع فيها وحدها جوانبنا التي يجب أن نحيا عن جوانبنا البالية، كما يتوضع فيها الضعيف من القوى، والذي سيقى والذي لن يستطيع البقاء.

لقد دخل شعب كوردستان طريق نضاله الأساسي الخاص بشكل لا يمكن دخوله بعد، لقد شق هذا الطريق بالعناد الصعب في تاريخ النضال القصير لحزب العمال الكردستاني، وفي هذا الصدد واجهنا اتهامات كثيرة، وقيل أننا فرضنا هذا الطريق فرضا، وأتينا أجبرنا الجميع على السير فيه، وفي هذا الموضوع يجب تدعيم موقف المعلم الكبير للبروليتاريا (انجلز) اذ يقول: " يجب أن نفرص الحرب فرضا على الشعب لتتخطى البروليتاريا الألمانية شعورها بالخجل من شروط العبودية التي وقعت فيها الأمة الألمانية في حرب الثلاثين عام، ففرض ذلك قد ينقذ الشيء الكثير، مذكرا بذلك غضبه الأصيل في مواجهة البرجوازية الصغيرة التي تنصع للأمة الألمانية بالتهرب من العنف. يقول بأن هؤلاء القساوسة لا يعرفون مقدار السوء الذي يرتكبونه في نصحب بالتهرب من الشدة. اليوم عندنا أيضا الكثير ممن يفرضون سياسة عدم المقاومة، يجب أن لانتق أبدا هؤلاء.

القساوسة الذين ينصحون بعدم استخدام الشعب لعنفه، والعكس تماما يجب فرضا بقتال على كل مدينة وقرية وشيرة وقبيلة هائلة فهذا اكتسب حزينا وجوده ولا يبق له وراء ذلك.

لقد ارتكبت أخطاء ونواقص كثيرة ولا شك الى ان استقبل هذا اليوم، ولكننا اكتسبنا تجارب مهمة ولنوضع ابتداء أن أحدا لا يستطيع أن يتهمنا بالذنب لعدم اجادتنا القتال وهدم اكتمال تجربتنا بعد عبودية دامت مئات السنين، نحن أيضا في وضع نسلأ فيه الذين يوجهون لنا هذه الاتهامات عن كيفية شن حرب أفضل ضمن هذه الشروط، في الواقع اذا كانوا يريدون صداقتنا، فعليهم أن يقرروا من حقيقتنا، لاشك أن لدينا

احتراما كبيرا للنقد الموجه بصداقة، سنظهر كل رشيدنا وشعور بمسؤولية فائقة تجاه الاصدقاء. سنؤدى واجباتنا مستخدمين ما لدينا من قوة تجاه شعبنا الذي هو قوتنا الأساسية، ونتحمل المهام بمسؤولية أكبر ما كان في الماضي لخلق مستقبلنا على هذا الشكل. وكما سنقدم هذه المرة مهمة تحقيق الوحدة والتكاتف لدى شعبنا وبكافة وكالاته، الشيء الذي لم نستطع القيام به بالشكل التام في الماضي

DERÎYÊ ZÎMANÎ

Cankurd

Pîşk, pîşkar û pîşkber

Kar, kara û berkar (Verb, subject and object, fiil)

Homêr û Nazê diçin xebatê

Dem havîne. Li Kurdistanê havîn germe. Ro bi tîne û germî çermê mirovan disoje. Homêr û Nazê hev re diçin nava zevî û hêkinan. Genimê destê min porê zêrîn li ber bayê germ diheje. Pale bi dasikên xwe yên avdayî û tûjkirî genimê mala axayê gund diçin. Axa bi xwe ne li wire. Ew li bajarekî dûre, li ber derya (behrê) rûniştîye. Pale yên Kurd ji xwe re naxebitin. Genim, dasik, şixre û çop yên axayê gundin. Pale ji birçibûn û zêwirîyê keda destên xwe difiroşin, lê gelek erzan. Berê nola koleyan dixebitin. Bê maf û bê hebûn. Lê xebata wan diji zordestîyê di dirokê de hindek maf ji wan re anin.

Homêr ji Nazê re got:

- Çima te negot, ku pale îro ya li nav genimê axa ye?
Nazê bi dilgermî bersiv da:
- Min nizanî bû. Diya min got: Herin destiyên genimî bicivînin serhev.

- Ez naçim. Ez karê mala axê nakim.

- Başê!. Em kuve herin? Divê em kar bikin.

- Ka em herin kaniyê ji heriyê û gemarê vedin. Kani ya gişa ye, av bo hemîyaye.

- Divê genim ji yê gişan be.

- Raste... Xebata şoreşvan û pêşmergan bo armanca wekhevîyê ye.

Homêr û Nazê piyên xwe vemalandin û bi hev re kani paqij dikirin. Nazê serê xwe rakir û got:

- Çima serbaz ji nav gund narin?

- Kuve herin?! Ewan ji çolê ditirsin. Li çiya pêşmerge digerin.

- Dizanim, dipirsim, çima ewan naçin gundên xwe, alikariya dê û bavên xwe nakin, ma ne ewan ji kurên pale û gundiyanê?!

- Raste!, lê bê serbaz û lêşker wê çawa faşistên Tirk welatê me zeptbikin û gelê me birçî bikin?. Gava ez mezin bibim, ez naçim lêşkeriya Tirkan.

- Heya wê demê emê aza bibin. Lê diho min bihist, ku du serbaz Kurd ji komika nav gund revîyane.

Homêr bi gurmistê li milê wê da û gotê:

- Dizanim..., lê nebêje... Nebêje...

Homêr û Nazê teviya roja xwe di paqijkirina kaniyê de borandin, gelek axaftinên nû ji hev re gotin, lê kes nizanê ewan van axaftinên welatparêziyê ji kûderê dibihisin.

Pevek (Cumle-Sentence) di zimanê Kurdî de du cure ne:

1)- Peveka navî, wek: Homêr ciwane Nazo çelenge
Ez li mal im Simo şoreşvane...

Em dibinin, ku ne pîşk û ne ji pîşkber di van pevekan (hevokan) de hene, tenê pîşkar heye (Homêr, Nazo, ez, Simo...).

2)- Peveka pîşkî, wek: Homêr diçe kargahê
Nazê û Homêr kaniya avê pak dikan
Gulin bizin nedît.

Em dibinin, ku di van pevekan de pîşkar heye (Homêr, Nazê û Gulin...) û bi wan re pîşk ji heye (diçe, dikan,

dît...) û di van hevokan de pîşkber (berkar) heye (Kargah, kani û bizin...).

Pîşkar

Di peveka kurdî de, pîşkar berî pîşk tê. Ew ji nava ew bernave.

Navê mirovekî, sewalekî, tişteki, geyakî an ji ramanekî ye, wek: Mirov- Zilanê stranek got.

Sewal- Hespê min di pêş hespan de dibeze.

Tişt- Kevir bi ser lingê min de hate xwar.

Geya- Çayir li ber avê şin dibe.

Raman- Serxwebûn daxwaza me ye.

Bernav, wek: Ez diçim mal. Tu mirovekî baş.

Ew... Em... Hun... Ewan...

Di van hevokan de, pîşkar di destpêka gotinê de hatiye, xweya û nasbere.

Lê hindek caran ji pîşkar di pevekê de nenase, wek:

Kevir hîlbûne. Gul weşîne. Guri kuştîye...

Di vir de, ne xweya ye kê kevir hîlkirîye. Gul çiniye an weşandiye û kê gur kuştîye.

Lê hindek caran hevok wilo saz dibe:

Kevir bi destê Cano hîlbûye (an hatiye hîlkin).

Gul ji aliyê rêwî ve hatiye weşandin.

1)- Kevir: Berkare (Pîşkber e). Bi destê: Pêrbeste.

Cano: Pîşkare. Hîlbûye: Pîşkber e.

2)- Gul: Pîşkber e. Ji aliyê... ve: Pêrbeste.

Hatiye: Pîşkê alikare Weşandin: mak a Pîşke.

Em dibinin, ku di pevekên wilo de, bê pêrbestî u pîşka alikar pevek naye têgihêştin.

Pîşkar bi pîrsa: kî û kê tê nasîn, wek:

Kî hatiye mala we?

Tu bersivê didi: - Çolo hatiye mala me.

An jî: Kê dunya hejand?

Bersiv: - Şoreşvanan dunya hejand.

(Di hindek ciyan, bi rêya Kî û di hindek deran de bi rêya kê, pîşkar di pevekê de tê naskirin, lê em wan ciyan di rojeke ditir de ji serhev derxinin...).

Pîşkber (Berkar)

Pîşkber, ewê ku kar di pevekê de bi serî de hatiye, wek: Min gul firoşt. Homêr helbestek got.

Nazê taştê xwar. Rustem kovî girt.

Mazlum rê bi xwina xwe vekir.

Gava em li van pevekan binêrin, emê kanibin pîşkber (berkar) bi pîrsa (çî?) nas bikin: Min çî firoşt? Gul.

Homêr çî got? Helbestek. Nazê çî xwar? Taştê.

Rustem çî girt? Kovî.

Mazlum çî bi xwina xwe vekir? Rê (rêg, rêk, rah...)

Hinde caran ji pevekek dikeve çiyê berkar (pîşkber), wek: Homêr got: "Ez karê mala axê nakim".

Pîrs: Homêr çî got?

Bersiv: Ez nacim karê mala axê.

Weke ku em bêjin: Homêr gotinek got.

Pîşkber ji di pevekê hinde caran çiyê xwe diguhêre. Û dêmenê pevekê bi rengê di dibe, wek:

Helbestek hat gotin.

1) Di vir pîşkar nexweya ye, kiye: Kî helbestek got?

Bersiv: Nizanim, an jî helbestek ji aliyê mirovekî de hate gotin.

2) Di vir pîşkber (berkar) hatiye destpêka axaftinê.

3) Bê pîşka alikar pevek naye têgihêştin: hat.

4) Pîşk (got) bû mak (gotin).

Ji Buroya HRK a Çapxani IV

GELÊ KURDISTANÊ NIŞTÎMANPERWER*Em di Eniya Rizgariya Netewî de Yekbibin û Li Diji Kedxwariya Tirk bi Mêrani Şer Bikin!*

Tekoşina Rizgariya Netewa Kurdistan iroj dewreka hijd û girîng diji. Gelê Kurdistan kû gihaye rêkxistinê xwe yê rastî iroj hê bi biryartir, bi mêrani û bi hêvi şer dike. Ev şerê kû her roj bi daxilbûna kesên nûh xurtir dibe, hinbihin dikeve merheleyekî kû hemû gel daxil bûye. Hemû leyistok û pîkolyên dijmin nikare vi şerî bide seknandin û bide rawestandî. Ev şerê ji deh salan ve ye di pêşkêşîya PKK de ji bo hebûn û rizgariyê berde-wam dike, bi beyaniya Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan gihîştîyê merhelek nûh. Bi vi awahî gelê me biryara xwe ji bo berde-wamiya te-koşinê da, û iroj gelê me ji bo rizgariya netewî jiberêve radibe serxwe.

Hêzên Rizgariyê kû birêvebire te-koşina rizgariya gelê me ye bi pêkanî-nên şoreşgerî girsên gel li nav şerê Enya Rizgariya Netewî de ditevgiri-nin û bangî yekitiya di vê rêya bi şeref de dikin. Ji bo vê armancê di mehnê derbasbûyî de van bûyeran pêkani-ye:

1- Di şerekî di navbera Diyarbekir û Licê de, yê di nava Hêzên Rizgariyê û hêzên ceşê faşist de qewimiye de, usttegmenek (serleşker) û 2 leşker hatine kuştin, gelek leşker birindar bûn.

2- Piştî gilikirina sixurekî refek partizanên me di 7ê Sebâtê 1985an de di navbera Şîrwan û gundên Madenê de ji hêla hêzên ceşên faşist had dor-girtin. Di ev şerê 2 rojan berde-wamkir de 8 leşker hatin kuştin, gelek ji birin-dar bûn. Li gel xilbebûna hêzên dijmin û daxwaza "xwe bidin dest" hogirên me, partizanên qehreman Kemal, Hogir û Ali piştî berxwedanek bi rûmet şehîd bûn û 3 partizanên me ji birindar bûn.

3- Li Nisêbinê sixur Nuri Akad ji hêla hêzên me ve bi kuştinê hate ceza kirin.

4- Li Midyadê li gundê Çelik mala sixur Hasan Îhsan û A. Halim Çiçek hate bombekirin. Van kesan cara dawî 2 partizanên me ixbarî hêzên ceşên faşist kiribûn.

5- Li gundê Midyadê Kerboran Hêzên Rizgariyê kemin li pêşîya sixur Tefîk Vural vegirtin. Di vi şerî

de sixur birindar bû, 2 kesê li kêleka wi ji hatin kuştin. Weki din ji terem-pêla wi a xusûsi hate perçekirin.

6- Di 24ê Sebâtê 1985an de li Çalê li gundê Biyader ajan-sixur Abdurrahman Erdal bi kuştinê hate cezakirin. Ev kes ji bo kesên sixur bitevgirine xebatê dikir. 10 kesan û havanekê (topa biçûk) dabû girtin.

7- Di Adarê de li dora Erûh li gundê Zivinga Çikaka li diji hêzên kedxware-faşist kemin hate vegirtin. Di şer de 2 leşker hatin kuştin û gelek ji birindarbûn.

8- Disa di Adarê de li gundê Erûh Mêrgê ajan-sixur Îbrahîm û Xatûnê bi kuştinê hatin cezakirin.

9- Di 23ê Sebâtê 1985an de li Gulpinar li gundê Çarçele ajan-sixur Nesreddîn ji hêla Hêzên Rizgariyê ve hate cezakirin.

10- Li Cizirê li gundê Baziftê ajan-sixur muxtar, Îmam û şêx Murat ji hêla Hêzên Rizgariyê ve hatin ce-zakirin.

11- Di 5ê Adarê 1985an de li Midiyadê li gundê Kerboran di şerê di navbera Hêzên Rizgariyê û hêzên kedxwarên faşist de astsubayek (serleşker) hate kuştin û gelek leşker ji birindar bûn. Di şer de tekoşerekî me yê jêhatî şehîd bû.

12- Îxbar li Grûba Şehîd Edîp Solmaz bû û di 9ê Adarê 1985an de di navbera Kulp-Sason de dora wan ji hêla hêzên ceşê faşist hate girtin.

Tekoşerên me li gel hemû bangên "xwebide dest" şer kirin, ev şer bi seeta dom kir. Di şer de subayek, 2 astsubay û sixur hate kuştin. Weki din ji gelek leşker hatin kuştin an ji birin-dar bûn. Hinek ajansan bahsa kuştina 25 leşkerî û zêdetir birindaran kirin. Di şer de 8 partizan û welatparêzên ta nuqta xwina xwe a dawî diber-xwedan -yek ji wan pirek bû- û

şehîd ketin.

13- Di şeva 21ê Adarê 1985an de Grûba Şehîd Sait êrişî ser qereqola mintîqa Çalê-Deştan kir. Di vê êrişê de 2 leşker hatin kuştin, milisek û nêzi 10 leşkerî ji birindar bûn.

14- Di 24ê Adarê 1985an de li gundê Çalê Kinyaniş sixur Ahmedê Galê bi kuştinê hate cezakirin.

15- Di 17ê Adarê 1985an de li mintîqa Şîmaqê şer di navbera şoreş-ger û hêzên ordiya faşist de derket. Di ev şerê bi seeta domkir de leşkerek mir û yek ji birindar bû. Di şer de 6 şervanên me ji birindar hêsir bûn.

16- Di 3ê Nisanê 1985an de, Grûba Şehîd Çetîn Akkurt li ser rêya Şîmaqê kemin vegirt. Terempêleka ket nav mintîqa keminê hate qirşûn kirin. Ji van kesên di tetempêlêdebûn qaymaqam birindar bû, usttegmenek, polisek, doktorek, hemşîrek û şoforê terempêlê hatin kuştin. Ev serokên Şîmaqê hemû fenên dij-şoreşgeran plan dikirin bûn. Di vi şerî de G-3'yk, MP-5ek, 2 demaçê çardederp û fi-şekên aydê van çekan hatin bidest

Davî rupel: 22'de ye

Baştarafı syf: 32'de

Kurtuluş Komitesi" içerisinde bağımsız komünist grubu kurdular. Artık Arnavutluk'taki işçi-köylü hareketi içinde komünistler ön plana çıkıyordu. Buna Balkan Komünist Federasyonu aracılığıyla Komintern'in de etkin desteği oluyordu. Birçok bölgede komünist gruplar oluştuğu halde bütün bunlar henüz tek çatı altında birleşmiş değildi.

Zogo yönetimi hergün biraz daha fazla İtalyan faşizmine teslim oluyordu. İtalya Arnavutluğu askeri olarak işgal edeceği kesinleşmişti. Ancak Zogo yönetimi buna karşı direnişi örgütlemek bir yana, komünistlerin ve yurtseverlerin avına çıktı.

7 Nisan 1939'da faşist İtalyan orduları Arnavutluğa saldırdı. Komünistler ve yurtseverler elde silah direnmelerine rağmen çok üstün olan düşman güçleri bu direnişi ezdi. Bu, Arnavutluk halkı için faşist esaretin başlangıcı olacaktı. Bu anlar Arnavut halkı için kader tayin edici anlardı. Küçük ve zayıf bir halk olmasına rağmen, çok daha üstün güçlere sahip düşmana karşı direnişi örgütleyip halk olarak ayağa kalkacak mıydı; yoksa teslim olup tarih sahnesinden silinirken komşu halklara karşı faşist saldırılarda bir üs mü olacaktı. Zira "İtalyan hükümeti, Arnavutluğu komşu Balkan ülkelerine karşı saldırılarında bir üs haline getirmek üzere hummalı bir faaliyete başladı. Bu amaçla yeni stratejik yollar, kışlalar, hava alanları, tahkimat vs. yaptırdı." (AEP. Tarihi)

Ne var ki güçlü bir direniş hareketi için komünistlerin birliği ve tüm ulusun milli cephesini yaratmak şarttı. "Bu görevin yerine getirilmesi, faşizme karşı ortak mücadele programını ortaya koyacak ve mücadele için halkı harekete geçirecek ve örgütleyecek devrimci bir önderliğin olmasına bağlıydı." (AEP. Tarihi) Ve 8-14 Kasım 1941 tarihleri arasında komünist grupların düzenlediği ortak bir toplantıda Komünist Partisi kurma kararı alındı.

Ülkenin içinde bulunduğu dönemde partinin stratejik hedefi, "Arnavutluk halkının milli bağımsızlığı için ve faşizmden arınmış bir Arnavutluk'ta demokratik halk hükümeti için mücadele" biçiminde tespit edilmişti.

Faşist işgalin cenderesini en ağır yaşayan işçiler ve köylüler mücadelenin temel güçleriydi. Toplumdaki diğer yurtsever sınıf ve katmanlar da milli bağımsızlık istiyorlardı. Bu uğurda bir mücadelede öncü güç tüm sınıf ve katmanları harekete geçirmek zorundaydı ve AEP şu çağrını yaptı: "... *Hür Arna-*

vutluğu isteyen bütün milliyetçilerle, faşizmle savaşmak isteyen bütün namuslu Arnavutlarla birleşelim." Böylelikle Milli Kurtuluş Cephesi düşüncesi öne sürülmüş oldu. Hemen belirtelim ki bu ortamda faşizme karşı mücadele edecek başka bir sınıfın siyasal partisi mevcut değildi. Cephe fikrini öne süren, kararını alan ve adım adım hayata geçiren bizzat Komünist Partisiydi. Ana mücadele şekli olarak silahlı ayaklanma tespit edildi. Ancak bunun yanı sıra grevler, faşizme karşı gösteriler, sabotajlar ve düşmanı teşhir eden (yazılı ve sözlü) propaganda araçları da kullanıldı. Fakat bütün mücadele biçimlerinin esas amacı halkı genel silahlı ayaklanmaya hazırlamaktı. Ne var ki "Silahlı mücadelenin hazırlanması için mutlaka silahlı kuvvetlerin, yani Milli Kurtuluş Ordusu"nun hazırlanması şarttı.

Fakat, "... Silahlı ayaklanmanın ani ve genel bir patlama şeklinde olmasına ihtilaleci halk ordusunun bir anda kurulmasına imkan yoktu. Silahlı ayaklanmanın geliştirilmesi ve Milli Kurtuluş Ordusunun meydana getirilmesi uzun bir süreç içinde olacaktı. Bu düşünce, partizan hareketinin örgütlenilmesi"ni zorunlu kılıyordu. Ayrıca, "faşizme karşı kurtuluş savaşı için ayaklanan 'bütün Balkan halklarıyla, özellikle Sırp, Yunan, Karadağ ve Makedonya halklarıyla dostluğu ve mücadelecili güçbirliğini geliştirmek' de bir görev olarak" tespit edildi.

Şubat 1942'de Parti Merkez Komitesi, Milli Kurtuluş Şuralarının kurulması için talimat verdi. Milli Kurtuluş Şuraları, faşizme karşı savaşta halkı örgütlendirmek ve harekete geçirmekle görevli idi, ve gelecekteki hükümetin ilk taslak organlarıydı.

"*Milli Kurtuluş Şuraları, partinin geniş halk kitleleriyle birleşmesini sağlayan son derece önemli merkezler ve aynı zamanda Milli Kurtuluş Cephesinde kitleleri birleştiren bir bağ olacaktı.*" İşte tam da bu dönemde parti içinde bir yıkıcı hizip faaliyeti geliştirildi. Yıkıcılar "diğer Komünist grupların eski üyeleri arasından haris, koltukçu, mevki düşkünü ve kendini beğenmiş unsurların memnuniyetsizliklerini maksatlı olarak körükliyor ve onları elde etmeye çalışıyorlardı. Onları kışkırtarak, parti'de sorumlu mevkilere getirilmemelerinin hesabını sormalarını, bu mevkilerin kendi kabiliyetlerine ve üstünlüklerine bakılarak onlara verilmesi gerektiğini söylüyorlardı!" Partinin kitleleri ayağa kaldırma hazırlığı içinde bulunduğu bir dönemde,

yıkıcı eğilim, kadroları partiye karşı mücadeleye çağırıyordu. Bu dönemde partinin gerçekleşen olağanüstü toplantısı parti birliğini güçlendirerek bu yıkıcı eğilimi ezmeyi başardı.

Toplantı mücadeleye hız kazandı. Doğrudan parti yönetimi altında bir çok köyde ilk Milli Kurtuluş Şuraları kuruldu.

16 Eylül 1942 yılında AKP'si Peza'da Milli Kurtuluş Kongresini topladı. Peza Kongresi Milli Kurtuluş Cephesinin ve Halk iktidarının temelini attı. Milli Kurtuluş Cephesinde birleştirilen Şuralar aracılığıyla partizan savaşı şiddetlenecekti.

"*Partizan müfrezelerinin kuruluşu genellikle şu yolu izledi: Parti bölge komiteleri, şehir gerilla takımlarının mücadelelerinde pışmış belli sayıda parti üyelerini, genç komünistleri ve parti taraftarlarını partizan müfrezeleri kurmakla görevlendirerek kırlara ya da dağlara gönderdiler. Gerilla birlikleri bu çekirdeklerin etrafında genellikle köylülerden kuruldu. Köyler, partizan müfrezelerinin başlıca kaynakları ve üsleriydi.*"

"*Her gerilla müfrezesi içinde, o birliğin kalbi olan bir parti hücresi vardı.*"

Parti önderliğindeki Milli Kurtuluş Cephesi saflarında mücadele yükseliyordu. Faşist istilacılar halkın gücüyle başedemiyorlardı. Yerli gericiler arasında da çözülüş ve siyasi bunalım arttı. Peza Kongresi ve Milli Kurtuluş Cephesinin ilanı onların sahte milliyetçi maskelerini indirdi. Bu noktada alalacele devrime karşı bir tasfiyeci sahte "Milli" birlik oluşturdular. Millilikle hiç bir alakası olmayan ve devrimin yükseldiği bir dönemde kurulan bu birliğe "Balli Kombitar" (Milli Cephe) adını verdiler. "*Doğrudan doğruya Milli Kurtuluş Cephesine karşı kurulan bu örgütün başına sahte yurtsever Mithat Fraşiri'yi getirdiler.*"

"Balli Kombitar"ın tek amacı, halkı ve özellikle köylülüğü komünist partiden koparmak, Milli Kurtuluş Cephesini parçalamak, Milli Kurtuluş Hareketini ezmektir. Bunun için ise işgalcilerle işbirliği yapmak zorundaydı. Milli Kurtuluş Savaşı geliştikçe onun iğrenç hain gerçek yüzü de daha iyi açığa çıkıyordu. Ona karşı mücadele konusunda AKP'si şu taktiği belirledi: "*Partimizin haysiyetine kıl kadar da olsa dokunulmasına ve Milli Kurtuluş Savaşımızın yoluna taş konmasına izin vermeliyiz... onların (Balicilerin) saldırılarını durdurmak için önce mantık ve ikna yoluna, ancak ondan sonra kuvvet kullanma yoluna başvurmalıyız.*"

Devamı syf: 22'de

Milli Kurtulus Cephesinde Birleşen Arnavut Halkı Komplocu Birlikleri Parçalayarak Zafer Kazandı

Arnavutluk halkının yabancı tahakküme karşı mücadelesinde, tarihinden devraldığı ateşli yurtseverliği bağımsızlığına bağlılık tutkusu önemli bir rol oynamıştır. Bu mücadele içinde Arnavutluk halkı ve onun devrimcileri çokça engelle boğuşmak zorunda kalmışlardır. Azgın saldırılar düzenlenmiş; yurtsever Arnavutluk halkının milli cephesine karşı, sahte tasfiyeci "milli" cephele oluşturulmuş; parti ve cephe içinde yıkıcı düşman faaliyetleri körüklenmiştir. Ancak tüm bunlara rağmen zafer Arnavutluk halkının olmuştur.

Bu tarihi gelişmeleri kavramak için o halkın tarihsel, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel durumuna, bölgenin önemine ve genelde dünyadaki gelişmelere kısaca da olsa değinmek gerekir.

Tüm Balkanlarda olduğu gibi Arnavutluk da sömürgeci Türk Osmanlı egemenliği altında 500 yılı aşkın bir süre kalmıştır. Bağımsızlığını ancak Balkan Savaşları döneminde 1912 yılında elde etmiştir. Bu dönem "AEP Tarihi" kitabında şöyle ifade edilir: "Arnavutluk'ta Osmanlı hakimiyeti 500 yıl kadar sürdü. Osmanlı hakimiyeti dönemi feodal askeri bir rejimin, hunharca milli baskının amansız derebeylik zulmü, aralıksız yıkıcı savaşların, eğitim ve kültür alanında büyük gerilemenin hüküm sürdüğü dönemdi. Fakat bu aynı zamanda Arnavutluk halkının özgürlük ve milli bağımsızlığı maddi ve manevi ilerleme ve sosyal adalet yolunda inatla mücadele ettiği bir dönemdi. Bu mücadele Kasım 1912'de Arnavutluk'un bağımsızlığını kazanmasını sağlayan temel etkenidir."

Burada hemen ifade etmek gerekir ki: Arnavutluk halkının bağımsızlığını kazanmasında temel etken kendi öz gücü olmakla birlikte genelde Balkanlardaki milli hareketlerin kendi ülkelerinde verdikleri mücadelelerle ortak düşmana darbeler indirmesinin objektif olarak muazzam bir enternasyonalist dayanışmayı ifade etmesi ve egemen güç olan feodal Osmanlı sömürgeciliğinin korkunç bir çokuntü içinde bulunması önemli etkenleri oluşturur. Ve yine

belirtelim ki Osmanlı sömürgeciliği İslam dinine mensup olan Arnavutluk halkının içinde de (kısmen hristiyanlar da mevcuttur) din ve mezhep çelişkilerini alabildiğine körüklemiş, diğer Balkan halklarına karşı bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istemiştir. Ancak bundan kısmi başarılar elde etmiş olmakla birlikte o dönemde o sahadaki gelişmeler bu politikanın bir Ortadoğu'daki kadar başarılı olmasına olanak tanımamıştır.

Evet, küçük bir halk bile mücadelede kararlı olduğunda zaferi kesindir. Ve bu mücadele ülke ve bölgede tüm sınıf ve katmanların mücadeleleri olması itibarıyla adeta cephe biçiminde yürütülen bir milli mücadele olmuştur.

Bağımsızlığını elde eden Arnavutluk'ta iktidarı büyük toprak sahipleri ve burjuvazi ele geçirdi. Sosyo-ekonomik yapısına bakıldığında geri kalmış bir tarım ülkesiydi. Kapitalist ilişkilerin gelişim düzeyi çok düşüktü. Ortaçağdan kalan gerilikler henüz varlığını korumaktaydı. Şehirlerde egemen üretim tarzı, küçük el sanatları üretimidir. Ancak büyük şehirlerde daha XIX. yy'da manifaktür üretimi ortaya çıkmıştı. Bu işletmelerin herbiri ortalama 10-15 ücretli işçi çalıştırıyordu. Amansız sömürü altında bulunan çıraklar daha XX. yy'ın başında imalathane sahiplerine karşı mücadelelerini başlattılar.

İşte bu yıllarda Rusya'da gerçekleşen Büyük Ekim Devrimi'nin doğurduğu SSCB en güçlü etkisini Balkan halkları üzerinde duyurdu. Arnavutluk'un yanı başında bulunan Slav halkları proletarya önderliğindeki mücadelelerini yükseltiyorlardı. Bu tarihsel deneyimleri onları yakın işbirliğinde birleştiriyordu. Balkanlar güçlü sosyal dönüşümlerin eşliğindeydi. İşte bu gelişmelerden kaçınılmaz bir şekilde Arnavutluk da etkileniyordu. İşçi hareketleri ülke çapında genişliyordu. Yoksul ve baskı altındaki köylülüğün toprak mücadelesi şiddetlenmişti. Gelişen bu demokratik hareketin örgütleyicisi daha çok "Baskımı" (Birlik) örgütünde toplanan demokratlardı. Örgüt daha çok küçük-burjuva aydınlardan oluşuyordu. Gelişen hareketler ülkenin siyasal yaşamını canlandırdı. Demokratik hareketin önderlerinden Avni Rüstem'in gerici

toprak ağaları tarafından öldürülmesi, halk kitlelerinde "bardağı taşırın son damla" oldu. Ayaklanma patlak verdi. Mayıs'ta başlayan ayaklanma 10 Haziran'da devrimci güçlerin zaferiyle sonuçlandı. Fan Noli yönetiminde bir burjuva demokratik hükümet kuruldu.

Önemli demokratik girişimlerde bulunan bu yönetimin ömrü uzun sürmedi. Komşu halklarda devrimci gelişmeler faşist darbelerle ezilmeye başlamıştı bile. Nitekim emperyalistler ve gerici komşu devletler hemen harekete geçtiler. Bundan güç alan ülke içindeki gerici de harekete geçtiler ve "24 Aralık 1924 tarihinde, Ahmet Zogo'nun yönettiği karşı devrimci güçler Yugoslavya üzerinden gelerek, gerici Sırp ve Beyaz Rus ordularının desteğiyle Tiran'a girdiler. Fan Noli hükümetini devirdiler ve Ahmet Zogo başa geçti." Böylelikle Balkanlarda bir devrimci mevzi daha yıkılmış oluyordu. 1925 Ocak ayında Zogo Arnavutluk'u Cumhuriyet, kendisini de Cumhuriyet başkanı ilan etti. 1928'de ise Cumhuriyet krallığa dönüşerek Zogo Arnavutluk kralı oldu. Bu tarihlerden sonra izlenen gayri milli siyasetle Arnavutluk İtalya'nın yarı-sömürgesi haline geldi.

İtalyan sermayesi girdiği Arnavutluk'ta zorunlu olarak kapitalist ilişkileri ilerletti. İşçi sınıfının önderliğinde tüm halkın katılacağı bir mücadelenin koşulları hergün biraz daha fazla güçleniyordu. Bu yıllarda birçok bölgede işçi örgütleri kuruldu. 1928'de işçi ve zanaatkarların en ileri unsurları Korça'da ilk komünist hücreyi kurdular. Kısa sürede bu tip hücreler çoğaldı. 1929 Haziranında komünist hücrelerin temsilcileri ortak bir toplantı düzenlediler. Toplantı yeni hücreler kurma kararı aldı. Siyasi eğitim yapan bu hücreler aracılığıyla komünist düşünceler kitleler arasında yaygınlaştıracaktı. Böylelikle Haziran Toplantısı ilk örgütlü komünist hareketi başlattı. Mücadele daha ileri boyutlar aldı. Ayrıca bu dönemde eski "Başkimi" üyelerinden bir grup Sovyetler Birliği'ne gitti. Bunlardan bazıları komünist düşüncüyü benimseyerek Komintern'in okullarında eğitim gördüler. Ağustos 1928'de merkezi Moskova'da bulunan Arnavutluk Komünist Grubu'nu kurdular ve ülkeye taşarak daha önce kurulan "Milli

Devamı syf: 31'de